

SKUTEČNÁ UDÁLOST

Emil Hakl

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Skutečná událost

Emil Hakl

Znění tohoto textu vychází z díla [Skutečná událost](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Argo v Praze v roce 2013. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Emil Hakl: Skutečná událost), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyžijte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 20. 8. 2021.

OBSAH

Hod rakví.....	7
Kája (mezihra).....	32
Klid na lůžku	55
Hou!.....	65
Jak jsem přišel k Diamandě Galás.....	72
Do pondělka zbývá osm dní	99
Evžen (mezihra)	108
Pondělí	114
Skutečná událost	131

*Každý by měl vědět, s kým žije. Aktiva umějí lidé sdílet
bez problémů; když mají ale sdílet pasiva, tak se diví.*

Jana Tvrdková

Hod rakví

Kájik – v pondělí je večírek v Lokále, šla bys? píšu a odesílám.

Nemám nic proti, zní odpověď. Kdo tam bude?

Nemám tušení. Vlezem tam, pozdravíme se s Matějem a Kryštofem a uvidíme.

Akorát je možný, že zas řekneš Kryštofovi: Čau, Matěji.

Motory už hučej, musím končit.

Dobro dolet'!

Jakmile se dohrabeme na úroveň letové hladiny, tahám z tašky knihu. Zkouším se začít.

Hanns Martin Schleyer se do povědomí německé veřejnosti zapsal během šedesátých a sedmdesátých let hlavně svým tvrdým postojem vůči odborům. Narodil se v roce 1915 v Offenburgu. Po studiu práv vstoupil v roce 1933 do SS a čtyři roky poté do NSDAP. Tam dosáhl kariéry, která ho zavedla až do Prahy. Ve třiačtyřicátém vyfasoval post vedoucího prezidia Ústředního spolku průmyslu pro Čechy a Moravu.

Hluboko pod odtokovou hranou křídla se leskne vodní hlád'.

Herman Melville, Karel Zeman, Jules Verne, Arthur Gordon Pym, Černý korzár plus potápěčské eposy od jakéhosi Rusa (podmořský rudoarmějce smetal vše, s čím se pod vodou střetl: germánská torpéda, miny, elektrické úhoře, bílé obrněnce) – to byla zásadní setkání. Z druhé strany se mi pravidelně vrací sen, jak klesám do hlubiny, ztrácím světlo, kyslík, rozum. Vědomí hasne, rozplývá se. Moře vnímám jako hrob.

Po válce strávil Schleyer pár let v internačních táborech v Bádensku-Württembersku. Ale už v jednapadesátém nastupuje do automobilky Daimler-Benz, a hned jako člen představenstva. K tomu zastává řadu pozic v organizacích sdružujících podnikatele. Načež se v roce 1973 stává prezidentem Spolkového sdružení německých zaměstnavatelských spolků. Pro RAF byl zosobněním všeho, co neměli rádi. Viděli ho jako ideálního kandidáta na únos. Vrásčitého tučného mníka s očima, co už leccos spatřily.

Proč se tím zabývám – jak to bývá. Viděl jsem film, kde většina herců přehrává, a přesto mi zasel švába do mozku.

Následuje text dopisu, co napsal Schleyer synovi ze zajetí dne 8. 9. 77. *Lieber Eberhard, v duchu jsem stále s vámi. Zdravotně jsem na tom dobře, ale o tom, co se děje venku, jsem svými únosci nedostatečně informován. Každopádně chci říct, že neexistuje zaručená ochrana proti někomu, kdo pracuje tak důsledně jako RAF. Jejich jednání je příslušnými orgány špatně hodnoceno. Oni si poté, co budou jejich požadavky odmítnuty a co mě zlikvidují, vyberou novou oběť. Nevyhledávají riziko, ale nebojí se ho.*

Nespletl se. Jako další oběť je už za vedení Brigitte Mohnhaupt vybrán generální prokurátor Siegfried Buback. Sedmého dubna ráno se Buback vydává služební limuzínou do kanceláře na generální prokuratuře. S ním řidič a justiční strážmistr. K vozu se přiblíží motorka, dva jezdci. Jeden vytáhne samopal a vystřelí dovnitř zásobník.

Airbus zahajuje klesání, písmena se mi houpají před očima. Podle teroristů nesl Buback přímou odpovědnost za vraždu Ulriky Meinhof, Holgera Meinse a Siegfrieda Hausnera. Jeho smrt znamenala přelom – desetiletí nevinných konspirativních piškvorek skončilo.

Vylézám z terminálu, hledám spoj. Jsem tady kvůli půlhodince kuřkání. Česká centra, úředníci, nadace, sekce, nakladatelé a spol. potřebují občas vytáhnout na světlo chcípáka, co nahodí sako a trmácí se do pekel. Tam mydlí půl hodiny frky do publika, přespí a jede. Koneckonců mají právo vidět, do čeho vrazili svoje úsilí. Je to jejich byznys.

Což mě čeká zítra, dnes mám volno. Pozítří a popozítří taky. Ministerstvo kultury je v tom směru fanfarónská organizace. Ledabytle zabukují nejdražší spoj a narvou čtyřdenní diety do sociopata, který by nejradši přiletěl, udělal do mikrofonu „blblblb“ a mihal pryč.

Což bývá pouhý první impuls. Vzápětí se oddám bezuzdnému pozorování davu. Rozpustím se v něm. Procházím neznámou megapolí. Hořký pach jehličnanů, cize vonící smog. Výbuchy sluneční plazmy střídané metlami deště.

Proti mně jdou gladiátorským krokem chlapi jako fošny – drdůlky, kůže, ocelové kruhy v nose, v hubě, vousy po pupek, wrestleři či co. Zástupy solidně oblečených obrů. Ošlehaní senioři. Divně bezvousí dvoumetrovi starci v cylindrech. Houfy vážných školáček. Značné procento jímavých krasavic, z nichž by našinec vyletěl z kůže. Štíhlých, pevně stavěných, o půl hlavy vyšších. Taky dost otlemených dědků. Slintavých bláznů, hvízdalů, drmolilů, jimž nikdo nebrání v produkci. A samozřejmě žebravé rodiny tábořící na chodníku, zbloudilci, machomejci, profesionální chudáci, vykukové, umounění dělníci, štekavé báby, skřítki v tmách.

Sedám, utrmácen, do kavárny. V rohu pod oknem bzučí pár PC. Ptám se, zda můžu. Kývají, že je to tu pro mě.

Evžene? píšu a odesílám.

Jsem tu.

Co děláš?

Hraju hod rakyví – online-hry.luxoft.cz – plyn přidáš tukaním pravou šípkou, brzdíš mezerníkem až na růžovým asfaltu, rakev musíš hodit co nejdál. Zkus to a dej vědět.

Kliknu na odkaz, párkrát rozjedu autíčko, odhazuji, odepisuji: 746,8 m, dál to nejde, možná tady maj horší software.

Musíš tukat rychle a drobně + koordinovat úkony, píše. Zkus ještě jednou.

752,2 m, dál ani prd.

Důležitý je rychle namačkat 120, držet a brzdit TĚSNĚ U ZDI. Odhazovat musíš impulzivně.

Impulzivně jsem hodil 778,8 m.

Vidiš, to je pěkněj výkon, máme tu ve firmě lidi, co se nedostanou přes 700. Myslíme si, že nejlepší rekordy musí dělat víc lidí. Jeden mačká, druhéj brzdí, třetíj fandí. Muj osobák je 895,4 m. Taky mám novou kěrku.

Důležitější, než odhodit těsně, píšu, je podle mě dostat rakev ven tak, aby letěla co nejvyšším horním obloukem, tj. hlavní faktor je prudkost brzdění při max. rychlosti. Jakou kěrku?

Chtěl jsem aztéckej reliéf, sedim v sesli utahanej z práce, brní to, přesto usínám, pak se probudim a mám na bicepsu pandu. Jak je to možný, nevím, tak radši zaplatim a du... Hele, ale čím dřív vodhodim, tím nižší oblouk. Z toho jasně plyne, že mám vodhoz provést co nejpozděj.

Typická chyba: Rozbejčim to, držim, ale vykydnu v půlce růžový, tím pádem letim nízko a nejdu přes 600.

Píšu: Návrh na zlepšovák – ve chvíli odhozu zařvat jako karatista před úderem, soustředíš tim energii, což já tady nemůžu, ale zkus to.

Si děláš kozy, šéf by vylít voknem. V půlce růžový je každopádně brzo! Blíž u zdi! Hodíme si?

Tak jo.

Shazuju Evžena na lištu, tukanám pravačkou jako epileptik.

831,3 m, píšu.

Já 882,4! Mám novej fígl – do stovky mačkám pravou, pak přejudu na odpočatou levou, pravou přehmátnu, odhoz. Musim jít něco dělat. Budeš tam za hodinku – za dvě?

Jo.

Seš doma?

V Oslu.

Tak se vozvi.

Odpolední kolo festivalu probíhá ve čtvrtém patře starosvět-sky rozlehlé budovy s širokým schodištěm. Štuky, sochy, reliéfy, šum, pokašlávání, dlouhý potlesk. Ten platí starci zvedajícimu se od mikrofonu. Ruce jako lopaty, amundsenovská tvář. Moderátorka děkuje nejvýznamnějšímu norskému básníku.

Sedám ke stolku, dávám nohu přes nohu, což vzápětí ruším, protože se musím naklonit k huhňadlu.

Mám cosi říct. Během pokusu o verbální výmyk nemůžu nemyslet na paralelu s hodem rakví. Málo se odrazím – letím nízko, plácám fráze, topím se v odmlkách, nezvládám vykřesat jiskru.

Překladatelka se solidárně načechrá, nasadí brýle a pustí se do čtení.

Během jejího přednesu se mi vybaví slova Heinricha Bölla: Proč se zrovna v bohatém Německu rozhodly děti z privilegovaných rodin, jejichž rodiče byli vysocí úředníci či univerzitní profesoři a ony samy studovaly, zčistajasna zahájit krvavou totální válku? Proti komu?

Konec čtení, diskuze.

„U vás v Čechách je tradice detektivního žánru – proč se v současnosti píše tak málo detektivek?“ ptá se vousatý muž.

„Možná vyšly z módy.“

„Naopak – Evropa žije detektivkou! Kdyby se u vás psaly, byl by to sukces prvního řádu, věřte mi.“

„Věřím.“

„Proč píšete?“

„Potřebuju něco dělat.“

„To stačí?“

„Stačí, jde o proces. Z výsledku se nic nepozná – skoro všichni autoři píšou, jako by jim právě hráblo.“

„Proč u vás nevychází nic nebo skoro nic v duchu literárních trendů, mám na mysli současná témata?“ zachraňuje ticho dívka s maličkým obličejem v divé houšti kučeravých kadeří.

„Jaká?“ tážu se jako loskuták.

„Mytologie, ságy, vampýří román, vlkodlaci.“

„To opravdu nevím.“

Tím debata končí.

V pauze si odskočím napsat Evženovi za dva rohy do kavárny.

Seš tam? píšu.

Korporátní mrdka je na místě pořád, odpovídá. Tak jak?

Neházel jsem, nebyl čas.

Já před chvílí vodhodil těsně před zdí – a do prdele! Krásnej let s čumákem nahoru jak boeing, rakev dokonce na moment zmizla ve výřezu – 936,9 m. Házíš ty, jsem online.

Pokouším se o horní oblouk.

Píšu výsledek: 961,9 m!

Kecáš.

Kecám, přidal jsem si dvacet metrů.

Jaks házel, tak jsem si taky hodil – 994,7 m.

Fakt?

Kecám, bylo to jenom 930,5.

Tak počkej – házíme vůbec tou rakví, nebo se navzájem lakujem?

Já házím vod rána do večera. Šéf hlídá jak vostříž, ale tak dva tři hody do minuty dám. Krom toho čtu Britský listy, Českou pozici, CNN, všichni se shodují, že jsme na začátku globálního rozpadu, kterej pravděpodobně letos, nejvyšš napřesrok vyústí v třetí světovou.

Taky to tak cejtím. Hele, nevíš, proč se u nás píše tak málo o vlkodlácích?

MÁLO? U nás doma toho máme plnou knihovnu, ve, holky nic jinýho nechtěj. Prsten s lebkou hned v první větě. Piča magog, měly by číst Šabacha, ale je táhne výhradně zombie killer. Nic, musím běžet na meeting na téma HR.

HR = home relations?

Human resources, lidský zdroje, čus.

Obejdu pár bloků, nároží, ulic. Míjím kostel – před vchodem planou vzdor řídkému krápání stovky svíček. Na schodech jsou vyskládány desítky věnců, kytic.

Spěchám, abych se včas zúčastnil večerního kola. Dobře oblečení bledí lidé. Muži přímých rysů. Napohled křehké, v reálu pevné ženské. Pár studentek, pár zkyslých bab z ambasády. Mechanicky obcházíme švédský stůl.

Ke mně se mají jen obvyklí staří emigranti. Světoběžníci s pohaslým pohledem. Osmašedesátníci. Vane z nich specifický smutek, zvláštní vysušený klid. Táhne z nich bílé víno, samota, nenaplněnost. Prosí, abych jim popsals, jak moc to teď u nás doma stojí za hovno.

Říkám, co chtějí slyšet – rezignace, stagnace, rozklad, nulové etické mantinely, volný exekuční lov. Sítem prošla desetina obyvatel.

Třesou se štěstím, dětinsky se radují. Hehé! Hó! Křivda z nich číší jako smrt. Vyměňujeme si kontakty.

Děkuji sympatické křehké překladatelce, zdravím sympatického nakladatele s železným stiskem. Beru kabát, sbíhám po schodech.

Když míjím net-café, mrknu, co Evžen. Nic – tak píšu já: *Proč vlastně hraješ takovou píčovinu?*

Srkám kávu, namátkou listuji v knize. 8. února 1977 vykročila z brány vězení, kde si odkroutila čtyři a půl roku, Brigitte Mohnhaupt. Extrémně tvrdá, důsledná, nekompromisní ženská. Bývalá studentka filozofie. Hned po propuštění organizuje druhou vlnu RAF. Zúročí zkušenosti z pobytu v proslulém sedmém patře věznice Stammheim, kde se vídala s legendami z první generace. Na jaře sedmdesát sedm má díky ní tvrdé jádro Frakce zase pevnou strukturu a velení.

Jdu vstříc řezavému větru. Na nebi se vaří plazma. Dojdu k okraji zálivu, obcházím přístav. Na temné vodě se pohupují zamračené jachty. Krátké lodice s vysoko stupněnými nástavbami. Jako bych se ocitl uprostřed Star Treku.

Vracím se do centra. Prodírám se parkem. Obcházím cosi jako zámek. Zřejmě tak i funguje – za mříží chodí pravidelným krokem stráž v maskáčích, s kvérem.

Jdu spoře osvětleným bulvárem. Míjím kostnaté gentlemany, houfy k omdlení štíhlých laní. Trpaslíka s otřesně ušlechtilou tváří. Obří stařenu. Klubko strojově kráčejících bojovníků.

Uhýbám trollům, Vikingům, vlkodlakům.

Nakukuji do barů, do jednoho sedám.

Kafe, dvojitou brandy, děkuji. Čert vem drahotu. Házím kabát na věšák, usedám k ulepenému stolku, rozhlédnu se. Hrkne ve mně – nad stolem u okna ohrnuje nos Ornella Muti. Z časů, kdy měla největší šmrnc. Novomanželka, Lidový román, Swannova láska, Appassionata, Smrt darebáka, Poslední žena.

Věnuje mi lhostejný pohled, zapálí si, nechá vytékat kouř nosíkem.

Nečum tam, varuje vnitřní kontrolor. Jenže jak nečumět, když vidím svůj idol! Ornellu! Eliášovým ohněm sršící průvodkyni nekonečných pubertálních onanií.

Se samozřejmostí, která působí, že se ničemu nedivím, se zvedá.

Večerní samoživitelka, hůra asi. Při mém zjevu – sako, kabát, holicím strojkem odřená brada – cílovka jako z anekdoty.

„Nezdržím vás,“ říká a usedá. I hlas má jako ona. Proklamativně neřestný medový chraplák.

„Nespěchám,“ já na to.

„To byl teda den.“

„To byl.“

„Znáte francouzské filmy?“

„Sem tam nějaký.“

„Mlha, déšť, hřbitovní zeď, francouzský policajti v pláštěnkách – nic vám to neříká? Přijíždějí na kole, zastavují u modrýho mikrobusu s placatým předkem. Tam stojí komisař, zapaluje si cigaretu, nechce mu chytnout zapalovač. Konstábl mu připálí, chápete?“

Marně lovím slova. Jsem z ní paf. Rve mi srdce, jak je jí podobná. Husté obočí, chladně zelené oči.

Musí to vidět. A taky vidí.

Číšnice s otazníkem na pihovatém čele stojí nad námi. Dávám si znovu totéž, moje společnice taky. Brandy dvojitou? Ano, díky.

„Bojíte se?“ ptá se.

„Čeho?“

„Mě.“

„Ano, ale příjemně. Nebo spíš přijatelně.“

„Přijatelně?“

„Jo.“

„Viděl jste Ötziho?“

„Samozřejmě.“

„V reálu?“

„To ne.“

„Momentálně je tu vystavený, byla jsem se podívat. Ošklivý, móc ošklivý.“

V nediskrétním světle LEDky vidím přepísknutý mejkap. Závěj pudru na bradě, na lícních kostech. Plus něco, co mě ruší. Ornella trvá, ale je v ní ještě někdo. Kdosi divně strnulý. Křivě nastrčený. Stará piksla s plastikou, mimóza nějaká. Klaun v civilu.

Co teď? Dáme kolečko a uvidíme. Dvojitou, ano.

Proč to nakonec nezkusit? Vzít ji na hotel, nesmysl. Třeba ví, kam jít. Na kolik může přijít hodina s Ornellou? Hodina padne jenom na to, abych se vykecal z rozpaků, radši dvě – tři.

„Když jste se jednou rozhodl, tak nepochybuje,“ říká. „Když se rozhodnu, teprve začínám pochybovat.“

„Komplikované.“

„To jo.“

„Jste tu pracovně?“

„Částečně.“

„Částečně?“

„Píšu knihy.“

„Á – festival. Hned naproti Ötzimu. Píšete rád?“

„Rád.“

„Taky mám ráda, co dělám.“

„Co děláte?“

„Převtělují se do různých rolí nebo jak to říct.“

„Herečka?“

„Hm, to ne. Spíš hraju někoho, kdo nejsem.“

Kouknu na ni zostra, takových pohledů viděla.

Pod lícidly náhle spatřím pečlivě zakryté strniště. Hladce oholené vousy. Je jich, pravda, nemnoho. Hormony dělají své. Nosík bude plastika.

Přesto trvá dlouho, než to definitivně odbourám. Než mi dojde, že tudy vlak nepojede.

„Kdyby ses dokázal rozhoupat, obrovsky bys mi pomoh,“ pozvazuje mě.

Na stole mezi námi stojí pár hrnků, sklenic s nedopitými tekutinami. Válejí se tu drobky, špačky, zmuchlané ubrousky.

„No dobře,“ říká rezignovaně mourek. „To je jedno. Hlavně nechod' na Ötziho.“

„Kde ho najdu?“

„Ask Munch-museet, ale opakuju, nechod' na něj – je to hnus. Vůbec všude kolem je hnus.“

„Rád jsem vás poznal, bohužel musím jít.“

„No tak běžte.“

Zvedám se, ona zůstává sedět.

Venku prší. S vyhrnutým límcem běžím po chodníku.

Kolik scházelo. Chlap, co vypadá jako Ornella, je to ještě chlap? Není to spíš anděl? Bytost z mezisvěta? Duch, přísně vzato? Ono by mě to přešlo, až by na mě vytáhla – co vlastně? Hrr, to je kosa. Každá zkušenost dobrá. Každá zdaleka ne. Tu a tam některá. Vlastně málokterá.

Uléhám na úzkou postel hotelu Thon. Do vydezinfikovaného spacího turniketu. Kapky ostřelují parapet. Kdo tu ležel přede mnou? Na co myslel, když usínal? Co se mu zdálo? Je živ? Slyšel taky to hučení? Zíral oknem dolů? Přemýšlel, k čemu slouží obří plechové vrtule? Které se notabene netočí?

Viděl jako já včera ráno statnou rezavou bohyni na protějším balkóně, s trýznivě hladkým tělem v naprostých nedbalkách, jak hulí jednu od druhé? Dostal chuť hmátnout do trenek, pak to vzdal?

Pokouším se číst. Jako další je vybrán mluvčí představenstva Dresdner Bank – Jürgen Ponto. Jeho únosem chce RAF dosáhnout propuštění vězňených členů první vlny. Roztomilou roli sehraje dcera Pontova přítele Susanne, holka z dobré rodiny. Susanne studuje pedagogiku, sociologii, psychologii, pak na to hodí bobek a jde žít mezi hamburské squattery. Mezi nimi pozná pár členů formující se

druhé generace. Dá se k nim. *Mám po krk prázdných kydů a věčného přežíraní se kaviárem a lososem, zdůvodňuje svůj krok.*

Když jí Ponto 30. července 1977 otevírá dveře, má ji pořád za studentku. Nazdar holčičko, tys vyrostla. Pojď dál, to jsou kamarádi? Susanne vchází v doprovodu slušně oblečené mladé dvojice. V předsíni vytasí jeden z nich zbraň. Ponto začne zmatkovat, klade odpor.

Brigitte Mohnhaupt vytáhne revolver a vystřelí do bankéře pět ran. Chtěli ho jen unést a žádat propuštění vězňů plus výkupné. Jenže Brigitte – tumáš, hajzle, prásk, prásk!

Co to bylo za ženskou? Narodena roku 48 v Rheinbergu, dce-
ra nakladatele, v roce 67 vstupuje jako nadějná studentka na
Mnichovskou univerzitu. Studia nedokončí, protože se aktivně
zapojí do levicové scény. Mítinky, protesty, tuny keců. Tam potká
Baaderovu skupinu a v jednasedmdesátém se připojuje k RAF.

V poledne mrknu, co Evžen. *Píše: Moje odpověď zní – na nic lepšího
nemám čas, doma malá nespí, v háku se šetří a přitvrzuje. Nedávno
jsem na dovolený projel trojku Wolfensteina, super grafika, ale není
to vono.*

Proti dvojce? píšu a jdu si pro kafe.

*Jo, píše, tam byla aspoň atmosféra. Navlíct na sebe tank a pokropit
všecko mrdkou umí každé, ale proplazit se stokou a v pravej moment
bez heknutí sejmout skopčáka nožem má svý kouzlo.*

*No to jo. Já měl rád úplnej začátek a pak až Ice station Norway,
X-labs, Paderborn, Chateau Schufstaffel.*

Co Katakomby?

Ty přeskakuju, pro mě to má tah až od Defiled Church.

*Pro mě často až vod tý ponorky v doku, tam jsou taky poprvý ty
elektrický svině.*

Lopeři.

Lopeři! Na mě šáh vždycky mráz, když jsem si jednoho z bezpečný dálky prohlížel kukrem. Taky jsou tam místa, kde nemusíš furt zachraňovat krk, máš čas se rozhlídnout, projít, ocenit detail, vstřebat náladu. Vyluštit nápis na zdi, čumět skrz rozflákanou střechu na mraky.

Škoda toho dětinskýho finále.

Jo, tam se rozesměješ, místo aby ses lek. Což mi připomíná, že mám odpoledne meeting vo strategickym plánování.

To je vo čem?

Jak vzít co nejvíc lidí u huby v co nejkratším čase a eště při tom ušetřit. Ted' jsou všichni na obědě, já jim tři rohlíky z pekařskýho kiosku, vyřizuju mejly a koukám na dokument Ceaușescu – král komunismu. Za 17 minut budu vysvětlovat důře z inzerce, že nemá nárok na privilegovaný newslettery, protože posíláme lidem každou píčovinu a je zázrak, že eště něco čtou. Jsem tu už dlouho. Pokaždý, když přijde někdo novej, vysvětluju, proč to, co děláme, děláme takhle a nejinak. Třeba i s přispěním jeho svěžíh nápadů. Po roce vodchází a já tu mám dalšího, plnýho energie, nápadů a votázek... Už to pípá, zbejvá 5 minut.

Jak dlouho ty tam vlastně děláš?

Čtrnáct let.

Poslední večer trávím v apartmánu. Peníze jsou pryč, prášky na spaní došly, hotelový dvůr bičuje déšť.

Listuji knihou. Nepřestává mě fascinovat, jak to celé začalo drobátko ostřejším, v zásadě ale intelektuálním mejdanem, a skončilo bolševickými žvásty o revoluci. Spoustě lidí tak znemožnili pochopit, o co jim šlo. Možná o nic zásadního. Dojízďedly v nich děti květin. Po německu – bez kytek, zato s motivací.

Tu první spontánní vlnu ze začátku 70. let vcelku chápu – směs hysterie, odvahy, romantizmu, brutální důslednosti a echt němec-

kého zoufalství. Potřeba s tím hnout. Ať po dobrém, ať po zlém. Feuer frei.

Každopádně museli vědět, do čeho jdou. Izolovaná, předem ztracená vzpoura v koutě komplikovaného, většinou prázdného prostoru, vyplněného tu a tam nepodstatnými anomáliemi. Výjimkami z výjimek. Takzvanými světy. Na žádném neexistuje nic podobného člověku.

Druhá možnost je, že obýváme každý jen trochu příhodný kout. Biliony bilionů nuzácky vyhastrošených mrzáků se vlečou rozervanými údolními roztodivných planet. V jámách číhají houfy zavšivených tmářských opic. Z vyrvaných orgánů na obětištích se kouří. Jinde už umí vařit, mají kreditky, chodí k doktorovi.

Zapínám ovladačem telku v rohu místnosti. Běží show anglosaské mrkací panny – ženská tlačí lidi nejhrubšími způsoby do rozpaků. Převlečena za lékařku prdí v ordinaci znejistělé pacientce do tváře. Snědla jsem nějak moc banánů, říká. Když vytáhne místo injekce stříkací pistoli, pacientka pochopí. Smích. Přepínám na závody v pití kečupu.

Následuje film o severském dítěti, které se omylem stane pirátem, loď ztroskotá, hošík přežije, na pustém ostrově zažene tygra, lekne se krajty, spřátelí se s gorilou, dá řeč s lidožravými domorodci, osvobodí jejich oběti – mladou dívku a učesaného hejska, najde s nimi poklad, přelstí piráty, co si tam přijedou poklad vyzvednout, copatá holka skočí do vln, plave na zakotvený koráb, zuřiví flibustýři ji stíhají ve veslici, blondýna je s úsměvem potopí první ranou z lodního děla. Nakonec se dítě vrací na selském voze, zatíženém bednami zlata, k tátovi a mámě do Alp, aniž se stačilo umazat. Táta opravuje střechu, utírá si pot, kouká, kdo to jede. Slunce pálí.

Vracím se ke knize. Horst Mahler, advokát odsouzený za členství v RAF na čtrnáct let, rozumuje: *Jak někdo jako Ulrike Meinhof dospěje k tomu, že kývne na zabíjení? Kriminální vrah opouští systém morálních hodnot, revolucionář ho překonává. Čili nutně dospěje k pocitu nadřazenosti, k ješitnosti, aroganci. Ta mu umožní překonat zábrany, které normální člověk cítí, když má někoho zabít. Kdo zabije, je vrah a pro vraha není jiná možnost než dál zabíjet.*

Asi ne. Jenže Meinhof, Ensslin, Baader a spousta dalších měli přece děti. To je prostě odložili, řekli ahoj, bobečku, poslouchej tetu, uč se a nezlob, a šli dál strílet? Evidentně ano. Nemohli bez toho být. Kdyby přestali, nenašli by pro to, co už provedli, omluvu.

Vzdor čemuž s nimi značné procento Němců otevřeně sympatizovalo. Ze začátku každý čtvrtý dotázaný zatrl v anonymní anketě: Ano – kdyby se u mě chtěli skrýt, pomohl bych jim.

Vstávám, chodím po pokojíku čtyři krát čtyři kroky.

Čtyři tam,
čtyři zpátky.

Třeba zrovna Fassbinder – výjimečně chytřej chlap. Upřímně šlíl ze zprávy, že se Ensslinová oběsila a Raspe s Baaderem se zastřelili. Opakuje to nahý ve tři ráno do telefonu, škrábe se u toho na tulením bříše, tahá se za šourek, má v bytě chlapa s neuvěřitelně dlouhým čurákem. Je mu fuk, že je u toho štáb s kamerou, ostatně si je tam sám narezíroval.

Nejstřeženější věznice světa, běduje do sluchátka, kde se cely pečlivě prohledávají dvakrát denně, a někdo zvenku tam propašuje pistole – jak tomu mám rozumět? Je buřt, co si myslím, můj názor nic nezmění. To je na tom nejhorší!

Říká Fassbinder – dobrý příklad vnitřního teroristy, co svůj vztek obrací výhradně proti sobě.

Čtyři tam,
čtyři zpět.

Po stěnách visí Modiglianiho ženské s rezignovanými očima. Dvě nad postelí, jedna nad televizí, jedna v chodbě. Pátá na toaletě, narychtovaná tak, aby každý, kdo usedne, viděl tu beznaděj.

Chodím mezi nimi. To jsem dopad, svěřuji se jim. Kývají, že ano. Chčije, deštník nemáš, vzdělání jakbysmet. Jazyky neumíš. Vous un imbécile, tůkátku. Lidi se chtějí bavit, ne slyšet tvoje ééé a mmm. Takových jsme tu viděly – srdce v kalhotách, mozek v lihu. Tristní. Máš to za pár a nevíš, že vědomí, húú, není mimo tebe, ale v tobě.

Jak, ve mně, namítám. Copak není v druhých?

Nenííí, frňají galské čuhajdy. To je jen, vúú-húú, chvění, které si do nich promítáš. Místo sebe věříš druhým, čuramedáne. Přízrakům, přeludům. Chyba! Erreur fatale!

K oknu,
ke dveřím.

Díky druhým jsem, ne? V nich se odrážím, v nich se nacházím. Sám nejsem nic. Oni jsou já, tak jaká chyba?

Koneckonců většina těch, které oddělali, nebyla bez poskvrny.

Schleyer byl za války vysoká šajba SS a v sedmdesátých boss dvou klíčových průmyslových komisí. Jürgen Ponto se zúčastnil ruského tažení a měl toho taky víc. Šéf banky – ten nemůže nemít ve vší tichosti řádný škraloup, jinak by nebyl připuštěn.

Namátkou otevřu knihu. Susanne Albrechtová z druhé generace prohlašuje: *K Pontovi a jeho zastřelení říkáme následující – překvapuje nás, že lidé, co na světě rozpoutávají války a hubí národy, jsou v trapných rozpacích tváří v tvář násilí ve vlastním domě.*

Morálně rozložení frackové, co potřebovali do něčeho vrazit vyhřezlé ego. Většinou z lepších rodin. Novináři, studenti, právníci.

Střelit člověka, je to těžké?

Podle všeho ne.

Pochoduji po koberci, kývu hlavou, mumlám, prskám. Ale jinak proti ničemu z toho, co mi dnes a denně trhá žluč, nehnu prstem. Nevím jak. Kudy. Proti komu.

Slova, jak vidno, nepomůžou. Co by pomohlo. Kdyby se někdo nevratně nasral, dospěl k činu. Jenže to u nás nemůže být. Vlivné posty jsou proženy, prošvagrovány, propojeny sítí slibů, hrozeb, závazků a odměn se zbytkem obyvatelstva. Obaleny houfem živých nárazníků. Vybaveny prostředky, jak případného kašpara eliminovat. Sem tam nějaký zbojníček je vysmát a zapomenut. Ale posun by to byl.

Čtvrt na dvě.

Za oknem se rozmáhá předjitřní ruch.

Křik racků.

Občasný rachot lijáku.

Nahlížím skrz závěs ven.

Uplynuly dvě minuty, jedenáct vteřin.

Jsem v Norsku.

Plechová střecha na dně dvora se leskne.

Kolem půl sedmé mi dochází, že filmy o věznicích na samotce ani trochu nepostihují grunt věci. Ukážou pár kroků, pět vteřin a dost. Šlapat dvanáct hodin, protože letím až ve čtyři, bude jiná.

Vezmu za kliku, na chodbě uklízečka.

Řeknu jí „hėj“, ona mně „hėj“.

Před polednem toho mám dost. Balím, vyrazím do deště.

Sedím na lavičce pod vrbou, suším kabát. Po přeháňce rozřízne mračna svářecí plamen slunce. Vzduch plný vodních par. Kapky mi padají z větví za límec. Zírám na záliv, na nábřeží. Břítke odlesky mě bodají do sítnice.

K vedlejší lavici míří dvojice. Urostlá ženská, čtyřicet plus, rudý kabát, rudé vlasy, šněrovací kanady ke kolenům. On holiny, kožené

gatě, sako s nějakými distinkcemi. Divný jinoch, předčasně zestárlý střízlík s vyholenou lebkou. S kulatým obličejem, kukadly, nosíkem – znám ho?!

Mávne na mě, já jemu též.

Zkříví hubu, oči v sloup, jestli jsem viděl Ötziho.

Vrtím, že ne.

Kývá hlavičkou, že je rád.

To jsou věci. Paruka nic neznamená. Jenže měl ve výstřihu jasné kozy, teď je nemá. Nebo má?

Dvojice mě soustředěně sleduje.

Předstírám hlasitý telefonát.

„Nic nevař, nech v lednici kuře a běž spát,“ říkám do mrtvého přístroje. „Zejtra? Jasnáčka, krásně! Slunce mě řeže na kusy, vzduch jako břitva, albatrosové jak telata. Jeden se jde mrknout, jestli žiju, že by mi vyklov voko.“

Chvilí jakoby naslouchám, pak pokračuju.

„Připadám si tu jak buránek z Hovnový Lhoty, řeknu ti. Člověk si tu nemůže neuvědomit, v čem je síla týhle severský rasy. Žádný stínový osudy – myšlení ve shodě s jednáním, taktní vodstup, empatie. Vysoká sebevražednost. Víc konaj, míň žvaněj, což se týká i intůšů. Jak říkám, cejtím se tu jak mužik v paláci. Cože? Vyřídím. Tak jo, měj se!“

Proč to dělám – rozmar, výpadek, prdlá cévka, manická ataka, neuróza, sebeobrana proti těm dvěma, náhlá potřeba komunikace. Tak to vidí vnější pozorovatel. Podle mě jde spíš o projev tření mezi duší a vnějším světem, jak říká Stalker.

Satanská dvojka mě má nadále v hledáčku.

Předstíraných telefonátů je tím pádem víc.

„Hách,“ zívám, „promiň, moc jsem nespal,“ svěřuji se nokii. „Co ty? Tady? Celkem nic. Koukám na lidi a nemůžu se vynadívat. Pronikli, představ si, už v devátém století po Volze, Donu a Dněpru

až do Konstantinopole. V Turecku, ty trdlo! Tam to vyplundrovali, vyžrali a vrátili se sem, dali krátký leháro a hned zas razili na moře. Jenom v takovejch šalupách, dřevěnejch slupkách. Vítr je bičoval, chcalo na ně, a voni jeli. Cože? Dyť jsem ti říkal, ať letíš se mnou... Ále prosimtě, nechci se hádat. Jo. Kolem čtvrtý zhruba. Tak zejtra!“

Opírám se, zavírám oči. Letím vstříc ledovému horku, sopečným erupcím, slunečním protuberancím. Poslouchám štěkot, severské jóó a hééj, bzukot sirén, skřípání tramvají, dunění oceánu, huk nebeských polnic.

Když je otevřu, jsou ti dva pryč. Co mě vzbudilo? Aha, telefon.

Pracovnice kulturního centra, s níž jsem si předevcírem dal pár dvojek. Říká, že mi ještě chce ukázat budovu, co ji odpálil Breivik, jak slíbila. Ptá se, jestli to stíhám.

Dáváme si rychlého spicha. Podotkne, že vypadám nevyspale. Odpovídám, že jsem nespal.

Stojíme u zátarasů obsazených netečnými černošskými policisty. Pytle s pískem, kevlar, útočné pušky. Za nimi trčí pochroumaná vládní budova, celá nějak nalomená, zoufalá.

Paní překotně vykládá, že auták s třaskavinou bouchl tak, že se hnula konstrukce, tudíž se neví, jestli ji nebudou muset strhnout. Je to tragédie, tragédie, ze které se nemůže vzpamatovat.

Koukáme na věžák. Ona, pokud mě nešálí periferní zrak, s jakýmsi zděšeným uspokojením, připraveným se ihned krýt nánosy prohlášení, nářků, pozitiv, negativ.

Běžím na autobus – mám akorát čas stihnout odlet.

V terminálu mě míjí příšerně zmalovaná smrtka s šarlatovou koblihou mezi obočím. Klidně to mohla být Nina Hagen, babka bláznivá. Pořád objíždí svět s tím svým bódhisattvou. Kufry za ní vleče bledý gotický mládenec.

Airbus couvá, hučí, popojíždí, zatáčí, gumy vržou. Po poškrábaném povrchu křídla putují dešťové stružky. Načež tam dává plný knedlík a jsme v rukou firem Airbus Industry a Rolls-Royce.

V deseti kilometrech se rovnáme. Za okýnkem barokní vřava. Jedna atomovka vedle druhé. Každý vykoukne ven, je to na něj moc třaskavé, tak dál čučí do novin.

Propadá se to, drncá, drhne břichem – normální. Křídla se prohýbají, nosníky naříkají, jsou na to stavěné. Letušky se s úsměvem omlouvají za vzdušné proudy, slibují brzké občerstvení.

Přemýšlím o tom pobořeném věžáku. O mrtvých na ostrově. Dá se to vidět tak, že se podobné věci děly vždy, ale nereferovalo se o nich. Nebo tak, že na sebe v rámci exodu narážejí neslučitelné kulturní částice. Nebo tak, že začíná něco nového. Nový typ konfliktu. Osobní válka. Dcera guerillové, vnučka občanské, vzdálená příbuzná světové.

V rámci vrozené tendence druhu vyhubit vše kolem nic nového. Vyhubit, zotročit, případně nahradit optimálním občanem plus jednodušším modelem k zajištění servisu. Zbývá živočichové budou s mnoha projevy lítosti a díky zdokumentování, než zmizí. Strava přejde na syntetiku, pokud jí bude třeba. Na přechodné období, než psychika odhodí překonaný potravní pud. Na alkohol si replikanti zvyknou jako prd. V Kozičce, v Casa Blů a Nad Viktorkou bude dál veselo.

Nebo jinak – zavalí to tu třetí svět, mládí lidstva, a budou se vést relativně neškodné, o to však krutější lokální šarvátky. Asie má svoji první světovou teprve před sebou.

Na YouTube mě onehdy zaujal dokument – záběr termokamery z kroužícího čtyřmotorového gunshipu AC-130H narvaného rotačními kanóny. Na obrazovce se chvějí paneláčky s plochými střechami. Sauronovo oko pátrá mezi domky. Po ulici se loudají nějací chlapi s kabelami.

Pod tím běží komunikace.

Have individuals with weapons.

Weapons?

Probably AK's.

Light'em all up.

Come on, fire.

Keep shoot'n, keep shoot'n. Keep shoot'n. Keep shoot'n.

Bushmaster Two-Six, we need to move, time now.

All right, we just engaged all individuals.

Come on, fire.

Roger. Hahaha! I hit'em.

Got a bunch of bodies layin' there.

Look at those dead bastards.

Nice.

Tereziánští dělostřelci jistě taky nepěstovali salonní konverzaci, jenže ty jsem neviděl a neslyšel.

Chvíli hledím do ohnivých karfiólů venku – nedá se to snést.

Zavírám oči, nechám do ucha vnikat hladký hukot turbín.

Tahám z tašky knihu. 20. dubna 98 přišel do agentury Reuters dopis odeslaný z Chemnitzu, dříve Karl-Marx-Stadtu. Zpráva je psána typickým stylem bez velkých písmen: *městská guerilla ve formě raf je odted' historií, konec tohoto projektu ukazuje, že touto cestou jsme se nemohli prosadit.*

Žádný projev lítosti nad oběťmi, žádná sebekritika, ani náznak pocitu viny.

Prohlížím fotopřílohu. Vypadají příčetně, normálně, všedně. Dlouho hledím na hlavu první generace – Gudrun Ensslin. Bystrá holka s žárem v oku, vysmátá anorektická žiletka. Meinhofová je proti ní učiněná bambula. Holger Meins vypadá nebezpečně, proto ho možná sejmuli jako prvního.

Brigitte Mohnhaupt je žena mnoha tváří. Sivoooká pionýrka ze stranického plakátu, mejdanová špindíra s mastnou ofinou, vyfiknutá obrýlená manažerka.

Pravý motor mění tón. Zvedáme hlavy od tiskovin. Svist turbíny zvolna klesá o půl oktávy. Nepřeslechnutelně v ní škrkne. Zároveň se trup zachvěje a měkce nakloní.

Letušky se přestanou usmívat, jako když utne. Běhají uličkou, sekýrují. Připoutat se, narovnat sedadla, nevzdalovat se.

Pilot vyrovnává výrazný náklon. Šumluje cosi do mikrofonu – není jasné, jestli nás uklidňuje, nebo vyjadřuje lítost.

Letušky jsou terčem dotazů. Odpovídají zmateně, viditelně se zajíkájí.

Pravá turbína zní, jako když dobíhá vysavač ucpaný prachem, drobky, žmolky, muškami, částmi hraček. Drnčí jaksi naplano. Křídlo vibruje.

Pod námi mračné kupy, v trhlinách granit moře. Nehet hrůzy mě škrábne v týle. Nechci skončit ve vodě. Ohlodán, rozpuštěn. Dny a dny klesat ke dnu. Být pozřen někde dole v tmách roztřepeným ochablým mrchožroutem. Tvorem, jehož se zdravý rozum vzpírá přijmout, byť je na YouTube. Náhodou ho natočili. Nahonem si vymysleli, že přežil z druhohor.

Pozoruj cestující. Anglosasy, Němce, Skandinávce, syny střelby-schopných národů, zdá se, nic nezaskočí. Jsou tak trochu pořád ještě v bombardáku svého otce, strýce, dědy.

My z východu se potíme jak feny, držíme se nenápadně za srdce a uvnitř hovoříme s mámou.

Hlavatému manažerovi se bezvládně kymácí hlava ze strany na stranu. Nóbl dáma strká do úst jeden prášek za druhým. Někteří vypadají, že se dosud nerozhodli, co se děje. Jsou zvyklí na distanc.

Jiní působí ztuhle, ale cele to k nim zjevně nedoléhá, nejsou připraveni. Mechanicky si upravují vázanky, češou se. Dvojice se k sobě tisknou jako nikdy.

Letušky lítají. Roztahují a zatahují závěsy, jako by v tom záležel úspěch věci.

Kdosi vzadu něco drmolí, dost možná se modlí. Nelze odhadnout, jakým jazykem. Huhňá, vzlyká. Drmolí, panečku. Vůbec se nestydí.

Za co taky. Já něčemu věřit, upnu se k tomu celou duší. Plivám do dlaně žvýkačku, беру leták aerolinek z vedlejšího sedadla, lípnu ji doprostřed, složím napůl, napůl, napůl a opět napůl. Svírám v dlani pevné origami.

Ještě ne, prosím žvýkačku v papíru. Jindy. Příště. Ne teď. Ať se to, kurva, netřese. Let, funguj! Slituj se!

Zvláštní, to ticho – mlčíme jako zařezaní. Jsem zpocen na kost. Nosohltan mi spaluje neředěný ocet pravdy.

Vyklopené info displeje hlásí venkovní teplotu: mínus 50.

Divné, jak málo možností nouzový režim nabízí. Člověk se upne k zubnímu kartáčku, k popelníku, k šutru, k fotce, k plastové figurce. K čemukoliv, skrz co je možno úpět, kát se, žadonit, srát magi. Brzdit celou bytostí.

Mnohým, tvrdí se, příroda znemožní zbytečně detailně prožívat dlouhý pád. Mrtvička, infarkt, šok a nazdar. Bojím se, že budu spíš z těch, co padají při vědomí. Drtím papír v dlani. Přípoj k centrále. Zpovědnice, anténa. Prosba proseb. Slibuju, že už nikdy, nikdy. Že už vždycky.

Jsmo nad Německem. Pravý Rolls pracuje. Hučí, táhne. My mu však už nevěříme. Uši nastražené jak srny, jsme jeden nerv. Letíme lehce šejdrem. Čumákem míříme kamsi k Senegal, ale suneme se ku Praze.

Letiště pokrývá hustá mlha, poctivě hlásí displej.

Ztěžka se nakloníme, začínáme klesat.

Letušky nás nepřestávají jebat. Držet se, připoutat se! Ruce, nohy!

Osm kilometrů, pět, tři.

Zíráme z okýnek, vidíme lautr pendrek. Pilot na tom zřejmě nebude líp. Přesto jde na přistání, má toho asi dost. Buch, vyhodí podvozek. Dřív než se obyčejně vysouvá. Rve to dolů. Hup a hup, pokles za poklesem.

Padáme bílou nicotou, křídla úpí.

Držím se papíru.

Znenadání se pod námi rozhoří semeníště světla. První, co vidím, je mrkající televizní věž, kousek od které bydlím. Jsem doma.

Papírek nicméně nepouštím. Nelze vyloučit přítomnost principu vylučujícího ze hry ty, kdo si předčasně oddechnou. Strach je motor světa. Hranice zažitých forem není možné prohlédnout, aniž by jednomu ruplo na majáku. A je to, zdá se, přijatelné riziko.

Co žvaním. Není. Radši být kripkem mezi kripky než nebýt. Nebýt nevadí. Vadí, co je teď. Krev, kosti, tekutiny. Přecitlivělý kašovitý krám, držený pohromadě nepodloženou nadějí.

Ždímu papír. Přistání je rizikový manévr. Hrčíme, skřípíme, dunivě se propadáme.

Bum, kola se dotknou betonu a už se valíme. Každý po svém se dává do kupy. Pilot citlivě přibrzdňuje. Letušky opět cení chrup. Žádají, ať zůstáváme připoutáni.

Stojím v tlačenci u nekonečného pásu s batohy.

Volá Kája.

„Tak có, jaký to bylóó?“

„Neječ, náno,“ říkám a srdce mi přetéká náhlou blízkostí, něhou. „Nikde jsem nepotkal tolik nádhernejch lidí jako tam. Vypadaj jako krácející bojový stroje z války světů. Co jinak – před chvílí se mnou málem spadlo letadlo.“

„Seš jedinej ze všech, co znám, kdo má furt problémy s lítáním. Já lítám každou chvíli a nikdy nic.“

„Bud' ráda.“

„Přijedeš ke mně?“

„Smrdím.“

„Vysprchuješ se.“

„Tak jo.“

„Stavim na čaj.“

Dáváme si hubana ve dveřích. Objímám ji. Plním si plíce vůní jejích vlasů.

„Co to máš v ruce?“ chce vědět.

„Nic, nákej leták.“

„Zahod' to.“

Házím ho do koše. Ani mi to nepřijde jako chyba. Přízeň nebes je třeba recyklovat, udržovat v chodu, cvičit se v improvizaci. Abych ji, až přijde další krušná chvílka, uměl najít v čemkoliv, co bude po ruce.

Kája

(mezihra)

a)

Nic se mi nechce, přitom musím. Chvilí čtu, chvíli roluju ČSFD. Zoufalci maj jenom osumapadesát procent, to nepochopím. Dyt' jsou tam samí skvělí herci – Babčáková, Plesl, Neužil.

Hele, starej vopičák má web. Poslední vzkaz starej pět měsíců. Jeden přidám, ať se to hne: *Tak jsem včera touhle dobou (ano, většinou na vás myslívám před spaním) přemítala, kdy už dosmolíte staronovou Sabrinu, abych měla zase co číst s pocitem, že je život sice celkově na prd, ale zároveň docela v pořádku. No a koukám, že už je k dostání! Tak díky.*

Zní to možná vlezle, ale je to fakt. Čtu si v posteli, zhasnu lampu a eště se mi v hlavě mele, co jsem zrovna četla. To tak mám s každým. Nejvíc s Yasminou Rezou, vo tý se mi i zdává.

b)

22:38 – nový vzkaz. Píše uživatel Datel33. Mám v sobě kofein, tein, ibalgin, ostropestřec, čínské bobule na hlavu, remeron, argin-in, dva energy drinky – tūkám obratem.

Myslíte na mě před spaním, to jste mi zamotala řepu i v případě, že si ze mě děláte prču. Na co nebo na koho totiž můžete myslet, když mě neznáte? Sabrina je dosmolena. Zbytek máte v majlu, potřebuju se jen ujistit, že si ze mě utahujete, jinak bych musel před spaním myslet na to, že na mě někdo myslí. To bych asi vůbec neusnul.

a)

Usínačku bych nerozpatlávala, ať nemá dojem, že jsem nějaká debilní fanyňka. Za minutku musím uhánět k docentu Mulkovi. Odepíšu hned, ať je klid.

Byla jsem dneska na výstavě – v takovejch překližkovéjch kostkách na trávníku vedle Muzea. Bylo to hrozný, ale jedna instalace dobrá. Vevnitř nic, jenom v koutě toaletní stolek, sluchátka a židle. Sednete si, sedíte před zrcadlem, máte sluchátka a slyšíte, jak kolem vás někdo chodí, dechává vám do ucha, nařiká, brečí, a vy v tom zrcadle vidíte akorát sebe a prázdněj prostor za váma.

Je tomu rozumět? Moc ne, ale letim. Pink.

b)

Já dneska seděl v Konviktu s kamarádem. Byla tam jeho známá, blondatá starší distingovaná hipízačka. Je z Prahy, ale žije v Londýně, sem přijela, poněvadž založila nadaci Emy Destinnový, která tu měla akci. Mimo jiný vyprávěla, že Ema měla na levý hýždi vytetovanýho českýho lva a ty jeho dva ocasy se jí vinuly po noze až ke kotníkům. Proto musela, když hrála v odvážnějším kostýmu, mít na nohou čtvery silný punčochy, aby nebyl vidět. Fotka se nezachovala, ale náčrt jo. Zhotovil ho jeden mladej vokatej tuberkulózní kulisák, kterýho Ema potkala v Salcburku. Měl shodou okolností výtvarný sklony, tak je ten náskres realisticky podrobnej.

Během vyprávění ta známá zázračně zkrásněla, vypadala jak mladá holka. Možná to dělaly ty plzně, pila stejnou rychlostí jako my.

a)

S Emou mi děláte radost, přitahuje mě a zároveň z ní mám vítr. Andulu Sedláčkovou mám taky ráda, Marii Pštrossovou, Otilii Sklenářovou, ale ty asi neznáte. To víte, že E. měla kostlivce, kterýho vozila po celým světě s sebou a říkala mu Ivánek? Nebyl to faktickej kostlivec, byla to loutka jedna ku jedný. Vracím se z divadla, jsem blbá, nechala jsem se vylákat na Zločin a trest. Jindy mladej a šikovnej herec se půl druhý hodiny v potu tváře nudně užíral, že neví, proč to udělal. Což já taky ne.

b)

V potu tváře. Starší čulibrnda nějaká, rozvedená štika asi. S těmi se dá krásně kecat – jsou bez iluzí, neberou si servítky, mají dar zkratky, dlabou na všecko.

PS: Jo – a když ta blondátá paní odešla, prozradil mi kamarád, že je jí šestašedesát. O Ivánkovi jsem nevěděl. Zločin a trest – potřeboval se najíst a koupit si kabát, Rus umí vytěžít z banální kauzy symfonii.

a)

Proto jsem to nepochopila – na tomhle bylo vidět, že měl k obědu dvojitej gyros. Standardní čtenářská otázka, můžu? V Á dvojce vám někdo vyčítá, jméno jsem zapoměla, že píšete v ich formě. Vysvětlete mi, proč je to braný jako přitěžující okolnost nebo co? Rozumíte tomu?

b)

Celkem jo – volá se po nový formě. Ich nebo er, nic z toho. Něco, co tu ještě nebylo. Formálně i obsahově nový téma. Ven z nudy. To ale nepřijde bez masivních společenských změn, nejspíš bohužel k horšímu.

a)

K horšímu to myslíte eště může jít?

b)

Možná dokonce musí, jinak se nic nepohne.

a)

Mně přijde, že se to hejbe pořád, a to tak, že se to točí dokola. Postulát každý doby je, že to jde šusem do hajzlu, ať je záznam starej 2 hodiny nebo 2 tisíce let. Vim – moc ukazovacích zájmen, nemám trpělivost je nahrazovat.

b)

Proč taky, dávaj tomu rytmus. Inu, asi jo – cyklení shodnejch výpovědí z různých dob mi dává sílu doufat, že jsou to jenom nějaký moje soukromý chýry. Hux!

a)

Co hux?

b)

Strčil mi hlavu do okna kocour jak puma a kouká mi do očí. Kouknu teda taky, neuhne. Tak jsme se řádku minut hypnotizovali. Nevim, jak jemu, mně běhal po zádech slušnej mráz.

a)

Barva?

b)

Mourek. Poprvý to udělal před tejdnem, ted' chodí běžně, ale stejně se pokaždý leknu. Sedím, von hup na parapet, strčí hlavu do větračky a civí na mě jak čínskej démon, tak se ptám: Dáš si mlíčko?, von na to: Nóóóó, tak dostal mlíčko na parapet, dovnitř nechtěl, načež se ptám: Chceš taky masíčko? a von zas: Nóóóó.

Mezitím bylo děsivý intermezzo – zkoušel, jestli by mi dokázal vlézt do bytu (nemá šunku každej den). Zarazil se přesně na milimetru, kde začíná vnitřní parapet. Třás se jak v zimnici (já taky), zkoušel zastrčit čumák do mýho prostoru, nedokázal to. Mít kocoura na krku by mi scházelo.

a)

Zjevně žijete na volný noze.

b)

Ale prosim vás. Sedím jak idiot devět hodin denně v háku, jenže si právě vybírám čtrnáct dní dovolený.

a)

Trávíte dovolenou doma? Krása. Momentálně jsem taky doma, mě to zaměstnanecký peklo teprv čeká.

b)

Dá se to přežít, stačí, když jsou s váma na pracovišti 2–3 normální lidi, ani nemusej mít podobný zájmy. Zato věděj, co cejtíte, poněvadž to cejtěj nemlich tak. Extra problém jsou šéfové, většina vás ale ždíme lidsky. S mojí šéfkou je dokonce švanda, když si dá těch pár ballantinek.

a)

To máte fajn. Taková osoba vás nemůže vyhodit, kdyby na to přišlo.

b)

Vyhodí, ale přátelsky. Udělá velký upřímný ustaraný voči a řekne: Prosimtě, mám tady takovou věc, jo. Zavři dveře, prosimtě. Na – vem si, skvělý višně v čokoládě, to ty nežereš, vid'. Wolfgang se rozhod snížit stavy, musím se s tebou rozloučit.

a)

To si umím představit úplně plasticky. Kolikrát se to dá přežít bez úhony? Mě by z toho trefilo.

b)

Nescíslněkrát – běžící pás. Mě tuhle při jízdě na kole málem trefil bažant.

a)

Jak vás moh trefit bažant, když furt chcípete v práci?

b)

Máte pravdu, kecám, to se stalo předloni.

a)

Připadá mi málo důležitý, kdy se co stalo. Takže si nevzpomínám, jestli to bylo letos nebo loni, co moje kamarádka svedla katolickýho faráře. Nemohla si pomoci, šla prej z něho neskutečná síla. Došlo k vzájemnému sblížení, on se druhý den omluvil, že na pár dní zmizí, protože si to musí vyříkat s Pánem. Po tejdnu se vrátil a vykal jí, ačkoliv se znali ze školy a odjakživa si tykali. Pán vyhrál.

b)

Mě pokaždý znova udiví, jak si lidi, co nemaj problém říct, že věřej, toho Pána bez problémů perzonifikujou. Je to dojemný. Jako by to byl nákej slavnej psycholog, držitel Nobelovky, policejní rada Vacátko, přísněj, ale lidskej. Pořád ta stará trojka – ten, co všechno odpustí, ten, co nic neodpustí, a ten, kdo tohle všechno dopustil, takže snad ani nemůže existovat. Naprosto jako v náký pohádce s Josefem Bekem.

a)

Už vás začínám znát. Občas se mrknete na Hrátky s čertem, máte tendenci se u nich dojmout, ale protože jste si k nim otevřel láhev červenýho, smějete se.

b)

Nemám co dodat – to dělávám. Už vám píšu z rachoty, sladký dny skončily. Hned ráno ve výtahu jsem si říkal: vydrž, ber to lehce, ne-nasírejte se hned, jak tam vlezeš, infarkt na pracovišti by byl trapnej.

a)

Máte něco s pumpou?

b)

Ne, pouhá metafora.

a)

To přežijete. Určitě tam s váma sedí někdo, kdo to cejtí podobně, ne?

b)

Sedím v místnosti se ženskou, co to cejtí přesně opačně. Tak holt teď naše komunikace bude asi trochu váznout.

a)

Ale nevázne. Píšeme si dál. Čumět na holuby a biflovat Mukařovskýho, kdo to má vydržet. Jozífek nemá čas, Anička je na oblasti, Kamča v Bernu. Divný je, že se neptá, co jsem, kdo jsem. Vůbec ho to nezájímá, což je fajn. Plus tu řeč umí akorát seknout – vždycky vo krok dřív než čekám. Takhle přesně reagoval náš Mirek po mrtvici.

b)

Nic o ní nevím. Přesto mezi námi drnčí mnohonásobně zrychlený, maximálně zjednodušený, zazipovaný vztah. Dálkový záchvat přízvě. Zbavený dětí, hádek, splátek. Trápení se vyleje do kláves jako žluklý terpentýn. Pak už většinou není jak navázat.

Druhá možnost je jít na kafe. Vidět proti sobě sedět nijak zvlášť přitažlivého dvojníka, jemuž žití vytetovalo na hubu archiv průserů, křivd, křiváren, zklamání, planých vášní. Bytost, která ode mě chce to samé, co já od ní – vysvobození. Což je z podstaty nemožné.

a)

Zapsala jsem se do kurzu jógy a vydržela tam pět dní – nemůžu jogíny ani cejtít. Tu jejich univerzální nadřazenost. Normální sekta.

b)

To mi povidejte. Mám zaseklý záda, poněvadž mi jistej Evžen předváděl, jak praktikuje každodenní pozdrav slunci. Mám okno na východ, tak jsem to taky zkusil. Okamžitě vobstřík na poliklinice a stejně chodím jak kulhavej pepeť. Jóga nevermore!

Nezajdeme někdy na kafe?

a)

Můžeme, kdy?

b)

V pondělí v šest na rohu Malostranský kavárny?

a)

Hodí se, budu tam. Starý Město zdraví Žižkov, nebo kde sedíte.

No co, tak poznám vopičáka. Dáme grog a pudu dom, třeba si zas pak někdy napíšem. Mám strašný nohy – měla bych běhat, plavat. Funět mezi zpocenejma fitness pičkama, tchá! To tak!

b)

Sedím na Plzeňský. Ponorka zdraví trojstěžník!

Co, no. Poznám novou tvář. V pondělí v šest – přífrčím rovnou z háku, zaseklý, matný, ztahaný, příjemný jak zmrzlý tetřev. Dáme láhev vína, ta jí otevře oči, zjistí, že má co dělat s ošoupaným dutým tchořem, závěrem v ní vyvolám dojem nepatřičnosti, skončí to sérií vyhaslých zpráv a bude zas dobře.

a)

Vemu si červenej kabát a rukavice, bude kosa.

b)

Na Malostranském mrholí. Déšť se chvílemi mění v sních. Voda mi teče za límec. Táhle jedna jde, nejde. Tamta, ne. Jo?

Ó! To je úsměv! Dobrý večer! Širokánský!

a)

„Kája,“ povídám. A nevimproč šoupnu botkou.

b)

Hááá – dýchne mi do tváře čerstvý vzduch. Statný stisk ruky. Úsměv přes celé náměstí.

Stoupáme Nerudovkou. Vedeme hovor, z něhož si nebudu nic pamatovat. Mluvíme oba naráz, stejně naráz umlkáme. Rytmičká shoda. Klasický voice band. Každý meleme své, ale ééé a hahá máme společné. Trhliny v konverzaci vyplňuju zalykavým smíchem. Vůbec ji nepustím ke slovu, prokrista.

a)

Dávám bacha, abych nesupěla. Huba mu jede, o mama. Když mi dá prostor, žvaním o nákejch příbuznejch. Informuju ho, že je mi ještě o něco hůř, než mi poslední dobou takhle po večerech bejvá. Zabte mě! Vykládám o našem Milanovi. Neječim? Asi navíc ječim.

b)

„Nezajdem sem?“ říkám. Proč ji cpu do pivnice, třeba nepije. Lokál plný rozeřvaných savců. Hovězí ryk.

a)

Hospoda, hu, tak jo. Cejtím, jak mi přisychá ret k horním zubům. Směju se jako blbá. Von taky. Tak snad ok.

b)

Zírá na mě jantarovými duhovkami. Nad nimi kulich, napařený až k obočí. Ten si vzdor faktu, že vedle nás sálají v krbu tlusté metrové špalky, nesundá. Pod uchem se jí dere kaštanová kadeř. Hezká ženská nejspíš. Hlavu má ovšem pořádnou, nejmíň o půl litru vyšší obsah než můj pidikokos.

Roztáčíme sémantický gramofon. Nazdařbůh přehráváme, co nám rozum přihraje na jazyk.

„Jsem pitomec, víte – starej mozek vychrochtanej,“ podotýkám.

Cení zuby v úsměvu, nemá problém mi to věřit.

Lokám tankovou plzeň.

a)

Když mlčí, vypadá docela sešle. Jenže to von skoro nedělá. Ty vado, to je kulomet. Nestíhám vnímat, tak jenom zírám, jak prská, drbe se v hlavě, furt se za něco vmlouvá. Jak se chechtá, aniž tuším čemu.

„Já jsem mladá a pitomá, to si nevyberete,“ halekám.

Ty brdo! – čtvrtý pivo.

b)

„Nevyberete, ale máte šanci se z toho eště vyhrabat.“

Tohle říct dámě.

„Moje sestřenka je anestezioložka ve Vinohradský,“ křičím.

a)

Proč mi to říká? To není všechno, aha. Bude historka.

b)

Je to tu – huhňavec vypráví švandu o sestřence. Jak po ránu spěchala autem do špitálu, přehlédla výkop, porazila se sluncem v očích pár šaškovských čepic lemujících výluku a hop – skončila ve vzduchoprázdnu. Kola se točej, motor hrčí, ford se nehejbe. Jsem po smrti? ptá se. Asi ne, támhle jsou lidi a chechtaj se mi. Tak se odpoutá, vystoupí, udělá kotoul a rozplácne se jako Chaplin, poněvadž s autíčkem setrvačností vyšplhala na metrovou hromadu zmrzlý hlíny.

a)

Moje sestřenka tahá na poště balíky, nosí pánský hadry, bydlí s matkou, maj azurově natřenou koupelnu, růžovou kuchyň, plíseň v baráku, věčně se hádaj. To asi není vo čem.

Slušně se zacyklil v tý svý sestřence, jede třetí historku. Křením se na něj jak tele. Ráda bych přestala, ale nemůžu. Křeč v sanici.

b)

„Jindy sází v neděli po vobědě na zahradě kytky, když jí volaj z nemocnice, že maj urgentní případ. Nikdo tam není, i primář Buchar, co má svý pro i proti, ale bejvá pravidelně k zastížení, se vypařil. Prostě musíš! Tak sedne do autíčka a jede. Cestou slyší, že jí mňouká motor, zastaví, vodklopí kapotu, tam šokovaný kotě líznutý řemenicí, zamotaný v kabelech. Dá mu teda nohu do provizorní dlahy, uklidní ho, zabalí do deky, v práci přišije holce ksicht, kterej si skalpovala při jízdě na bicyklu, dá si dva panáky, protože se na to může vysrat, a jede zpátky. Když dojede domů, svěří kotě bandě koček, rozsvítí lampu nad vchodem, poněvadž už je tma, a v jejím světle dál sází kytky.“

a)

„Jak to, že anestezioložka šije ksicht?“

b)

„Doktorů je málo, všichni dělaj všechno.“

a)

„Uách – tcháá.“

b)

Zívá. Nedivím se jí, taky zívám.

a)

„Jste utahanej?“

b)

„Jak sviňáky.“

a)

„Sviňáky?“

b)

„Sviňucha, chci říct.“

a)

„Sviňucha je snad mořskej tvor.“

b)

„Tak prasnice – utahanej jak prasnice.“

a)

„Z čehopak?“

b)

„Z práce.“

a)

„Tak mlčte a já budu vykládat.“

b)

„Vykládejte.“

a)

„Sedlčany – tam není nic, ale fakt nic.“

b)

„Něco tam být musí.“

a)

„Nuda.“

b)

„Bydlíte tam?“

a)

„Bydlela, kdysi.“

b)

„Co vaše máma?“

a)

„Ta je v pohodě, zato její kámoška Miládka! Hrává s mojí mámou každý den po práci na hřišti, kolem kterýho průběžně choděj její žáci, volejbal. Vona učí češtinu-zeměpis na základní škole v Bechyni. A je při tom volejbalu děsně sprostá. Řve jak tur: Todle sem fak, voe, zkurvila, já se na to vyseru, do hajzlu, sorráč, já kráva! Jsem dneska totálně vyjebaná! Když je po zápase, sedí Miládka ve sportovní podprsence s chlápky na baru, láme do sebe drinky, najednou

zařve: Du se vychcat! A jde. Na chlápčích je vidět, že je to i na ně silný kafe, jenže parta je parta. Nedávno rozeslala všem známejm tištěnou pozvánku s textem: *ZVU VÁS NA SVOJE PADESÁT-TINY.*“

b)

„Tam bylo dělítko, jo?“

a)

„Právě že ne – na jedný řádce.“

b)

Oči jí svítí, zuby má bílé, špičaté, celá srší jak při zkratu. Panečku, na tohle nemám. Holka jako meč.

„A co táta?“ plácnu.

a)

„Už jsem říkala – dělá všeko po svým. Tuhle k nám přijeli hasiči, hořela kuchyň, nabrali mě na křižovatce, kde jsem stála, aby k nám trefili. Řvali na mě: Slečnó, nasedněte si k nám, ať se jednou v životě svezete v hasičském autě! Táta stál venku v klidu před barákem nahej, s doutníkem v puse. Vysvětlil jim, že už to uhasil. Je to nijak nerozhodilo, při požárech vídaj nahý často. Jenže von chodí doma nahej, co pamatuju.“

b)

„Sympatický.“

a)

„Ne každýmu. Mně už to nepříjde, jak ho znám vodmala. Nic tim nesleduje, jenom se prostě cejtí nejlíp nahej. Nó, jinak je společenskéj, vtipnej, všechno ví a jezdí s mámou každej půlrok do Thajska, kde máma leží na zahradě a táta fotí ještěrky.“

b)

„Příbuzný jsme teda probrali.“

a)

„Jsou to naši blízký. Loni jsem tam byla za nima, nevadí, že tolik kecám?“

b)

„Kecejte.“

a)

„A táta mi nadšeně ukazoval všechny místní pozoruhodnosti, to von rád, když druhý žasnou. Tak mě dotáh v Bangkoku do podniku, kde jsou jako personál výhradně ladyboyové. Jeden k nám přišel, křehkej jak princezna, tak jsme ho pozvali na drink. Vykládal, jak to má těžký, ani tu operaci si nemůže dovolit, aby byl šťastnej, živí hafo sester a strejdu a tak, a nakonec nabídl tátovi jízdu ve trojce. To je moje dcera, namítnul táta. A to vadí? na to ladyboy.“

b)

„A šli jste,“ lekám se, středočeská úzkoprsost je můj terén.

a)

„Šel ladyboy, poněvadž dorazila matka.“

b)

Doprovázím ji po mostě. Půl druhé v noci. Úterý. Tváře nám hobluje ostrý suchý sníh. Cestou z kalírny k sobě dva jedinci často na okamžik přilnou. Nic z toho neplyne, pouhý zvyk. Datel33 – co bych dělal s tak mladou. Unudil bych ji k smrti. Držím ji pokud možno pevně, když už jsem jí nabídl rámě.

a)

Klády plný racků, to mám ráda. Novotnýho lávka – ve dne v noci bordel. Čekala jsem, že bude stylizovanej, vodmítavej. A von je to normální vejtaha jako každej. Hubana na rozloučenou? Radši ne, je trochu přemletej. Aby ne, když maká. Všichni maj džob, jenom já nic. Zkurvený kolena, měla bych se hejbat. Zejtra vodpadá škola, nádhera.

Pocem, hlavo!

b)

Ohne mě uprostřed smrští ledových jehliček přes zábradlí. V této poloze se ke mně mocně přísaje.

„Co blbneš,“ huhňám.

a)

„Mlč.“

b)

Jazyk se jí převaluje sem i tam. Ohmatávám jí místečko pod lízákem, jemnou slizničku, uzdičku. Buhňám, cosi namítám, hojně sliním. Tohle jsem nechtěl, dyťs mě viděla, co blbneš? Směju se jako pitomec. Zkoumám jí stoličky.

a)

Mlč, nic neříkej, hučím mu do huby, srandovně mu to vibruje v plicích. Nic nechci, teda možná jo, ale ne vod tebe. Chtěla jsem se dotknout, bud' empatik. Bolej mě kolena, v mym věku, jou.

b)

Nepřestávám žasnout, jak se stane, že si dva cizí subjekty zčistajasna vzájemně vykusují dutinu. Tohle tedy pořád existuje. Líbačka. Dárek na rozloučenou. I tak pěkné. Když se v hledáčku zjeví nezáměrný dekoncentrovaný prskal, šťávy se cvičně vzednou a hú – čau.

a)

Nic nechtěj hlavně. Jo? Taky nic nechci, akorát mám všeho dost, jo?

b)

Jo.

a)

„Popojdete se mnou ještě pár metrů?“

b)

Popojdu, proč ne. Zase si vykáme. Vedeme se pod pazuchou. Nic osobního. Bydlí v Meiselovce.

a)

„Tak jsem doma a jsem ráda, že sněží,“ říkám, „mějte se!“

b)

Zamává, zabouchne dveře. Tak to má být. Sympatická ženská. Tanker zdraví ponorku, ahoj.

a)

Eště píšu, protože mám dojem, že jsem vás odbyla, to tak není. Já jsem někdy jenom zbytečně rázná, tak dobrou!

b)

A tak si píšeme. S pauzami. Týden – tři neděle nic. Pak nový zášleh, příliv nových zpráv.

Ve vzduchu je předjaří. Průhonice, Prokopák, Závist. Co někam vyrazit.

Nešla byste na výlet?

a)
Šla.

b)
Stoupáme ulicí U Dívčích hradů. Škrábeme se pěšinou vzhůru, vítr promíchaný se sněhem nám bere kabáty. Pak už jen pláň, smrčiny, podrážkami vymleté pěšiny nad Prokopským údolím. Slézáme k černému jezítku. Po hladině k nám neslyšně plyne labuť.

a)
Jsme v nějakém lomu nebo kde. Šplháme na skálu, když chce. Klouže to. Hůf, hlavně nefuň. Fotr by se přetrh smíchy, matka taky.

b)
Zdá se, že je ráda, že konečně kušuju a poslouchám. Přizná, že je jedináček. Dodělává druhou vejšku. Těší se, až vypadne, i kdyby měla jít dělat na bar. Sere ji mrtvolné akademické prostředí. Ráda by mi vyprávěla o někom normálním, ale kromě rodiny, o které mluvila minule, je to kolem ní samý křečák. Hoši vedou monology o svých doktorátech, dívky si stěžují na hochy, že mají t'ip t'op nastudované rituály z péček. Pečlivě dodržují postupy, zatímco holkám je hloupé říct jim, ať se proboha chovají normálně.

a)
Mlčí. Přišel na to, že jsem čúzička.

b)
Občas zadrhne, loví slova. Zjevně taky zápasí s kontrolorem. Podrobuje výstupy kritice. Kdovíproč mě to dojmě. Lovím z mošny placatku tullamorky, koupenu jaksi ze setrvačnosti.
„Dáte si?“

a)

„Cucnu si.“

b)

Tiskne láhev k malinovým rtům. Ty seš holka.

a)

„Ú-chá, fff.“

b)

Jeví se mi být krásná, byť celkově o chlup větší. Proporčně víc než v pořádku. Přesto se nadále nelíbáme. Nejspíš ji to mate. Držím si odstup jako svatý Alfons. Chronický upjatec.

a)

Hezký, že se mě nepokouší vomráčit. Možná nemá čím. I tak dobrý.

b)

Po setmění stojíme na rozcestí vprostřed polí. Jsou všude kolem, jen to rozcestí je obdařeno polorozpadlou zdí, kusem střechy vrůstajícím do země, nevlídně řídkými smrky, lampou veřejného osvětlení, mokrou černou silnicí. Jinak vše pocukrováno příměstskou jinovatkou.

Větve haraší, vítr skřípe.

Stojíme blízko sebe.

a)

Vypadá, jako by přemejšlel, jestli neztratil klíče.

b)

Vyhod' si jí z hlavy, krákají vnitřní harpyje. Nech jí bejt! Je mladá, čerstvá, čestná! Rrááá!

Zírá na mě, oči jako sova.
„Nebudem si teda tykat?“ povídám.

a)

„Můžem – ty víš, kde jsme?“

b)

„V životě jsem tu nebyl.“

a)

„Nejsi Pražák?“

b)

„Jsem, ty ne?“

a)

„Taky, jenže chodím akorát do školy a do divadla. Narodila jsem se jinde, ale tady jsem už dlouho.“

Pocem, hlavo. Objímám ho – no a co. Ááá – a mám křeč v lejtku, ale jakou!

Tiskne mě, aspoň že tak. Tomáš se mě dotejkal, jako bych byla nafukovací a mohla prasknout.

b)

Nasávám vůni jejích vlasů. Pod kopcem bzučí městská mlhovina. Znovu se líbáme, tak trochu jakoby na zkoušku, nedopatřením. Připadám si jako druhořadá herečka v Columbovi, plnící v hypnóze příkaz zlého psychiatra.

Ááá-rr, šlejí harpyje. Né, čuráku zvadlá! Seš napůl magor, bez auta, domu! Bytu! Néé!

a)

Najednou jsme zpátky ve městě. Obrovský sídliště. Je to vůbec Praha?

b)

Irish pub u Dendyho, Svět prodlužování vlasů, Výkup – Prodej. Nejlepší relax – Best relax. Tao je pohyb, Pohyb je zdraví, Zdraví je život. Xing Dong Hai, Království nudlí. Elektro U Mongolského císaře.

Zřejmě Stodůlky.

a)

Jedeme metrem snad dvě hodiny.

b)

Znovu stojíme před domem, kde bydlí.

a)

„Ujelo ti poslední metro, ne,“ řeknu a poctivě se zajíknu. „Tak pod' nahoru.“

b)

Kymácíme se ve zdviži. Hledíme si do tváře. Nepochopitelně klidný velký našminkovaný zajoch a drmolivý skeptický lenochod.

a)

Já nevim. Nevim.

b)

V tom duchu proběhne pár týdnů. Sedíme u stolku, já si tisknu na břicho plyšovou karikaturu mimozemšťana, ona křiklavě zbarveného roztoče, a konverzujeme.

a)

„Povídáme si, jako bysme spolu byli páteř rok – je to tak dobře?“

b)

„Proč by nebylo?“

a)

„Je mi s tebou dobře, a co.“

b)

„Mně s tebou taky, ale podívej.“

a)

„Vidim nevyspalýho chlapa s kulatejma zádama, a co.“

b)

Bezvýhradně miluje české filmy ze 70. let. O jiné nestojí. Postupně mi je pouští. Pane, vy jste vdova!, Jak utopit dr. Mráčka, Zítra vstanu a opařím se čajem, Zabil jsem Einsteina, pánové! Cokoliv s Kanyzou, s Kolářovou. Detailně se v nich vyzná. Vyjmenovává herce drobných rolí, poslíčky, přihrávače.

Jindy mě brává pod křídlo v koutě začouzeného baru. Objímá mě jako nějaká univerzální teta. Pokouším se krýt visícími kabáty, svěřit rozpadlé rysy pološeru. Hmátne po mně, přitáhne mou hlavu k zářivkám, dívá se. Při vší věčnosti je na tenkém ledě. Neví, jestli si mě právě nezošklivila.

a)

„Je dobře, že zas ponocujeme u chlastu?“

b)

„Neni – pojd'me dom, pustíš mi Adéla ještě nevečeřela.“

a)

„Ač to tak nevypadá, mám taky svý limity.“

b)

Když sledujeme třicátý film, ptám se, co na těch sedmdesátkách má, když je jí třicet.

a)

„Mám je ráda,“ odpovídám. Co na to říct. Sama nevim. Nebo vim, ale nedám to do slov. Hraboším v polici.

„Hele – Happy end s Menšíkem jsem dlouho neviděla. Sneseš ho?“

b)

„Snesu cokoliv.“

a)

„Ten svetr si nesvlíkej tě iritoval.“

b)

„Ale ani ne.“

a)

„Olo oňo nóóó! Ty myslíš, že na tobě není vůbec nic vidět, vid! Viděla jsem, jak ses svíjel. Nesmíš to hodnotit, ty se hned na začátku zadřeš. Jak ti to mám vysvětlit, sed' a poddej se. Objektivně to jsou hloupý filmy, ale přece nádherný.“

b)

Happy end neznám. Nevěděl jsem, že existuje. Koukáme na něj. Nic zvláštního. Základní nápad – vše se odehrává pozpátku.

„Není mi třicet – je mi dvacet tři,“ podotkne po hodině. „Polknuls, hjo – já to viděla.“

Klid na lůžku

Jedu do práce. Eskalátor metra polyká příšery v různých stádiích odsávání vůle, vtipné kaše. Sem tam se někdo vymyká. Muž v uniformě komodora s modrým plastovým ruksakem se zlatou kotvou kráčí hrdě. Drmolivá mužatka v teplácích zmateně pátrá, kde se ocitla.

Na křižovatce tras předčítá muž s duchaplnou tváří noviny. Čte jasným hlasem. Každou zprávu doprovodí otazníkem: „Máme středu, osmnáct nad nulou, slunečno? Aliance pokračuje v bombardování vybraných cílů? Cena jednoho tomahawku je půl druhého miliónu dolarů? Od soboty vypálili Spojenci celkem 249 těchto střel? Ukrývá Írán v Evropě jadernou bombu? Hodlá ji v případě napadení odpálit? Špičková vědkyně má namodro nalakované nehty? Přeji vám ničím nerušený den? Máme středu, osmnáct nad nulou?“

Podzemní severák rve cestujícím od úst střepy sdělení.

Ve vagónu se opřu o dveře. Proti mně další cvok. Zavádím o něj pohledem. Bác, cukne hlavou, jako by natáhl kulomet. Neurotik jako prase. Ksicht vycpané hyeny, hnusný škleb. Aha – to jsem já. Můj odraz ve skle.

Kráčím každodenní trasou. Z nitra odpadkového kontejneru vylézá šedá opice – obličej jako shnilé jablko, sežmolené vousy. Vysune nohu, škrábe se přes okraj, odevzdaně sklouzne, rozplácne se, vstane, odchází.

Ve vrátnici absolvuji strnulou pantomimu. Vyžilý brunet s divně narafičenou ofinou mi s despektem přeje dobrý den.

Pak dělám sobě a Líbě kafe, projdu chodbou, sednu do kanceláře.

Líba má fajn náladu, což neznamená, že do minuty nezačne šířit ničivou energii. Obíhat, vzdychat, dupat, mručivě výt. Křičet dvacetkrát za hodinu: Šmankotě na kotě! a To jsou věci na tý peci!

„Kde bys řek, že je tohle – schválně!“ ptá se, v natažené ruce nástěnný kalendář. Má ráda staré fotky, rytiny, Paříž bez Eiffelky a podobné.

Vidím otřískanou orientální bránu, za ní kupy hlíny, rozestavěné zemljanky, domy, pyramidy či co.

„Banská Bystrica, Halič, Kábul?“

„Václavák v roce 1851!“ triumfuje, na moment omládne.

„Příšerný,“ ujede mi.

„Sám seš příšernej,“ odsekne a má po náladě. „Víš co, vyřid' maily a zařid' novou plachtu – je to na tobě. Třeští mi hlava, Matěj má zánět, byla jsem na punkci, bolelo to, ne jaks tvrdil, že nebude. Vodbav Malátovou, musím si zavolat. Máco! Slyšíš mě? Máco, mluv se mnou! Von snad mě neposlouchá. Máco! Poslouchej, co říkám! Ptám se tě, jestli ses dneska už napil. Kdy to bylo? Napil ses? Ne! Já chci vědět přesně, kdy ses napil!“

To je vše o mém zaměstnání. Není zajímavé. Stejně s ním brzy fláknu, pokud mě dřív nevyrazí.

Píšu Káje: *Zajdem večer na drink?*

Jsem k dispozici.

V osum na Petrském na zahrádce?

Budu tam.

Sedám na zahrádku, srkám pikolo, bloudím wiki-životopisem Brigitte Mohnhaupt. Pořád mi ty ženské nedávají spát – Ensslin, Astrid Pröll, Barbara Meyer, Birgit Hogefeld. Kde se vzalo v daném čase na jednotce plochy tolik nasraných bab? Jak se přihodí, že tichá studentka vezme do ruky tašku s bombou? Jak rozumět rodičům

Ensslinové říkajícím do kamery: „Národ, který zažil ve jménu lidu páchané zlo, nesmí připustit, aby byl promarněn nový začátek, reformace. Od chvíle, co to udělala, jsme se přestali bát. Cítíme, že to udělala i za nás. Zbavila nás strachu.“

Zakřiknuté mámě zazní v hrdle pyšná strunka. Holka je v novinách. Účast v ozbrojeném boji katapultuje jedince do světa fotáků, kamer. Zbaví ho osobních trablů. Nahradí je něčím, z čeho by dřív blil. Je smutný s ostatními, raduje se s nimi ze stejných věcí. Vymění soukromou bezmoc za kolektivní adrenalin. Když ho neosvobodí ani ten, je čas chcípnout.

Což říkali už někde na začátku Baader s Ensslinovou.

Je důležité, aby nás nedostali. Tím je podmíněn úspěch akce, napsala dávno předtím, než se oběsila v cele, Ulrike Meinhof.

Zorné pole mi vyplní Kájina rozesmátá tvář. Sedá, bere užmoulaný jídelňák, zodpovědně zvažuje, co by si dala.

„Strašně tohle léto chlastáme,“ podotýká.

„Dyť skoro nepiješ.“

„Vedle tebe se to rychle učim.“

„My už jsme spolu celý léto?“

„Jsme spolu vod loňskýho listopadu, hlavo.“

„Promiň, mně to v tom háku běží nějak šejdrem.“

„To vim, ale ty to nějak srovnáš.“

„Doufám.“

„Povim ti historku. Muj kámoš, když je na chalupě, schovává veškerý cennosti do trouby v kamnech, než jde na pivo – zvyk proti zlodějům. Předevčírem tam takhle v rychlosti strčil novej laptop za spoustu tisíc. Ráno přijeli rodiče, von vyspával, matka zatopila, dlouho nic a pak ten laptop s plnou parádou vybuch. Kámoš příběh a kouká – klávesnička je speklá, scvrklá, že by se vešla do dlaně. Ale všesky písmenka na ní byly čitelný.“

„Roztomilý.“

„Jemu to tak nepřišlo. Mně je divný, že se nikdy ničemu nedivíš.“

„Divím se imrvére.“

„Neni to na tobě znát.“

„Údiv probíhá vevnitř.“

„Pověz něco vo tom Oslu eště.“

„Jel jsem se mrknout na loď Fram, co na ní Amundsen s Nansenem na střídačku dobejvali pól. Autobusem, přšelo. Je v takovym baráčku, sotva se do něj vejde. Je jí plnej. Vlezu do škuneru a žasnu, jak tady ty chlapi mohli vydržet tolik let. Zvenku loď jako kráva, vevnitř uzoučký chodby, kajuty jak rakev – šíf má metr tlustý stěny, aby vydržel tlak ledu. Smrad konzervačního roztoku, vedro, davy hulákajících Rusů, malátnej přesun z kukaně do kukaně, schody jak pro slepice. Po těch jsem slez až na spodní palubu a tam mě přepadla, asi z tý karbolky a ze silnýho zážitku, srágora.“

„Hoňka.“

„Kterou máš čas vyřešit do minuty. Stepuju pod schůdkama, všichni se na nich fotěj, dávaj si přednost, chlapi, ženský, děti. Jsem na palubě, na smrt zpocenej lezu po dalších schodech dolu, ptám se dámy v pokladně, kde maj toaletu. Vona, že naproti v muzeu Kon-Tiki.“

„Tos už vyprávěl, ale ráda si to poslechnu znova.“

„Fakt?“

„Minulej čtvrtek, jak jsme čekali na Anču v Komedii.“

„Aha.“

„Zažíváš někdy něco, co vzápětí nevykládáš úplně všem?“

„Spíš navopak.“

„Mě to dost deptá, lámat si hlavu, co se fakt stalo a co sis vymyslel.“

„To často nevim ani já.“

„Já vim – to mě právě deptá. Víc mě nicméně bude deptat dneska večer šéfka, mám šichtu na divadelním baru. Ale já si vod nikoho nic líbit nenechám. Budu svině.“

„Bud', klidně i na mě.“

„Tebe mám, hlavo, ráda. Tejden jsem tě neviděla, cos dělal?“

„Večer jsem usnul s knihou v ruce a taky se tak probudil.“

„Celou noc v jedný poloze?“

„Jo. Normálně rotuju, dohání mě žralok, někoho honim, probíhá občanská válka, a najednou strávím noc v předpisový čtenářský ásaně. Knihu držim voběma rukama, vtevřenou na fotopříloze.“

„V který je?“

„Ensslinová převlečená za brunetu a mrtvej Raspe, má na obličejí atypický podlitiny, vypadá jak májový kotě.“

„Neznám.“

„Nevadí.“

„Pouč mě.“

„Těžký – bez kontextu.“

„Jak si můžeš bejt jistej, že ho nemám. Sám nic neřekneš, když jo, tak kecáš, a já mám bejt v kontextu. Připadám ti blbá?“

„Seš výrazně chytrá, přitom líná myslet. To mi vadí.“

„Mně zas vadí, že se tejden neozveš a je ti fuk, že sedim doma a čekám.“

„Tak nečekej, zavolej.“

„Proč, když tě seru.“

„Nesereš, doboha.“

„Pořád ti něco vadí.“

„Seš malinko pasivní, no.“

„A rozmazlená, vid'.“

„Trochu.“

„A nijaká.“

„To jsem neřek.“

„Řek.“

„Kájik, prosimtě.“

„Já jdu.“

A jde.

Kráčí pevným krokem. Když se naprdne, vyzařuje z ní zvláštní temná krása. Pár chodců se za ní ohlédne.

Připadám si jako hovado prvního řádu, ale nejdu za ní. Potřebuje vyšumět. Za dvě hodinky jí zavolám. Snad mě vezme pod křídlo. Co bych byl bez ní. Opuštěný zakyslý kretén, to jsem i tak.

Obracím list. *Když ženy povstanou a bojují, systém ztrácí půdu pod nohama, tvrdí Ensslin. Ženské jsou dobré k reprodukci – mají tedy být pasivní, poslušné a smířlivé. Ženskou, která se brání nebo dokonce vezme do ruky zbraň, nemůže společnost připustit. Proto nás tak nenávidí.*

A proto jim taky nerozumím – přesah v dějinách. Ty jejich jsou dobyvačné, staré, hansovní, železné. Jisté si samy sebou. Vybudované na tradici. V tradičním prostředí stará děvka automaticky zaškolí mladou. Vybaví ji pro život. Sdělí jí přístupový kód, přidělí heslo. Řekne marš. Nikdo se za nic nestydí. Nebo jenom trochu. A tak to pokračuje.

Kdežto u nás se stává jedinec děvkou čistě z vlastního rozhodnutí, za sebe. Amatérsky, instinktivně, drbansky. S napuchlým egem, špínou v duši a jednou nohou v lochu.

Ležíme v Kájině posteli, žižláme si ret. Vítr hraje na varhany špatně utěsněných oken.

„Obejmi mě,“ chce.

Objímám ji. Objekt jsou různá. V některých je chtění, zoufalství a žádný rozum, v dalších šílenství bez rozumu, ještě v jiných smíření, klid a rozum taky žádný. Těm dávám přednost – nechat psýchu plout, vracet se až někam ke kanibalům, k ještěrům.

Objímaného rychle zachvátí podezření, že objímající není přítomen, že lítá kdoví kde, což je třeba napravit. Sunu se níž, lížu Káje slívu, ona nehybně drží. Vzhlížím vzhůru k jejímu obličejí. Sleduje mě přivřenýma očima.

Šplhám po jejím lučištnickém těle, kladu povolenou padesátnicovou cejchu na její tuhé břicho.

„Cha,“ řekne.

Hýbeme se úsporně a tiše. Prošoupeme se ke chvilce, kdy nás zavalí ámen. Pocit naprostého zploštění. Vše se jeví jako stará dobrá ilustrace.

Na sklo zvenčí dopadne hrst vodních kapek. Dole v Meiselovce kdosi nelidsky hlasitě tleská. Rozkřikne se hrdelním dialektem. Odpovědí mu kaťuše ožralého smíchu.

Ležíme, posloucháme čurbes. Praha se zvolna začíná podobat té z časů Rakouska-Uherska. Uprášená, bez obsahu. Centrem téká dnem i nocí pestrá směs. Indočíňané, Mordvinci, Baškirové, Bělorusové, Velkorusové, Braniboři, Sasové. Houfce nadnárodní mládeže. Tlusté doroty vlekoucí po eskalátorech kradené kufry. Šíbři, mátohy, vyděšenci, řvouni. Lamači srdcí s bypassem, vracející se v doprovodu žen z divadel. I ti pouliční žebráci, proklatci a jiné poničené figurky jsou tu zpátky.

Za rohem před večerkou stává starší ulízaný člověk. Obklopuje jej aura čistého svědomí. Neklečí, neplazí se, uctivě stojí, drží čepici, vždy řekne: „Děkuji vám, pane.“

Tuhle jsem šel pro něco k večeři, vidím – pán balí. Odchází v ošoupaném sáčku. Neodolal jsem, šel pár kroků za ním. Jen tak, bez záměru. Protáhnout kostru. V postranní ulici za budovou magistrátu usedl do nablýskané oktávie, nasadil čepici, hodil blinkr a odjel.

V pořádku. Jen mě udivilo, že jedna z nejtřepanějších městských legend má praktické dno, byť ne vždy a všude. Dokladem je párek nahnílych mazáků, kotvících na chodníku kousek dál před panneríí. Jeden vždy ucucává marast z láhve a hlídá, druhý spí, pak si to prohodí.

„Myslíš ted' na to, že by bylo dobrý vodtud' vypadnout?“ říká do ticha.

„Spíš na to, že by bylo dobrý se někam hnout.“

„To by mě vyděsilo.“

„Co?“

„Kdybys vypadnul a já bych si marně lámala řepu, proč. Zvláštní je, že se mi tu vobčas vznáší cizí ženská vůně.“

„V tom prsty nemám.“

„Ty ne, vona se tu objevuje sama vod sebe, nedoprovází návštěvy. Co se vrtíš?“

„Neumim jen tak ležet a čumět.“

„To tě ráda naučím.“

„Nauč.“

„Přestaň bejt nastřelenej a lež.“

„Kam mám koukat?“

„Na mě. Nic neříkej.“

„Seš neklidnější ženská, jakou znám.“

„Umíš povzbudit.“

„Na klidu neni nic zlýho.“

„Nejsem klidná,“ buhlá a má náznaky kruhů pod očima, „jen vidim, kam to všechno směřuje, tak proč bych se měla stresovat.“

„Je rozumný, abys byla se mnou?“

„Na to kašlu.“

„Nejsem ve vatě.“

„Nehodlám ti viset na krku.“

„Jsem liknavej.“

„I já.“

„Brzo ze mě bude nenávistnej dědek.“

„Nenávistnej seš a dědek taky, akorát se to eště nespojilo.“

„Vycukanej vopotřebovanej kozel.“

„Charizmatickej stařec s páskou přes voko a s doutníkem z tebe už asi nebude, to je mi jasný.“

„Žiju jak prase, jsem nezodpovědný.“

„Jo, ty hlavo.“

„Navíc seš ve fázi, kdy ti někdo musí helfnout s rozjezdem.“

„Máš možnost.“

„Napřed dostuduj.“

„Pcheche – tak zase chvíli klid na lůžku, jo?“

Pozoruj stropní lampu. UFO z matného skla obepnuté trojitým masivním rámem z tmavého dřeva.

Její táta má formát, humor, styl, barák, motorku, dva autáky, jezdí do Thajska, investuje, hraje tenis, jezdí raft. Matka se věnuje sobě.

Tahle potřebuje někoho s vejškou, s místem, s bytem. Navíc s ní bude rozumná řeč tak za pět let. Se mnou není už teď. Někdo ti musí helfnout s rozjezdem – to řekne leda imbecil.

„Hele – ty nosíš pod košilí svetr?“ ptá se.

„Mikinu.“

„Proč?“

„Termoregulace.“

„Pudeš se mnou do divadla?“

„Rád, nebyl jsem patnáct let.“

„Tak pudem na Legendu o svatým pijanovi, ta se ti bude líbit. Hraje tam Jiří Černej, výjimečně šikovnej kluk. Připadám ti kožená?“

„Ty? Vůbec.“

„Ty mně vobčas jo.“

„To bude ňáký pnutí.“

„Pnutí souvisí s nasráním?“

„Nemusí.“

„A u tebe?“

„U mě někdy jo.“

„Mě nic nesere. Nó, vobčas, ale to vyšumí. Jediná disproporce, na kterou imrvére narážim, je, že jsem vevnitř vo hodně starší než vypadám.“

„Seš, člověče. Jinak tohle vo sobě říkaj spíš mladý, u starejch ksicht ladí se stavem nitra, čili radši mlčej. Ty seš vevnitř dospělá a zvenčí krásná – buď ráda, to nebude furt.“

„Krásná ti připadám? Nechápu.“

„Cos dělala vo víkendu?“

„Byla jsem u našich na jihu, přišel souseď s dítětem a chtěl po něm, aby nám předved, jak dělá dinosaurus.“

„Předved?“

„Nepředved, zato sejmul ležrovym mečem pomeranč.“

Hou!

Jedu do práce. Krok davu zní v pěším tunelu metra jako chorál. Mnozí nevědomky sladí rytmus, jiní ho tvrdošjně sabotují. Zní to, jako by se dvě stě dobrovolníků učilo stepovat ve Svatovítském chrámu.

Zvoní telefon – Evžen. Spontánní přepad je jeho styl.

„Jestli jsi poblíž,“ říká, „mám návrh – stav se na kafe.“

„Dyť bydlíš někde v Průhonicích, ne?“

„Jsem ve starým mátině bytě.“

„Půl devátý – na kořku brzo, navíc jedu do háku.“

„Kdo mluví vo kořalce, na kafe, pičo.“

„A tak jo, kafe dám.“

„Pod.“

Vracím se dvě stanice, eskalátor mě vynese z podzemí, vystupuji na náměstí. Beru to kolem fontány, pod níž se povalují opuchlá noční ptáčata, k cihlovému činžáku. Těsně vedle mé hlavy proletí svazek klíčů, třískne o chodník. Evženův starý způsob, jak otevírat návštěvám.

Šlapu po nekonečném schodišti.

Usedáme na terasu schoulenou pod hřebenem střechy. Do dřevěné sesle. Sesle zapraští. Nad námi komíny, hromosvody, kominické lávky. Před námi model Prahy v ranním oparu.

Evžen nalévá calvados, výrobek svého otce. Otcí je dvaasedmdesát, je vynálezce, hýří nápady a kojí se nadějí, že jednoho dne fantasticky zbohatne. Nejnovější želičko v ohni je brynza v prášku. Plánuje export do půlky Evropy.

Calvados je krycí pojem. Tatík sbírá a nechává bez milosti zkvasit vše, co vypotí polodivoké sady kdesi za Galantou.

Evžen je už Pražák. Tuhý chlapíček s vyholenou kulovitou hlavou. S nazeleno obarvenou kozí bradkou. Pokérované pracky, sem tam piercing, součást jeho zaměstnání. V korporaci mají místo jeden až dva úletáci – maskoti. Ti bez přestání baví ostatní a k tomu makají jak fretky, protože jsou na očích.

Jinak má FF UK, přehled, nadhled, rozum, vtip. Charizma, řekla by Kája.

Hledíme na vnitroblok. Na stříbrozlatou kotlinu za ním. Na měděně svítící pás smogu, na mlžný lavor pod Petřínem. Na slunečními meči prosekaný kouř nad městem.

„Nebudu tě nudit osobníma trablema,“ povídá. „Náký novinky?“

„Píšu, že vodpálej atomovku.“

„Kde?“

„Tady někde.“

„Kdy?“

„Až je naserem.“

„Kde jí vemou?“

„Maj jí tu schovanou.“

„Dřív nebo pozdějc to tu někdo vybílit musí.“

„Jaktože seš tady?“ ptám se.

„Vzali mi barák.“

„Kostku?“

„Jo. Exekuce. Vybral jsem si pár dní volna, abych to zpracoval. Ale nemám dojem, že bych to zpracovával.“

„Co se stalo?“

„Byla u toho Jolana s dětma, já ne. Chovali se údajně tak, že se z toho sesypala a je v Bohnicích. Vyděšený děti u tchýně.“

„Nemám co říct.“

„Neni co.“

„Jak to vzniklo?“

„Normální drobnosti, nic. Operátor nabídl tarif, mně přišlo automatický, že starej zrušej, což neudělali, rok platim dva tarify. Když jim volám, povídej, že si můžu stěžovat na sebe, když jsem si nepřčet smlouvu. To jsem vyřešil, akorát mi tam zustalo záhadný penále. Plus dvě splátky. Ne že bych neměl – banka předělala systém a mně vo tom nikdo neřek. Načež dopis. Než jsem stihl vodepsat, že všechno zaplatim, přijede komando a sebere mi barák. Jebem vám třikrát píču, zkurvenci zajebaný, hajzli zmrdaný, kurvy sprostý!“ končí řeč. „To se může stát jenom u nás!“

„A u vás.“

„Hej, sme mrdkári ako vy, možno aj sprostší,“ bouchnou v něm Jánošíkovo saze.

„Co s tím?“ ptám se.

„Má to právník, ždíme mě jak hada. Chce víc a víc. Jediná šance – sehnat tunu dynamitu. Sundat pár zasranejch akademií. Jsem normální člověk, žádněj kriminálník. Nepotřebuju, aby si mě podávali jak kus hovna!“

„Taková je doba.“

„Tos mě uklidnil.“

„Všude jenom ty dravý ksichty.“

„Taky jsou teď všude baletky.“

„Jak je poznáš?“

„Tvářej se tak. Abych to vodlehčil – mám v práci kolegu, kterej zpívá džezík. Spolupracuje s kapelama, drtí kontakty s šéfama nahrávacích firem, momentálně chystá svý první CD. A ten psal tuhle svému kámošovi sms s běžnou prosbou, ke který jako cíleně nejapnej fór připsal, že když to klapne, za odměnu mu parádně vymlaskne brko. Prej byl při vědomí, když mačkal klávesu potvrzení funkce *poslat všem*, ale neznámá síla mu zabránila nestisknout. Takže matkou a sourozencema počínaje a mediálně provařenejma hvězdama konče to dostali všichni.“

„Jak to řešil?“

„Vybral si dovolenou a zmizel.“
„Co bylo, když se vrátil?“
„Eště se nevrátil, tejdén stará historie.“
„Slušná prověrka charakteru.“
„Ti povím.“
„Nepotřebuješ nák helfnout?“
„Jak asi, ve. Dáme si vědět, makej do háku.“
„Letim.“
„Let.“

Sedím v tramvaji, zírám ven. Nade mnou se baví dva hlasy. Hoch s dívkou. Mečí po způsobu náctiletých. Ještě nemají vlezlý cool akcent, nestačili zhrubnout v pekle vztahů. Koutkem oka vidím – drží se za ruce.

„Prej jedeš pryč,“ říká on.
„Řikal kdo?“
„Nevím.“
„Jedu, nó.“
„A kam?“
„Na čtyři roky do Francie, těším se jak nevimco,“ říká ona.
„Co tam budeš dělat?“
„Studovat.“
„Jo, a kdy?“
„Koncem měsíce.“
„Tohodle?!“
„Nó, já se tak těším, až vypadnu z toho šitu tady.“
„Jakože se fakt těšíš?“ nesvede mládenec zakrýt zděšení. „By ses netěšil?“
„Já bych třá nechtěl vo spoustu věcí přijít.“
„Vo co, simtě?“
„Třá vo kamarády.“
„Si tam najdu jiný konexe – lepší.“

„Neni jistý.“

„Je.“

„Já bych nejel.“

„Jak to můžeš říct! Bych si tě nemohla vážít.“

„Přece neni řešení – jet na tak dlouho do Francie,“ protestuje hoch. Je znát, že dostal osudovou ránu, možná poprvé, a chytá balanc. Jde mu už jen o to být co nejdřív pryč odtud, doma, beze svědků.

„No to je, když ti to nabídnou. Bys byl idiot, kdybys vodmít.“

V mé kapse drnčení. Volá Líba: „Prosímtě, dneska je potřeba... Musíš! Máca musí... Musim bezpodmínečně pryč! Peklo! Za chvíli je porada, doufám, že stíháš, musíme přitlačit na inzerenta, aby...“

„Dyt' už jedu,“ šeptám.

„Ale kdy – ty vole! Máte doma hodiny? Jsem tu vod půl osmý, a to má Máca hnisavou angínu! Je tady toho hromada, holky dělaly přes noc! Zešílím!“

Vstávám, vystupuji z vozu. Čas vypršel. Nechci dál pendlovat mezi navoněnými městskými otroky. Výpověď pošlu mailem. Když to nepůjde dohodou, seru jim na výplatu. Asi budou chtít, abych přijel podepsat výstupní list. Kdoví, jestli to dokážu.

Zvenčí se ještě otočím za těmi dvěma ve voze. Melancholické bidlo s nahoněným účesem a pohledná přímá světlovláska. Třináct plus.

Procházím centrem. Každý podchod, pasáž, výloha, lavička se mi nabízejí k zastavení, k podumání.

Občas mi vynechá srdce, ať z ischemických příčin, ať z prosté radosti. Pokud orgán může souviset s emocemi. Jak by ne, když to s tolika lidmi práskne uprostřed řvaní, vztekání. Když v kolika chudácích propukne bujení následkem přenošené samoty. Tělo je sociální stroj.

Nadupanou pasáží si probíjí cestu dvojice s dětským kočárem.

On vysoký, vousatý, snědý, v antracitových očích nenávidí. Ona v jakémsi hidžábu. Cupitající tmavá pyramida, z jejíhož vrcholku hledí na svět bledý středočeský ksichtík, nevýrazný jak žemle.

Nevidím je poprvé. Z toho jejího to pokaždé přímo šlehá. Strašlivě ho tu cosi irituje. Celkem se mu nevidím – vnitrodruhová degenerace předvádí na nás domácích prachdivné kousky. My to už nevnímáme, ale nepřipravené oko uvidí leccos nepěkného.

Prostoduše se na něho usmívám, zaplaven štěstím z nečekaně snadno nabyté svobody. Stačí říct dost. Stříhem se oddělit. Po čase si něco seženu, nebo taky ne. To teď není podstatné. Podstatné jsou ty mraky nízko nad střechami, šedorůžové a nacucané jako matjesy v oleji. Úzké provinciální uličky narvané nesmyslnými obchody. Důvěrná komůrkovitost, kterou se z centra nepodařilo vystrnadit ani nejbezohlednějším mafím.

Křením se na moslemína.

„Hou!“ štěkne po mně, jako když střelí.

Asi jsem si dovolil moc, urazit chána psím úsměvem.

Usmívám se dál. Je tady totiž nová, staronová, tentokrát už nejspíš definitivní volnost, do níž se vracím.

„Tak co, úřednickej pse, furt ti Líba vysává energii?“ hučí mi do zvukovodu Kájin hlas.

„Už ne, skončil jsem.“

„Jak jako?“

„Uplně.“

„To přijdeš a řekneš končím?“

„Já tam ani nedošel.“

„Krása – slyším ten balvan, co z tebe spad.“

„Dytš nikdy nikde nemakala, nemůžeš to znát.“

„Znám to vod otce, jak byl šťastnej, když někde skončil a moh jezdit s kámošema na motorce. Vodpočívej! Docent Mulka nás zase

bude trápit nudným výkladem. Budu skrz něj pozorovat šmouhu na tabuli a myslet na tebe. Eště ti řeknu, co se stalo – Fíla, přítel mý tety, už jsem ti vo něm říkala, sedal celý dny na rotopedu, z rotopedu komunikoval i s návštěvama, taky rád skládal puzzle, rád se napil, ale alkáč nebyl. Tak tenhle náš Fíla se před čtrnácti dny zavřel na chatě a tam chlastal, až se uchlastal.“

„K smrti?“

„Jo, našli ho pozvracenýho a posranýho mezi flaškama vod whisky, musel vypít hektolitry.“

„Proč to udělal?“

„Nikdo neví. Mluvil vo tom delší čas, že ho nic nebaví.“

„Triumf vůle, dotáhnout takovou věc do konce.“

„Jenže teď spoustě lidí schází, mimo jiný mně. Kdy tě uvidim?“

„Co nejdřív.“

„To je dneska?“

„Spíš zejtra.“

„Jsem zvědavá.“

Jak jsem přišel k Diamandě Galás

Nazítří večer opatrné klepání na dveře. Za nimi Evžen, v patách za ním vysoký vlasatý čahoun, bradatý vytřeštěnec jakýsi.

„Kolega – virolog,“ představuje ho Evžen, plazí jazyk, dělá de-
menta, což je u něj znak rozpaků.

„Mohli bysme si u tebe něco poslechnout?“ ptá se virolog.

„Proč ne.“

Sedají k monitoru. Žádné jak se máš, co novýho. Přímo k věci.
Klik, klik.

Obrazovku vyplní chorobně zmalovaná diva. Tóny, jež vydává,
jsou těžko k popsání.

„To je bruska, ne hlasivky,“ libuje si Evženův kolega. „Jo! A to
jsem taky nevěděl – v roce devadesát sedm pojmenovali paleon-
tologové Adrian a Edgcombe skupinu vyhynulejch druhů trilobitů
po členech kapely: Arcticalymene rotheni, A. viciousi, A. matlocki,
A. cooki.“

„Já nevím nic, nic nesleduju,“ kontruje Evžen. „Včera večer jsem
dal, éé, klasiku, Dařbujána a Pandrholu, takový jsem vemeno kachní
vylízaný.“

„Co by, to je jedna z těch lepších.“

„Mně šlo spíš vo to zabít čas. Ale všim jsem si: za á – Pandrhola
je zrzavej, za bé – zlej krupař Bašta taky a za cé – koftavej doktor,
co chce peníze na dlaň, jinak nepřijde, je taky nazrzlej. Všechny
záporný typy jsou ryšavý, proč?“

„To odpovídá. Líp situovaný rodiny se často dvě stě, tři sta let
ženily a vdávaly mezi sebou, aby byl majetek pohromadě. Začalo
to na venkově, pak mladý utekli do měst a hned v nich zdomácněli.
Proto to tu tak vypadá. Skoro v každym z nás je neblahej gen.“

Dál už jen mlčky hltají Diamandu. Tak se ta bytost jmenuje.

Čert se v nich vyznej. Znají se ze školy, z nějaké party. Tenhle ďábel a Evžen – co je může spojovat? Evžen pěstuje hrubou stylizaci, drtí trash, ale jinak skoro nepije, nekouří, je pro rodinu. Rád si čte na zahrádce při čaji Ajvaze. Zahrádku mu vlastně asi vzali s barákem.

Diamanda produkuje skřípění, které jako by ani nevycházelo z člověka. Hašteřivý psychotický jek.

Po hodině vstávám. „Hoši, jdu spát,“ povídám. „Ve skříni máte molitany, spacáky, kafe a čaj jsou tamhle, cukr na stole, lednice k dispozici. Něakej alkohol?“

„Alkohol ne, díky. Alkohol vůbec.“

Takže něco máte, bestie, a nenabídnete. Třeba bych ani nechtěl, ale nabídnout jste mohli.

„Jenom si něco uložím,“ říkám.

„Ulož.“

Shodím dávicí se zpěvačku na lištu, provádím zálohu.

Pozorně mě sledují. Evžen se pochechtává způsobem pro sebe typickým – sám neví, kde v něm končí zábavně bystrý chlapík a začíná naprostý debil. Znímám to od sebe – extrovert chce ven a neví kudy.

„To je úplná modlitba, co s tím provádíš,“ komentuje divous.

Před usnutím se na chvíli začtu. Jednou takhle před Vánocemi sviští Astrid Pröll s Ulrike bavorákem po dálnici. Meinhof povídá: „Mám toho po krk, furt někde čekat, mrznout, dávat bacha, krást auta, řeknu ti. Nemám chuť kvůli takovému nesmyslu skončit v lochu.“ Astrid to cítí stejně, ale jejich námitky jsou předem zadupány. Autorita tandemu Ensslin-Baader je po čerstvém přechodu do ilegality nezlomná. Dávno před první střelbou na veřejnosti. Meinhof by chtěla politizovat, rozebírat, plánovat, kdežto oni chtějí dělat bordel, provokovat, krást.

Po probuzení slyším odvedle čilou polemiku. „Nebyls? Nikdy? Tam jed' aspoň na tři neděle. Stačí jenom chodit a zírat, ani trochu se nenudíš. Kde jinde vidíš vedle sebe v centru města kančí farmu, pokroucenou rezavou fabriku ve stavu, jak zustala po posledním náletu, a gotickej kostel vobzazenej důstojnejma pětadesátiletejma hipíkama, co se snažej vo ňáký výtvarno, ale moc jim to nejde, revma a THC dělaj svý. Hned vedle barák plnej nezletilejch anarchistů, smrad, plivance, ty jejich děsně vulgární holky.“

„Špindy kunavý.“

„Jo, tam nemusíš. Vo dva domy dál najdeš úhledný bistro plný osmdesátiletejch babek v krajkovéjch límcích, s těma si pokecáš vo čemkoliv, kupodivu maj pořád mozek v hlavě a zajímá je svět. Nejzajímavější jsou samozřejmě normální lidi, ne tahle zoologická, jenže k těm se tak snadno nedostaneš. Ne že by to nešlo, jenom musíš bejt trpělivej.“

„To nejsem.“

„I tak tam jed'. Jestli se budeš vracet vlakem, jed' S-bahnem. Už z dálky vidíš čnít nad střechama neskutečný obří skleněný termiště.“

„Měl jsem jet na měsíc, pičadrát, jenže mě nebaví věčně se někam vtírat, drásat žádosti vo grant. Stačí, že mám tyhlety snažiče denně před vočima.“

„Zvláštní je, že tyhle typy rozeznáš už v první třídě základky. Jasně vidíš, kdo bude celej život ve vatě a kdo v loji.“

„Moje třídní na základce byla nejhezčí ženská, jakou jsem viděl. Měla tělo jak ruská snajperka, živočišně huňatý podpaží, jmenovala se Rotuše Caltová. Když jsem usínal, míval jsem vize, jak mě kojí, vyslýchá a tak. Jaký termiště?“

„Hauptbahnhof. Souprava k němu jede po visutý koleji, vjede dovnitř, ty vystoupíš. Myslíš, že seš na nádraží, hovno – seš v obchodáku. Patra a patra eskalátorů, ochozů, vobchod vedle vobchodu. Dáš bagetu s herynkem, postupně sjíždíš níž a níž, až seš na dně. Tam je teprve nádraží. Asepticky čistý peróny, ticho.“

Otevírám dveře. Stejná situace. Diamanda předvádí trosky hlasivky.

„Vrže jak cikáda,“ říkám a stavím na čaj. „Vy u toho sedíte celou noc?“

„Máme jí akorát dost,“ dosvědčuje rozvrkočený satanáš. „Sedíme na zemi a pijem kafe, snad ti ňák nekomplikujem provoz?“

Evžen houpe v pokérované pracce hrnkem, honí po dně lógr a obojetně se usmívá.

Na stole patnáct prázdných šálků, vida.

Mezi nimi otevřená plechová krabička zpola zaplněná hrubě lisovanými zlatohnědými pilulemi. Jakoby podomácku vyrobenými. Vane z nich rustikální kouzlo. Takhle, vy kurvy.

Nenápadně jich pár stopím.

„Čas jít,“ zvednou se jako na povel. „Jdeme. Díky za kafe a za azyl, kafe máš dobrý.“

„Promiň,“ povídá Evžen, „asi jsem ti nepředstavil kolegu, my byli včera trochu roztočený. Tohle je Pitvor, měj se. Napíšu ti ze zkurvený korporace. Nemáš představu, jak mě ty vobyčejný mejly, kde si dohromady nic neřeknem, držeš nad vodou.“

Kolega mi podá kostnatou lopatu.

„Pitvor,“ říká, „přezdívka z mateřský.“

„Jak můžete bejt kolegové, když makáte každěj jinde?“

„Nás nespojuje práce, ale to, jak máme vymezeněj volnej čas.“

A jsou pryč.

Pomalů žvýkám tablety. Nic se neděje. Dostanu chuť na kafe, to je vše. Dopíjím patnáct hrnků. V každém půl hltu studeného přeslaženého moku.

Otvírám lednici – prázdná.

Vypravím se do marketu doplnit zásoby. U zeleniny hodím do koše tři manga, čtyři svazky ředkvi, ledový salát, nektarinky, pár pytlů špenátu. Jablečný džus, grepový džus, mrkvový džus.

Grilované kuře. Tyrolský pršut, čert vem ceny. Deodorant, zubní pastu, alobal, mušle v nálevu, fazole, čočku, kokosové mléko. Baked rolls, čtvery kleenexy, provensálské trávy, italské trávy, mořskou sůl, hořčici, med, několik mlýnků s pepřem, rozinkové šneky. Víno. Trapiche nebo Tarapacá – obojí. Malbec, syrah, carmenère.

Prohlížím nákupní vozík. Možná nepotřebuju tři chleby, čtyři bagety, dvě kila brambor, deset mýdel, maxi balení extra panenského oleje, nespočet láhví, pytlíků, kelímků. Vracím se k regálům, chci je vrátit. Nejde to. Rotují ve mně psychické mlýny, které chtějí polhltit vše, nač padne oko. Jdu od pokladny s pěti igelitkami v náručí.

Doma klečím před otevřenou lednicí – učiněná vitráž. Chrám plný ančoviček, oliv, jogurtů, rudých rajčat, svěží natě, pomazánek, paštiček, okurčiček, rybích past, lososů, klobás, avokád všelijakých.

Volám Evženovi.

„Prosímtě, co bylo v tý plechový piksle, co byla na stole?“ ptám se.

„To ti řekne Pitvor.“

„Snad sis, píčo, nevzal?“ vpadne jmenovaný.

„Vzal jsem dvě, když jste škrti a nenabídnete.“

„Vole, to je součást mé laboratorní práce. Extrahuju z jednoho druhu brouka, pro tvý účely řečeno, feromony, kterejma láká na neskutečnou dálku jedince opačného pohlaví.“

„Pitvorovi je líto pokusnejch zvířat, správně by to mělo jít přes koňskou nebo jakou krev,“ navazuje Evžen. „Tak ten extrakt pícháme sobě. Von pak z naší krve získává sérum.“

„Silně zjednodušuješ,“ přizvukuje satanáš.

„Jemu to stačí.“

Podle všeho jsou přilepeni na jednom mobilu. Mluví oba najednou. Překřikují se, do toho praská vítr.

„Mně to právě nestačí!“ řvu, hledě do lednice. „Bonduelle v láku – nádhera, naložený patizony – klenot! Tenoučkový plátky pršutu, rozumíte! Fraktálovej povrch květáku, je mi líto ho načínat, ale za chvilku ho budu muset vychutnat! Těším se, jak to křupne!“

„Moc se ti omlouváme,“ říkají, „jasná věc, hehe. Vem si pár dní volna, buď doma, čti si, poslouchej muziku. Vobjednej si pizzu s dovozem, důležitá věc – stačí jedna! Salát a moučník jsou zbytečný, časem to vodezní.“

Týden nemůžu projít kolem výlohy. Potřeboval bych ruční vrtačku, odkapávač na nádobí, spoustu knih, časopisů, cokoliv lesklého, barevného. Nový přehrávač, sluchátka, boty, mobil, futrál na brýle, hromadu mikin. Kudlu Lion Steel, baterku Fenix. Pět až sedm modýlků vrtulníků, co se s nimi dá létat po cimře. Dva deponuju u Káji. Budu jí s nimi přistávat na bříše.

Míjím květinářství. Uvnitř žluto-fialově žíhané anakondí listy. Krása krás! Dobrý den, kolik stojí, prosimvás?

V Dejvickém o přestávce nasloucháme s Kájou diváckým hovorem. Vyschlé navoněné lasice, co se úplně klepou na cigáro, rozebírají výkony. Hlasitě vyjmenovávají herce křestními jmény. Delikátně vousatí muži přizvukují, říkají příjmení. Zpocený puchýř v saku roluje mastným prstem displej. „Láďa, Vráťa, Malej Bob, Vovejs – předseda správního vejboru,“ řvavě hlásí drobné ženě vedle něj. „Snobové s prachama. Todle je jeho stará, já s Pyskáčem, jeho pes – předal sem mu vostrýho psa, a von ho nechá válet u kamen!“

Zní gong, diváctvo se valí dovnitř. Vaříme se v potu, sledujeme druhou část.

Kája mě drží pod ramenem. Sálá z ní teplo.

Přes příští den k večeru známé zakřiknuté klopkání na dveře. Jako by někdo spíš nechtěl, abych byl doma. Jdu otevřít. Na chodbě přešlapuje Evžen s bradou na žluto, za ním kolega-derviš.

„Promiň, že se ti bez ohlášení zase derem do soukromí,“ hlásí.

„Soukromí je oblast jednotlivce,“ dodává sršatec. „Zahrnuje právo zadržovat informace o sobě, ale taky hmotný prostor subjektu – wiki-překlad. Neboj, dneska jsme normální.“

Nabízím jim špagety. Cpou se o závod, alternativci.

„Dobrý,“ odsouvá Evžen talíř. Vidím, že by dal víc toho, míň toho, a hlavně do mletého masa v životě ne takovou hromadu provensálského koření.

„Mimochodem, tohle je Pitvor.“

„Já vim.“

„Proč jsme tady –“

„Chcete zas Diamandu?“

„Radši přijít vo nohu, než jí muset eště jednou slyšet. Jdeme kolem, tak si říkáme, jestli ti není smutno, hehe.“

„Není, ale sed'te.“

„Rušíme?“

„Vůbec.“

„Takže jo.“

„Ne.“

„Koukám, že taky sleduješ kázání Britskéjch listů. Nějaký novinky?“

„Analytický myšlení a víra nejdou dohromady.“

„Velká novina.“

„Dál bĕdujou nad stavem justice, prosej nás: Volte menší zlo a podobně. Taky doufaj, že atomovej Írán stabilizuje Střední východ.“

„To by moh, akorát za tu cenu, že to málokdo přežije.“ „V Iževsku někdo znehodnotil sochu legendárního Michaila T. Kalašnikova tím, že ji rozstřílel ze stejnomennýho automatu,“ čte mi Pitvor přes rameno. „Policie soudí, že jde o akt běžnýho pouličního vandalizmu. Tam bych chtěl žít, ti řeknu. Pušek kalašnikov bylo v Iževsku vyrobeno přes sto miliónů, výroba pokračuje.“

„Jeden bych urgentně potřeboval,“ říká Evžen.

„Na koho?“

„Jednoho bych našel.“

„To přece nejde – jednoho. Všecky, nebo nikoho.“

„Čili sebe – tím všecky vypneš spolehlivĕ.“

„Nebo jak říkáš – jednoho, kterej to zaslouží.“

„Takovejch jsou mraky.“

„Navíc se k žádnýmu z nich nedostaneš.“

„Nebo při tom zhebneš, což nemůžeš, máš závazky.“

„Jebu závazky, dejte mi ákáčko! Každěj, kdo za něco stál, zabíjel – Kubista, Hašek, Kubiš s Gabčíkem, Kutlvašr, legionáři, Fajtl, Harvey Keitel, Ghost Dog, Anton Chigurh. Čimž nechci říct, že za něco stojím.“

„Těch, co nestojej za nic a zabíjej, je taky dost.“

„Jak se teda bránit?“

„Komise, odvolání, soudy, co já vim. Britský listy ti poraděj.“

„Hovno ti poraděj – seš lovná zvěř.“

„Moje řeč. Exekutor za dveřma – kalacha do ruky.“

„Exekutor je sranda. Mně předloni majitelka domu poté, co jsem vrazil meloun do rekonstrukce bytu, oznámila den po Novým roce v přítomnosti němýho právníka s aktovkou, že se rozhodla byty rozprodat do osobního vlastnictví a že mi ho nabízí jako prvnímu, poněvadž se jí líbí, jak se starám. Zálohu chce ovšem do měsíce. Že jsem to já, do dvou.“

„Jak ti může chtít pod nohama střelit byt, na kterej máš – předpokládám – dekret?“

„Stačí zvolit realitku. Chci větší byt, šel bych do výměny, realitka vytáhne osvědčený řešení – fingovanou výměnu. Běžnej postup. Koupíš mastnej dekret a k tomu se musíš naučit plynně vodřikat, v jaký ulici je, jak vypadá a kolik voken, dveří a metrů má byt, kterej za tenhle jako nabízíš.“

„Neni to trestný?“

„Určitě. Otázka je, jestli bych já měl bejt ten trestanej.“

„To šlo vo tenhle krcálek?“

„To šlo vo první slušnej byt v mym životě – na Terronský, rok ho dávám do kupy, dám do něj všechny mergle, pak přijde majitelka a řekne tohle.“

„Cos dělal?“

„Vypad z Prahy na kole, abych si vyvětral hlavu, přehlíd louži, přeletěl zábradlí, dal si s vodřenou držkou v military klubu v Hostavicích pět rakouskejch rumů, potykal si s chlápem, co mě nutil, abych mu říkal Kostic, potomě jsem bez další nehody dojel dom.“

„Vo koliks prišiel?“

„Vo všecko.“

„Já myslel, že nic nemáš.“

„Taky nemám.“

„Výslednej pocit?“

„Za prvý jsem naivní mamlas a za druhý – zvláštní doba. Věčně tě někdo tuneluje, kam vlezeš, tam tě vokradou, v domě nám co nevidět prdne stoupačka, vodchází mi pračka, tištěný média se nedaj číst, webový jakbysmet, bagety za stovku chutnaj chlórem.“

„Musej tu šunku konzervovat, aby vydržela transport z Číny.“

„A co je nejhorší – patřim k těm, co si to daj líbit.“

„Všichni si to daj líbit, posraný strachy, aby nepřišli vo svý pohodlí. Dřív sem tam nákej egocentrik zved čumák a dostal přes něj, ted' vůbec.“

„V Evropě se každoročně prodá čtyři sta tun hypnotik.“

„Co sem pleteš hypnotika?“

„Neznám nikoho, kdo by je do sebe nesypal.“

„**Hoši – a ted' pravdu,**“ **povídám.** „Máte v sobě zas náký sérum, což? Mně to nevadí, legrace s váma je, ale co dát klidnej večer? Mám tady tři flašky malbeku, můžu vám pustit film nebo tak.“

„Nemáme v sobě nic, malbec klidně votevři. Jakej film?“

„Momentálně sjíždím Fassbindera – Proč posedl amok pana R., V roce s třinácti úplňky, Německo na podzim, Třetí generace.“

„Ty vole, jen to ne. Co máš za malbec?“

„Trapiche nebo tarapaku.“

„Sem s nima.“

„Co to teda bylo za dryják, co jste žrali?“ ptám se během manipulace s vývrtkou.

„Dyt's to slyšel a zažil – pracovní pokus, jinak hotová lobotomie. Psychickej efekt votřesnej, kvůli tomu jsme to nedělali. Máš pocit, že by tohle někdo žral pro uvolnění?“

„Já těžko.“

„My taky těžko, piča magog. Zaplat'bůh jsme skončili, Pitvor má dostatečný množství svýho séra, já ruce rozpíchaný jak cyp. Dostals aspoň vodstupný za tu Terronskou?“

„Minimální.“

„Neni možná marný zažít chvilku, kdy je člověk nucenej vzít pingl a jít spát po kámoších.“

„Kdybych točil trasu Strašnice – Kulaták – Spojovací – Zadní Třebáň – Čelákovice – Brandejs – Děčín, snad by to tak půl roku šlo.“

„Teorie často vypadá líp než praxe.“

„V Izraeli drasticky zdražili voblíbenej sejra cottage,“ hlásí Evžen od laptopu, který si otevřel na klíně, „tak se lidi domluvili přes f-book, přestali ho kupovat a šup – cottage je za třetinovou cenu. Sociální sci-fi, kundamrdák! Co to bylo za byt?“

„Tři plus jedna s terasou.“

„S terasou?“

„Spíš balkónek, no. Tak na houpací křeslo s mumií. Zato pod nim – divokej zpustlej dvůr, klasickej vnitroblok. Pajasany, akáty, křoví, klepadla. Během rekonstrukce jsem si zvyk civět přes zábradlí do dvora. Čekal jsem na řemeslníky, kouřil, pil čaj. Představoval jsem si, jak tam budu trávit srpnový západy slunce. Dole v křoví dennodenně mlátili takový ty bonga blbečkové do bubínků, řezali do toho uplně mimo rytmus. Lidi vejrali z voken, natahovali krky, rádi by je seřvali, jenže podrost ve dvoře byl tak hustej, že neměli šanci je zahlídnout. Abych je odizoloval, pouštěl jsem si to léto do uší masajskej rap.“

„Vo byt jsi teda přišel?“

„Dyt' povídám. I právník po zralý úvaze řek, ať to nechám bejt. Fotr dcery, co si vzala mýho dobrýho kámoše.“

„Ten by ti jistě nelhal.“

„Vyprávěla mi tuhle známá, křehká holka s trpělivou duší, typ, kolem kterýho se rojej průsery, jak její táta půl v opileckým žertu, půl v hrůze, že nemá na splátky, přepad s banánem v ruce trafiků proti domu, kde bydlej. Trafikantka volala policii a u soudu si stála za svým, že neviděla banán, ale zbraň. Takže doted'ka bezúhonnej pětapadesátník vyfasoval trojku a bručí na Borech, samozřejmě ho pustěj dřív.“

„V jeho věku to musí bejt krušný.“

„To teda.“

„Nic, pudeme, stavili jsme se jenom na skok. Co je masajskej rap?“

„Původní masajský zpěvy líznutý repařskou manýrou.“

„Kolik ti je?“

„Čtyřiapade.“

„Tak zdar.“

Kája sleduje DVD záznam divadelní hry. Bez varování mi žbuchne do klína, zavalí mě pevným horkým korpusem. „Já toho Myšičku miluju,“ huhlá mi do břicha. „To je ten, co je všude akurátní. U Hynka Čermáka mám podezření, že je všude stejnej, ale mám ho taky ráda.“

Vzápětí vyletí – mobil. Odrazí se, až heknu.

V kuchyni píská konvice. Jdu zalít kafe.

„Čau, mami!“ duní pokoj. „Teď si tady povídáme. Jo, byli. Ale jó, docela jó. Přijedeš, budu tě čekat. Bramborovou kaši s něčim, jasně, těším se na tebe. Pozdravuj Milana. Já taky, moc.“

„Matka chodí na aromaterapii a začala cvičit pilates,“ říká, „dík za kafe.“

„Je to tvoje kafe, já děkuju. Proč?“

„Má dojem, že je tlustá, přitom je jak tyčka.“

„Kdo je Milan?“

„Náš pes. Já už to divadlo nechci, mám tam dát nákou muziku?“

„Dej Diamandu Galás.“

„To nevím, co je.“

„Něco příšernýho.“

Chvilí ťuká: „Píše mi nákej Frantík! Ahoj, máš originální foto! Co je kontext? Je to autoportrét? Promiň že nepíšu jako Čapek nebo Havel. Žiju v Praze, ale jsem Francouz a jenom začal jsem učit se česky před 5 měsíci, olala! Je to jazyk ďábla, ale jsem ďábel. Užívej si život, léto je krásné jablko, buď šťastná!“

„Mně ďábel nechybí,“ říká s levicí pod bradou. „Á, tady máš Diamandu. Tohle chceš slyšet?“

Z beden vyhřeze brebentění chorého samičího mozku, inkubův jek.

Kája nestranně vyhledává komentáře.

Objímám ji zezadu, nejklidnější z klidných. Dýchám jí za límec, do vlasů. Až jí bude třicet, mně bude šedesát. Co je ďábel? Nějaký princip, virus. Zhoubná porucha. Dysfunkce. Rozštěp, jemuž je třeba čelit.

Čtu jí přes rameno: *I'm going to cry how creepy this is. This is not music! Fuck the psycho! Yo pensaba que era una canción!*

Zároveň čtu sms: Čus, Evžen. Pitvor se staví zejtra po 16:00 u mě na kafe, nestavíš se taky?

Jo, píšu, stavím, dyť se pak zas rok neuvidíme.

Co rok – možná už nikdy. Přestěhuju se do rachoty, stejně tam napůl bydlím, srát na všechno!

Takhle brzo po poslední návštěvě se ještě neozval. Byl na tu svojí obytnou kostku v Průhonicích pyšný, asi je to rána. Co je s Jolanou a s dětmi, radši nevědět.

A tak se znovu pokládám do pohodlného křesílka nad Prahou.

Tohle místo má nevídanou přitažlivost. Kdo se tu rozvalí a zasní, zůstal by dny a týdny. Není to jenom výhledem na město, je to terasou jako takovou. Budí dojem, že letí. Nijak rychle, spíš jen plyne vpřed. Zvolna, ale vytrvale.

Evžen bez ptaní nalévá otcovu kořalku. Škrábe se ve fialových vousech. Paže má beze zbytku pokryté rudo-zelenou invazí kvazi gigerovských šlahounů, chujů, žihadel, chrupavčitých ocasů.

„Šedesát litrů za vobě,“ protáčí předloktí. „Levá byla za dvacet, pak Bulhar zvednul ceny, druhá je za čtyřicet.“

„Kdo je Bulhar?“

„Muj tatér, von je Katalánc, ale já mu říkám Bulhar. Ceny zved proto, že ho lízla mrtvice, tak mu jde práce pomalejc. Čteš ted' něco zajímavýho?“

„Hrabu se v RAF.“

„Já v Luftwaffe, hehe.“

„Baader-Ensslin a spol.“

„A jo. Ty aspoň měli ujasněný, co chtěj. Ne že by to bylo něco pěknýho.“

„Ujasněný právě moc ne, prameny jim shodně vytýkaj formulační impotenci. Veškerý jejich prohlášení byly psaný strnulým jazykem, kterej pořádně nekapírovali ani voni sami. Pletli pátý přes devátý, teze á, teze bé, cpali tam Maa, Guevaru, třídní boj a podobný kecy.“

„Samopal a psací stroj holt nejdou dohromady.“

Dvorem se rozléhá psí vytí, bzukot médií, dětský pláč.

Další zazvonění vpouští Pitvora.

Přisedá.

„Připadám si jak v náký adventuře,“ říká klidným hlasem Evžen. „Nevim, jak se bránit, bojím se, že to proseru, ale nevzdám to. Použiju všechny prostředky včetně právníka svýho fotra, kterej je evidentní blázen, a übersoldáta z dvojky Wolfensteina, abych s těma zmrdama vyjebal.“

„Übersoldát je nemotorná mrcha,“ namítám, „vem na ně pár loperů.“

„Máš recht – loper je brutální mrdka. Jo! Toho je nejlíp zapálit, skrejt se za sloup a počkat, až shoří.“

„Loper je nehořlavej.“

„Hořlavej.“

„Ty vole – loper nehoří.“

„Hoří.“

„Vo co de?“ zajímá Pitvora.

„Deset let stará střílečka, druhá světová, paragáni, esesačky, laborcky, tajný základny, ale my jí holt máme rádi.“

„Já miloval Hexen, z toho jsem byl jako kluk na větvi.“

„To je, jak tam furt lítá to listí?“

„Tři dé shooter, hrubej rastr, draci, vohnivý sekery, ledoví mužáci. *Greetings, mortal, are you ready to die?*“

Nad Petřínem se zvedá na olovnatém pozadí oslnivě bílý oblak ve tvaru smějící se lidské hlavy. Hledíme na něj. Usmívá se obludně prázdnými ústy. Trhlina úsměvu se, jak letí, mění v škleb. Hnusná držka. Všichni ji tam vidíme.

„Jsme naprostý hovna,“ konstatuje za všechny Pitvor.

Nad Košířemi vzplane nebe. Elektrická prasklina prošije žhavým drátem sérii mračen. Dunění hromu rozklepe střešní tašky, zvedne do vzduchu hejna strak ve dvoře.

„Cílek má někde zmínku vo chlapovi, co se zavřel na pár dní do místnosti s divokým kojotem,“ povídá Evžen. „Byla to údajně zvláštní zkušenost, nejčastějč na sebe jenom koukali.“

„Přemejšlim, proč sis na něj vzpomněl zrovna při tom výboji,“ říká Pitvor.

„Možná byla buřina, když jsem to čet. Tohle léto je na draka počasí, já to mám ovšem rád.“

„Já taky.“

„I já.“

„Taky prej tomu kojotovi předčítal verše. Když ho zrovna nestre-soval poezii, snažil se napodobovat jeho chování, takže to zvíře asi moc v pohodě nebylo.“

„Nebyl to Beuys?“

„Byl to Beuys. Co teda? Kolega je v průseru – co s tím?“

„Nedramatizuj, hade,“ ohrazuje se Evžen.

„Přijít vo barák a vo rodinu mi přijde dramatický dost.“

„Vo rodinu nikdo nepřichází, jsem rád, že jsem chvílku bez nich. Nastěhuju je sem do padesáti čtverečních, co mám dělat? Smolit pe-tice? Vymlátit někomu vokna, poškrábat auták? Když navíc nemám šanci se dozvědět, komu?“

„Toho nebude problém najít.“

„Najdeš ho a co? Pošle na tebe protihackerský komando a to tě veme pod krkem, až budeš modrej.“

„No tak mu poškrábu auták, za to mě na fleku voddělá bodyguard a bude.“

„Stejně mám pořád rád starýho Sequense – ty černobílý krváky s Vacátkem. Otisky prstů, Malej a velkej vrah, Kaprova smrt.“

„Muzika k tomu byla dobrá, taková vosudová.“

„Já včera zhltнул Povídku o policajtovi.“

„Znám – dokonale mrazivej Trintignant... Émile Borniche.“

„Buisson. Borniche je Delon.“

„Inspektor Borniche – jasně. Co doma chodí v kozinkovejch trep-kách jak nákej transvestita.“

„Ať – stejně mě to pokaždý dostane. Zeď vesnickýho hřbitova, nevlídno. Policajti u dodávky klepou kosu, přijíždí inspektor, marně škrťá zapalovačem. Konstábl mu připálí. U zdi leží Emilův parták, co ho ve skutečnosti neprásknul. Všechno v rustikálním galským poklidu.“

„Žádněj konstábl mu nepřipálí, zapálí si sám.“

„Každopádně z toho cejtíš, jak se v poválečný Francii nikdo s nikým nesral, a přesto byli k sobě furt eště vo dost lidštější než my ted' tady.“

„Je to jenom biják, šiško.“

„Biják je votisk doby. Plus dědictví filmu noir – vražda rovná se elegantní společenská rošáda.“

„Plus holý zadky v Indočíně a v Alžíru, vražděný naprosto bez elegance.“

„Kdybysme měli kolonii, taky bysme vraždili.“

„My bysme jim to tam maximálně rozkradli.“

„Nech bejt, děje se to daleko vod domova, v tom je to kouzlo. Alkoholem a malárií rozežranej úředník se štourá v nose a může všecho. Sebevěšší svinstvo. Z neschopnýho lenocha místní bůh.“

„Za bolševika bylo přece jenom hůř, nebylo?“

„Bylo to jiný. Mizivý možnosti, nulovej rozhled, jezdilo se na Orlík a do Warnemünde, lidi byli zdrchaný, zkurvený, zaprodaný a celkem v klidu. Nehrozil jim bezprostřední existenční kolaps.“

„Já byl kdysi na výslechu na StB. Čekal jsem dlouhý čekání na pustý chodbě, psychodrtičku, výhrůžky, pár facek přinejmenším. A voni mi uvařili kafe, řekli mi, ať se nad sebou zamyslim, jinak bude zle, a šel jsem. To kafe dobrý nebylo, bylo vyčichlý.“

„A co – podepsals?“

„Já byl pro ně takový hovno, že mi to ani nenabídli.“

„Bud' rád, to by ses těm úvodním fackám nevyhnul.“

„Muj strejc byl kovanej straník a měl kamaráda Červenku, prokurátora, velký zvíře. Ten taky miloval Boušeho, Brůžka, Vacátka, první republiku. Pokaždý, když spolu chlastali, litoval, že nežil ve třicátejch. Když řek jeden herec druhýmu: *Vodprejskni, frajere*, chcal štěstím. Taky rád líčil, jak mu byl nákej vobžalovanej natolik nesympatickej, že ho vomet a potopil tak, že se nestačil divit.“

„Někdo zvoní,“ zvedá se Evžen.

Vrací se s úřední obálkou s modrým pruhem. Hází ji na stůl.

„Co ten prokurátor?“ navazuje.

„Nic, to je všechno. Kdysi získal dojem, že jsem ukrad jeho synovi angličáka. To mi bylo tak sedum. Vod tý doby mi pokaždý nekonečně dlouho drtil ruku a rentgenoval mě psychologickým pohledem, nepochyboval vo mý vině. Mě tam totiž matka imrvére tahala na návštěvy. Bylo mi z něj na blití.“

„Bezpohlavnost, mstivost, kravsky tupá nenávist – jo. To byli voni.“

„Kdežto dneska pohoda – necháš se prodchnout podnikovým duchem a voni si tě už pak ve vší srandě vyždímaj.“

„Pokud je ti mínus pětatřicet.“

„Mně je dávno přes a furt jsem na vzestupu, jenže já jsem hajzl – zastávám nepostradatelný místo. Nikdo za mě ten humus nechce dělat.“

„Máš kliku, že patříš k těm, co to tu čím dál rychlejc požíraj.“

„Jo, to mě přesně zachránilo.“

„Lux, Komárek, Cyril Svoboda a celá ta první vlna působila proti těmhle jako banda hodnejch srandovních strejčků.“

„A my jim nadávali a netušili, kdo přijde po nich.“

„Tak na stráž!“ nalévá Evžen. „Pičadrát, mě to sere! Vodjakživa poctivě cvakám daně, pojištění, školný! A ted' si připadám jak nákej nesvéprávnej poškolák. Jak, že patřim k těm, co to tu požíraj – patřim k požíranejm! Ani pořádně nevím, vodkud' to přišlo. Jebem vám držky, svině rezavý!“

Obratem dolévá další.

„Nic, hoši, poslední. Díky za návštěvu, mám rachotu, dřou mě z kůže, pokračování příště. Mějte se!“

„Co k tomu říct, aby to nebylo zbytečný,“ podotýká cestou ze schodů Pitvor.

„Nic. Mně se to může stát za měsíc – banální pohledávka, která někde kvasí. To víš, že ve zdravotní pojišťovně existuje penále z penále, vo kterym ti neřeknou, ani když všecko řádně zaplatíš?“

„To je sám princip – že nevíš. Fígl, kterej si vymyslí nákej úředník jako zdroj privátních příjmů. Má čas, počká si. Těší se, jak se překotíš, až uvidíš ten flastr. Jak přílezeš žebrat vo odpuštění dluhu.“

„Čtvrtinu ti vodpustí, zbytek strčí do kapsy, a eště seš rád. Jeho šéf se to nedozví, ani ho to nezajímá.“

„Ten má totiž jinačí kšefty.“

„Tak zdar!“

Večer jdeme s Kájou do Světozoru na Boha masakru. Chvilé, kdy Kate Winslet hodí šavli na Kokoschkovu monografii, je zlomová.

Hladím holčinu po čele, dokud neusne. Ucpu jí nosní díрку. Zachrochtá, dá mi pohlavek. Řekne: „Pusu.“

Tiše otevírám knihu. Ensslinovou vystřídal Peter Jürgen Boock, zběh z pastáku. Radikál druhé generace, co už má prsty v řadě atentátů. Má to nade všecko rád. Baadera s Ensslinovou ctí jako modly. Fascinují ho od první vteřiny. To, jak se dokáží domluvit pouhým pohledem. Komunikují úspornými posunký, v hovoru jeden za druhého doplňují věty, přihrávají si na smeč. Nemusí se dohadovat, debatovat. Jsou srostlí v jedno. Boocka nepřitahovala ani štíhlá Gudrun se švábským akcentem a jaguářím pohledem, ani agresivní entuziasta Andreas v lennonkách. Uhranulo ho jejich uzavřené společenství. Dítě z děcáku nezná příchylnost. Ví jen, že je to něco, co zoufale potřebuje.

Stočím hlavu vlevo. Kája na mě hledí otevřenýma kulatýma očima.

Po týdnu se ozývá Evžen. *Jestli máte chuť, stavte se. Sorry, že takhle brzo, jsem nudnej čurák, ale máme poslední možnost. V tejdnu se sem stěhuje rodina, musím to tu zařídit, Aničce se prořezávají stoličky a ke všemu mám v práci novýho mladýho, kterýmu musím všecko vod nuly vysvětlovat.*

Vítá nás pohublá zombie s ultramarínovou bradkou. „Barvim si fousy vobden na jinou barvu, abych se zabavil,“ podotýká.

Procházíme bytem rovnou k terase, každý do svého křesílka.

Vystavujeme šedá těla paprskům. Opět je tady plynutí, komplexní plutí, částečný stav beztíže. Zbojnická pálenka Evženova otce též není bez vlivu. Chutná zaprášenými předměstskými sady, křížalami, přeslazenými kompoty jakýchsi dávných tet, něčím k zbláznění známým.

„Ten calvados má, člověče, výrazně nostalgickej potenciál,“ povídám.

„Však mu, chcípákovi, pořád vopakuju, že čtyřicet by bohatě stačilo. Plus řezat začátky a hlídat vocas, jenže to mu lakota nedovolí. Dává tam kdeco, destiluje všelijak, ale kupodivu si nikdy nikdo nestěžuje – všem chutná.“

Pitvor košťuje. Mocně mu hrají svaly ve tváři. Cukají spánkové žíly.

„Jsou to rázový vlny,“ je jeho názor. „Postupně se tady kácej nej-slabší, slabší a středně slabý. Proti čemuž ty silnější nehodlaj nic dělat, naopak každýho, koho už neni jak tržně využít, vytěsnej na periferii. Čim rychlejc zmizí, tím líp. Nevratnej rozpad sociálních sítí – stádium, kterému se nevyhнем.“

„Mě sere, že se lidi ani trochu nebráněj.“

„Nebránili se nikdy, čili to neuměj.“

„Radši si hoděj mašli, než by se pokusili vo odpor.“

„Což neni novej jev, to si nesem ze svý evoluční minulosti.“

„Měl by tu někdo dostat pořádně přes tlamu konečně.“

„Neni, kdo by mu přes ní dal.“

„Ve finále dostaneš naopak ty.“

„Vod koho?“

„Vod někýho vykonavatele – zakomplexovaného podržtašky, kterej ti jen tak bokem pro zábavu vyděsí ženu, že jí hrábne.“

„Ten by zasloužil možná i zabít.“

„Co teprv ten, kdo je nad nim.“

„Tam jsou hejna pomocnejch elit.“

„Kdo je pomocná elita?“

„Ten, co má znaky elity, ale může vo ně kdykoliv přijít – taky jenom zaměstnanec.“

„Čí?“

„Vim já? Někoho, kdo v jednom kuse přesouvá vzduchem miliardy a ulejšvá z nich pro sebe.“

„To dělá kdejakej majitel řetězce, manažer, náměstek, podnikník, člen rady, kruci mrdák! Musel bys na ně vzít deset übersoldátů a nejmíň dvě stě paragánů!“

„A na koho je pošleš?“

„Mně ničeš před vočima nejhezčí čtvrti – za to bych bez výčitek přestřih laserem nějakýho developera.“

„Ten je neviditelnej, bydlí v anonymním hníždě za Řítkou.“

„Za Řítkou bydlej hvězdy, píčo.“

„Kdo teda?“

„Investor?“

„Ten se ti dá akorát poznat, blumo. Kdo myslíš, že si staví v zastrčenejšch údolích pod Slapama a jinde luxusní komplexy vobehnaný pětmetrovou zdí?“

„Já myslil, že jsou to pornostudia.“

„To se nevylišuje.“

„Co někdo, kdo přímo převádí zlo do praxe?“

„Čili znova tvuj exekutor?“

„To je řadovej grázl, těch je nekonečný množství.“

„Jeho šéf?“

„To je kdo?“

„Předseda komory.“

„I toho musí někdo krejt.“

„Šéf ČEZu?“

„Saša Vondra?“

„Státní zástupce?“

„Final boss?“

„Jeho designér?“

„Možná ten. Jak se dostaneš na kobylku jednomu, vostatní designéři vzkaz pochopěj. Dozvěď se, že i jejich kreativita má svý meze. Že nemůžou beztrestně vorat s každým, kdo se jim připleče do drápů.“

„Nebo navopak přitlačej.“

„Koupěj tvý paragány a pošlou je proti tobě. Předtím ti samozřejmě seberou všechny náboje.“

Na dlaždice pod našima nohama plesknou dešťové kapky.

Náhlý liják zalomcuje korunami jasanů. Stěhujeme se hlouběji pod stříšku. Díváme se, jak po dřevěné desce stolu putují bubliny.

„Jenže k tomu se taky nedostaneš,“ navazuje Evžen, „ten vůbec nevychází na světlo.“

„Jsem si jistej, že kdejakýho designéra dohledám do půl dne i s adresou. Rovnou se mrknu přes Google Earth, jak ta jeho díra vypadá, vymyslím plán a je to. Na tobě je jenom, abys mi pučil na půl dne übersoldáta. Na zácvik bych zkusil sundat nějakýho nižšího mezibosse.“

„Kde kupuješ takhle dobrej čaj?“

„Naproti u Vietnamce.“

„Jak chceš sundat designéra, když nemáš Tesla gun?“

„Voddělat.“

„Jak?“

„Normálně, lidsky, nenápadně.“

„To je?“

„Pár naprosto nepravděpodobnejch lidí provede jednorázovou akci a hned se vrátěj k běžnému životu.“

„Naprosto nepravděpodobnej je kdo?“

„Třeba ty – nespolečenskej nekňuba bez úvazků, věkově, profesně i sociálně na okraji.“

„Náký závazky mám,“ bráním se.

„Ty má každej. Jde vo to, abys byl neviditelnej, vobyčejnej, samotnej, co nejmíň podchytitelnej, mimo veškerý spektra.“

„Jsem denně na webu, kde často zadávám problémový pojmy. Navíc mám skříplý plotýnky, tluklý nervy, můžu ti leda pohlídat psa, zalejt kytky.“

„No jo – a co my dva?“

„Sorry, Pitvore, taky nemůžu, neni čas. Za půl druhý hodiny budu muset vsugerovat důře z HR, že za e-verzi jsou jiný peníze než za normální, poněvadž to procurement bere tak, že se platí jenom práce na přípravě.“

„Lepší by byl asi stejně sólista.“

„Tak mě vymaž, jsem klasickej týmovej čurák.“

„Já na to taky nemám, tak holt budem žít.“

„Jak bys to chtěl nakrásně udělat, kdybys na to měl?“

„Amatérsky a nešikovně, atypicky, protože jsem amatér, a přitom dodržet přesnej plán.“

„Založenej na čem?“

„Na jediným nápadu.“

„Na jakym?“

„To kdybych věděl.“

„Tak jo, jebem na to, tatrmani, mám eště práci. Nalejvám poslední.“

„Hááh.“

„Fff!“

„Dík za návštěvu, rád jsem vás viděl a slyšel. Slaměný vdovectví končí – příště zas někde v Kapybaře.“

„Co je Kapybara?“

„Dole pod věží takovej bar.“

„Tak zatím.“

„Zatím.“

„Mám vyschlej chřtán,“ říká Pitvor na schodech, „dal bych si kafe.“

„Po kafi budeš eště vyschlejší.“

„To chci – když už, tak už.“

„Kapybara je deset minut vodtud.“

„Zajdem teda?“

Srkáme piccolo, mlčíme. „Abych prolomil ticho,“ říká. „Za krátkej čas letim do Států, kde budu makat ve výzkumu. Bude to hukot, ze kterýho se možná poseru, ale vim, že ať to dopadne, jak chce, sem se už nevrátim.“

„Z mýho pohledu trochu děsivej cíl, ale objektivně je ti co závidět.“

„Myslím, že ne. Zkrátka zmizim. Předtim ale chci něco vyřešit. Mám takovou ideu, téma. Nebo spíš nápad. Promiň, musím si jít zavolat.“

Dívám se, jak chodí kolem výlohy sem a tam, gestikuluje, dlouze mluví, směje se, nesměje. Tricátník plný energie, bystrých soudů. Všechno má před sebou. Určitě má někoho, po kom bude dědit. Tihle dopadnou vždycky do měkkého.

Maně závidím všem, co dokázali odejít v tomhle věku. Kdo si to nepokazili, nerozmělnili svoje husarské kousky. Nestala se z nich karikatura. Prostředky byly různé, cíl stejný – skončit včas.

Když dosedne zpátky, je z něj někdo jiný. Tenká kůže na širokém čele plná vrásek, rysy mu putují po lebce.

„Vidíš mě správně,“ podotýká, „už mi bylo líp.“

„Za rohem je k mání bílej nosorožec.“

„S tim jsem skončil přesně před rokem v britskym baru v Lagosu. Vřeštěla ska music, všichni dávali high five, starší pihovatá Angličanka měla na hlavě policajtskou helmu, vostatní pičusové čepice se zvo-neckama. Pil jsem suchej tanqueray a měl v duši mír, poněvadž se

mi podařilo bezbolestně se rozejít s jednou holkou. Na vobrazovce k tomu běžela těžko vysvětlitelnou náhodou Poslední leč s Bolkem Polívkou.“

„S portugalskejma titulka?“

„Možná, já jí vnímal česky. No, a pak přišel nějaký chlápek, střelil po druhým z brokovnice a vodošel.“

„Jak to souvisí?“

„Zjistil jsem, že je lepší vidět svět, jak je.“

„Maj tu taky tanqueray, koukám.“

„Ten si dejme.“

Dotkneme se hranami sklenic.

„Některý sdělení se těžko dávaj do formy,“ říká.

„Zvlášť ty podstatný.“

„Před nedávnem se dobrovolně zabila mně blízká osoba kvůli směšnému dluhu, kterej s ní vodmít kdokoliv řešit. Pak to přišlo jako hotová věc vod soudu, došlo k odvolání. Vod tý chvíle to řešil jistej JUDr., kterej jí do toho potopil i s ušima. Přišla vo střechu, podobnej příběh jako Evženův, a nezvládla to. Nijak přehnaně jsem si s ní nerozuměl, přesto mám potřebu něco udělat.“

„Co?“

„Vydlobnout z ulity jednoho jedovatýho šneka. Žádnýho poslance ani hejtmana, co se zničej sami. Jednoho z těch, co přežije cokoliv. Nevodsouděj ho ani nezavřou – to by musel zavřít sám sebe.“

„Jak už padlo mockrát, k takovému se nedostaneš.“

„Otázka chtění. Jestli nejsem schopn eliminovat kundu, která ničí lidi jako Evžen, musel bych dál žít s výčitkou, že jsem nehnul kloubem. Eventuální kariéra nebo rodinnej život se v tom světle jeví jenom jako případnej bonus.“

„Nemám co dodat.“

„Měl bys mít. Přišel jsi vo byt, do kterýhos, jak jsem pochopil, investoval všechno, cos měl. Následně tě z něj vykopli a nikdo pro tebe nehnul prstem.“

„To jde na muj vrub, neumim v tom chodit.“

„Řikals, že majitelka domu je manažerka tiskovýho magnáta, statistický příjmy, přesto má potřebu tě vokrást. Čili to dělá z principu. Ne jí, ale ten princip je nutný napadnout.“

„To se snadno řekne.“

„Zlo neni podmnožina dobra, jak se tvrdívá. Je to primitivní mechanismus parazitickýho typu. Praktikuje virovou metodu – využívá cizí buňky jako zdroj vlastního růstu. Každá buňka je lidská bytost se všim, co k ní patří. Přání, radosti, děti, život plnej sraček, ale vobčas ne až tak špatnej. Na setrvačnost týhle idyly spoléhá každěj do chvíle, než u něj zazvoní pošťák s první vobsílkou.“

Nořim jazyk do ginu, abych nemusel vymýšlet, co říct.

„Tenhle princip stojí evolučně mnohem níž než ta tvoje rádoby bezpečná vohrádka. Bud' to necháš bejt, nebo se snížíš k adekvátně jednoduchý sebeobraně. No a obrana proti radikálnímu útoku nemůže bejt jiná než taky radikální.“

„Ať chci nebo ne, souhlasim.“

„Zbejvá morálka, tu je potřeba vobejít.“

„Neděláš na mě dojem někoho, kdo to dokáže.“

„Budu řešit, až nastane situace. Aktuálně jde vo to vymyslet nejjednodušší možnej způsob, jak se dostat k tý osobě.“

„Co s ní?“

„Způsobit jí újmu, sám nevim jakou. Něco, na co jen tak nezapomene. Navíc ta újma musí bejt zřetelná – musí se dostat do povědomí.“

„Proč?“

„Aby pár šmejdů přestalo klidně spát – stačí. Nemám boha ani nic podobnýho, tak si říkám: co nestihneš, to neni. Stihnout znamená udělat včas. Ne že bych nutně musel, vono docela stačí jít tim všim a neškobrtnout, to je víc, než si můžeš přát.“

„Jestli smim radit – běž dál a na tohle se vyser.“

„Nemůžu, protože nechci.“

„Jsou viry živý?“

„To najdeš na wiki, proč se ptáš?“

„Protože to nevim.“

„Jsou na pomezí živýho a neživýho. Vobsahují genetickou zprávu uloženou v sekvenci nukleovejch kyselin, dokážou se vyvíjet, ale ne množit. K tomu potřebují hostitelskou buňku. Navážou se na ní, proniknou dovnitř, proběhne replikace nukleokyseliny, syntéza bílkovin, šlus a nový virus. Holá strategie, krajní jednoduchost, rychlost – klíč k úspěchu.“

„Nevíš mimochodem, co je s Evženovou Jolanou?“ ptám se.

„Je mimo. Zatím se nelepší.“

„K posrání.“

„Hm.“

„Poslední kolečko?“

„Už ne. Zaplatil jsem u pultu a běžím, měj se.“

Lepím na stůl bankovku, jdu za ním. Rázuje vzhůru chodníkem. Skoro běží. Televizní věž nad námi jiskří jako holografický přízrak.

„Hej,“ volám.

Zastaví se, čeká.

Když k němu dojdu, povídá: „Vykecal jsem se, zapomeň na to. Takovej vůl snad nejsi, abys mi věřil. Evžen ti potvrdí, že jsem si dělal prdel, zná mě.“

„Evžena vynech – má rodinu.“

„To mi nemusíš říkat.“

„Třeba bych ti byl co platnej.“

„Jak, když nevíš, co chci dělat? Navíc tě lakuju, jsem známěj mystifikátor.“

„Tak zlom vaz.“

„Vynasnažim se.“

„Čus.“

„Umíš řídit?“

„Jo, proč?“

„Jestli mi chceš pomoci, buď příští pondělí v půl osmý ráno na smyčce na Malým Břevnově, jak je zastávka.“

„Nemám auták.“

„Přijed' tramvají, autákem tam budu já. Pár metrů zpátky je pumpa, před ní budu, z tvýho pohledu za ní. Zelenej seat. Seš při smyslech? Víš, vo co zhruba pude?“

„Ne.“

„To jsem chtěl slyšet. Žádný esemes – kdybys nemoh, tak tam prostě nebud'.“

Do pondělka zbývá osm dní

První den vařím Káje segedín z ramínka. Pijeme víno, posloucháme muziku, foukám jí do ucha, mnu prsty u nohou, držím jí ruku na čele, povídáme si.

Druhý den zbytek guláše vyliju. Nemám náladu jíst. Chodím po bytě, беру předměty, pokládám je. Nic ke mně jaksi nedoléhá. Nebo doléhá, ale ne dost.

Třetí den se stavuju u Káji. Rwááá, syčí harpyje. Di vod ní! Nesmíš! Rrááá! Je čistá! Nesor se jí do životááá! Skonči tóó!

Zkusmo mi rozepne dva knoflíky od košile; sonduje, co mám pod ní: „Hele – muj Jurassic Park.“

„Pučilas mi ho na spaní, tak jsem ho vypral – momentálně moje nejmilejší mikina, votvírám v ní i návštěvám.“

„To mě těší.“

„Dyť jsem ti defakto sebral mikinu.“

„Já bych v ní návštěvám neotvírala, čili je ve správnejch rukou.“
Objímám ji, nejkldnější z klidných.

„Já mám pro tebe, člověče, v míše nebo kde tolik lásky,“ říká oznamovacím tónem bytu za mými zády. „Zkusim tě s ní vobčas zásobovat, aby ses necejtil bejt na suchu.“

„Na suchu jsem byl, než jsem tě poznal. Nepotřebuju doplňovat pohonný hmoty, připadám si spíš jako tanker.“

„Tanker rovná se frajer?“

„Ne, to je zařízení, který doplní palivo a pak se vodpoutá.“

„Paliva jsem plná, takže se prosimtě nevodpoutávej.“

„Problém je v tom, že jsem si zvyk bejt sám.“

„Nebyls v životě sám ani čtvrt roku.“

„Sám nebo s někým, kdo mě má na háku.“

„Co je mít někoho na háku?“

„Strkat s ním sem tam, jak se ti zrovna hodí, bez nějakýho konceptu.“

„To dělám, ne?“

„Skoro vůbec.“

„Můžu přitlačit, jestli chceš.“

„Jenže to neumíš – furt tam máš kontrolora, co ti dovoluje dělat věci jenom poněkud! Prožívat jenom poněkud!“

„Chceš zas říct, že jsem chladná.“

„Ale ne.“

Má na krajíčku.

„Promiň,“ objímám ji a sám bych řval. „Chyba je ve mně, ne v tobě. Další chyba je, že jsme si zvykli dřepět v křesle a žvanit. Pod' radši šouráčkou do Casa Blů, dáme cuba libre, pak si vyšlápnem někam na kopec, s větříkem v zádech, co?“

„Já měla zase sny,“ říká a slzy se jí řinou po tváři. „Ty přímo vybuchovaly.“

„Jak sny, dyť je půl pátý.“

„Já si chvilku předtim, nežs přišel, zdřímla,“ bulí.

„Já dneska ve snu zjistil, že jsem rodilej Kubánc,“ hladím ji po tváři, stírám slanou vodu.

„Jasná souvislost – kubánskej bar s dechovkou, co předevcírem řvala do rána.“

„Proč vlastně chodíme do Casa Blů, když je naproti kubánskej bar?“

„Abysme se hejbal. A za druhý, tendle je děsně snobáckej, mini-sukně, gely, tílka, špičatý boty.“

„Pod' to zkusit, tam si nás nikdo nevšimne.“

„Spíš budem v centru pohrdavejch pohledů, mikina pod košilí neni in.“

„Ta neni vidět.“

„To si myslíš jenom ty.“

A tak jdeme do La Casa Blů. Na Kozím plácku tančí bez muziky rudolící chlap ve skotské sukni. Skupina asijských holčin ho skepticky pozoruje. Polovina z nich drží futrálek na housle.

Kája mě vede za ruku. Připadám si jako její syn. Když jsem s ní, je ze mě šťastný a veselý debil. Nepřeju si víc, než jí smět rok – dva mečet rozumy do budky, chodit s ní, kam nás nohy ponosou, pak půjdu. Do té doby ne.

Čtvrtý den si pouštím Německo na podzim. Vidím ho nejmíň potřetí. Poprvé však vnímám souvislosti. Vše začíná dokumentárními záběry z pohřbu Hannse Martina Schleyera. Honorace vystupuje z aut. Nad hlavami davu vlají vlajky s logem Esso.

Následuje hovor s Rainerovou matkou.

„Mně to fakt připomíná nacizmus, kdy jeden mlčel, aby se nespolečil s ďáblem,“ říká. „Tady většina lidí neví, co je demokracie. Zatím to vůbec nechápou.“

„Takže ty bys v tuhle chvíli veřejnou debatu o terorizmu odmítla,“ potí se Rainer Werner.

„V tuhle chvíli jo.“

„To ale znamená, že odmítáš demokracii!“

„Oni se vykašlali na zákon, ne já.“

„To normální vrah taky.“

„Však to taky jsou normální vrazi.“

„Normální vrah má k vraždě vágní nebo žádněj důvod,“ útočí řídce vousatý syn. „Neleká tě na terorizmu spíš to, že mají důvody, kterejm bys mohla rozumět?“

Matka přemýšlí.

„Je demokracie nejlidštější uspořádání, nebo ne?“ tlačí syn na pilu.

„Je to nejmenší zlo,“ odvětí matka.

„Zlo?“

„Jo, momentálně je to zlo.“

„Co by bylo lepší? Něco autoritativního?“

„Nejlepší by byl autoritativní vládce,“ zasní se matka, poprvé se usměje, zapomene na kameru. „Autoritativní vládce – aby byl dobrý, milý a pořádný.“

Následuje německá hymna.

Opět Schleyerův pohřeb. Pompa, kapacity, spolkový prezident přítomen, Mozartovo Requiem.

Dobový záběr z pohřbu maršála Rommela – stejná atmosféra, aranžmá, jen na vlajkách nevlaje Esso.

Tovární hala drží za Schleyera minutu ticha. Pětadevadesát procent dělníků pracujících na této lince jsou cizinci. Pak se linky zas rozjedou.

Vězeň Horst Mahler, bývalý advokát, zakladatel RAF, odsouzený ke čtrnácti létům, v půlce trestu spekuluje: „Vidím to v rámci vývoje od roku 45. Byla zničena politická moc fašizmu, ale nedošlo k anti-fašistické revoluci. Ta přišla až roku 67 se studentskou revoltou, kdy jsme si uvědomili, že společenské kořeny fašizmu pořád fungují. Jak v Německu, tak i v jiných zemích, především v USA.“

Na vězeňské chodbě kdosi píská: *Toreadore smělý, pozor si dej.* Toho tam nejspíš R. W. domíchal.

Juknu na web. Britské listy. Když nic jiného, píšou o podstatných věcech. Občas se zalykají hořkostí, vzteky. Kdo ne. Chtít po někom soudnost, jde to vůbec?

Státy jsou šokovány sociálními uragány, které jsou přímým důsledkem jejich politiky.

Pěkný titul. Co dál.

České soudy připraví stařečky o střechnu nad hlavou.

V roce 2011 jsme koupili v Roudnici nad Labem byt od Miroslavy Š. Na ni byla v r. 2008 uvalena exekuce pro dluh 4745 Kč. Nic jsme o tom nevěděli. List vlastnictví ani výpis z místního katastru nemovitostí neobsahuje závazky vůči třetím osobám.

Letos v březnu nám insolvenční úřad zrušil kupní smlouvu a náš byt dal kvůli jejímu dluhu do konkurzní podstaty. Exekuce na byt je vedena pro dluh prodejkyň 4745 Kč. Je z roku 2008 (my byt koupili v roce 2011). Poté proběhl v Roudnici soud na vynětí našeho bytu z konkurzní podstaty. Smířčí řešení bylo neúspěšné, „výpalné“ bylo pro nás neúnosné. Navíc za byt splácíme dluh jako ručitelé ze zákona, protože Miroslava Š. nezaplatila daň z převodu nemovitosti. Mně je šedesát osm let, manželce padesát devět. Následkem události jsme momentálně oba v péči psychiatra.

Nedivím se – já byl komplet v řiti, když jsem přišel o byt. Kdybych šel za psychiatrem, rozkousal bych mu brýle, prohodil židli oknem a skončil v léčebně.

Při vydávání dokladů Katastrálním úřadem se objevila prodejkyň zatajená exekuce ve výši asi 25 000 Kč. Ta byla zaplacená z kupní ceny, takže máme doklad o uvedení věci do pořádku. Problém však trvá. Dluh neuplatňuje původní věřitel, ale vymahačská firma. Prosíme, pomozte!

Datum včerejší.

Osel.cz naopak tvrdí, že jsme méně násilní než kdy v historii.

Nabízí video s umělou japonskou zdravotní sestrou, která umí lítostivě krčit obočí, přinášet a odnášet nádoby, starostlivě se usmívat, pronášet měkká, laskavá slova. V případě napadení nemocničního objektu je však též schopna efektivně použít střelnou zbraň.

Probírám se deset let starými zprávami. *Forest Compound – porad' mi, píše Evžen. Kysnu jak pičus u třetího postu. Sotva zvednu hlavu z trávy, základnu chytne amok: alarm, sirény a šlus.*

Musíš počkat, až se vojcové pod tebou přestanou vykecávat. První jde ke kulometu, druhý do lesa – běž tiše za nim, počkej, až začne chcát, a vem ho zezadu kudlou.

Kudlou zezadu – díky! Jdu na to!

Kramařím v šupleti, dokud nenajdu poškrábaný disk. Bez zádrhelů se propracuji do poloviny čtvrté mise. Tu a tam mi trhne chřtánem závrať z prudkého pohybu, z nepřirozeně zaškracené perspektivy.

Dávím, nicméně pokračuju. Lopeři jsou rychlí. Prohlížím si jednoho dalekohledem zpoza sloupu. Nervně cuká ohavně zjizveným škopkem, cení smrtácký chrup. Hoří mírným žlutofialovým plamenem.

Evžen měl pravdu – jdou zapálit.

Pátý den volá Kája: „Mám zabukovat na zejtra lístky do Dejvického? David Novotnej – Wanted Welzl.“

„Rád pudu, neviděl jsem.“

„Tam se dá všechno vidět třikrát, s tebou pudu potřetí, premiéra byla loni. Hlavním hrdinou inscenace s podtitulem *hra, ve které jde o život*, je Jan Eskymo Welzl – asi tak.“

„Moc se těším.“

„Co se děje, hlavo?“

„Coby.“

„Moc se těším eštěs nikdy neřek.“

„Mám rád Welzla, zvláště když ho hraje Novotnej.“

„Áchjo, musím psát aktuality, přitom bych tě tak ráda viděla.“

„Jestli nic nemáš, můžu zvednout kotvu a přijet.“

„Mám, jak říkám, ale s gustem se na to vykváknu.“

„Vobouvám se.“

„Stavim na čaj.“

„Máme tam zbytek vína.“

„Já ho dopila. Pustim ti Zoufalce, jo? Zajímá mě tvuj názor.“

Když film skončí, ptám se: „Takže ten pobyt na statku byla něčí fikce? Ve skutečnosti tam nebyli?“

„Chá – narativní rovina ti zjevně nic neříká! Ted' chápu, proč máš rád bijáky, kde Johnny Depp nemluví a tváří se divně.“

„Byli tam teda, nebo ne?“

„Celý to bylo vo tom, co *by* se asi stalo, kdyby ten společnej plán vyšel. Jak *by* si tam Neužil přived fiktivní milenku, jak *by* je přijela zkontrolovat fiktivní matka. Babčáková ovšem v tý kukuřici brečela dovopravdy – vona je dokonalá.“

„Mně přišla věrohodná ta blondýna.“

„Onufráková – já to tušila! Ta s tím zadečkem!“

„A ta koza na dvoře byla skutečnost, nebo fikce?“

„Háá! Pocem, hlavo.“

Ráno šestého dne mi v mozku doznívá poslední sen. Mám za úkol sám potopit loď zvíci říčního remorkéru. Není to snadné, ale nakonec objevím táhlo, to otevře záklopkou, ta dá do pohybu páku, která pohne pístem, ten otevře ventil a křáp jde ke dnu. I se mnou, což mi nevádí.

Hledím spící Káje do obličejce. V koutku úst se jí pravidelně nafukuje bublina.

Tiše vstávám, napouštím v kuchyni vodu do konvice, zvedám jednu z knih válejících se v pokoji na stole. *Odhalit se před druhými lze jen ze zvláštního druhu lásky, která jaksi uznává, že jsme všichni zlé děti. Zášť mezi lidmi propuká proto, že se od sebe snažíme odlišit. Protože nechceme, aby do nás druhý nahlédl; nevypadá to tam pěkně. Člověk by se sice neměl přestat stydět za své nitro, neměl by se však za ně stydět před druhými.*

Odkládám knihu. To se právě nedaří. Nitro je jediné, za co se stydím. Za to, že tam není žádná víra, jistota, filozofie, oheň, bouře. Jen registr.

Projedu pátou misi – Ice station Norway. Sestřelím stráž z paluby ponorky, jdu po ledu zamrzlé zátoky vstříc přibíhajícím paragánům. Střelbu dávám do sluchátek, líp duní. Následně se ocitám v Laboratořích X. Všude samá vrtule, potrubí, ochoz, větrák. Na loperu používám panzerfaust, zvyk je zvyk. Z übersoldátů odstřeluji plechy puškou, zbytek беру samopalem.

Pouštím si znovu Třetí generaci. Popisuje to zřejmě přesně – hlubinná konspirace musí zasáhnout kořeny osobního života, využít ho jako kamufláž a posléze zničit. Nechat z jedince slupku. Kázeň, drill, důslednost, nervy v kýblu. Rozum zbavený předsudků. Werwolf forever.

Neměli ho za tyhle filmy v lásce. Na jakési recepci v osmdesátých letech se ptal Franz Josef Strauss své ženy: Musí tu být ten Fassbinder?

A Marianne Straussová povídá: Jen ho tu nech, vždyť máš možnost ho prodat. Píseň Lili Marleen, Fassbinder jako režisér a Schygulla jako herečka mají momentálně skvělou tržní hodnotu!

Jezdím nazdařbůh metrem. Čekám na přestupu. Pod kachlovou klenbou duní potrhaná řeč.

„V zimě se potím, v létě je mi zima.“

„– krát tři metry krát dva metry hloubka.“

„Dobry dén, přispějte na Srdíčkový dén!“

„To není možný, jakej seš hajzl!“

„Ale jenom na tebe, protože seš ještě horší hajzl než já.“

„Já ti kolikrát nerozumím, do prdele, Helčo.“

„Proč mi to říkáš?“

„Hele, já nevim. Nevim. Prostě nevim.“

„V tudle chvíli mám v hubě šestatřicet tisíc.“

„Jsem fakt v debilní situaci.“

„Sajou akorát samice, né samci.“

„Už přijíždí železný kovboj,“ utrousí muž s bagrovitou čelistí, když se z tunelu vyvalí podzemní vítr.

Večer sedíme nahoře v poslední řadě v Dejvickém. Vydýcháno k omdlení, což dává představení grády. Potíme se s herci, žereme s nimi stejný prach.

Jedu domů. U Káji opět přenocuje její nahý otec. Rád bych se s ním seznámil, je mi čím dál sympatičtější.

Jenže jestli mám být pozítří na Pohořelci, budu muset odfiknout nejen jeho, ale hlavně Káju. Nesmím ji tahat do průseru. Její problém je, jak shodit kila, která jí sluší. Jak napsat co nejlepší sloupek pro Aktuálně.cz.

Sedmý den se hrabu ve zprávách. *Jsou komunisti čerti? ptá se Ondřej Neff. Poté, co Petr Nečas prohrál hru na kuře, cuknul a stal se kuřetem, a tudíž už definitivně nezajímavým šášou, připoutal na sebe pozornost exministr Josef Dobeš. V pátek se bude hlasovat o tom, zdali Nečasova vláda půjde do hrobu anebo se zahrabe sama.*

Holý surrealismus. Nesrozumitelná fraška. Hemžení sezónních figur. Co je mi po vládách, které jdou do hrobu?

Na jednu stranu jsou horší než čerti, končí. Na druhou stranu jsou odsouzeni k životu mimo cecek. Teprve budoucnost ukáže, jak dál.

Mimo CECEK?

Korektoři jsou ztahaní jako zvířata, o tom žádná.

Jdu si vyčistit hlavu na pláně nad Košířemi. Hnusná tíseň mi kroutí žaludkem, hlava jako by se chystala uletět. Přece mu neřeknu, že mě to netankuje. Že na to prdím. Že není satisfakce někoho skřípnout. Třebas ksindla všech ksindlů, štěnici, kterou patří zašlapat do země. Vata přede mnou, za mnou, ve mně. Přitom se po mně nechce víc, než abych našel řidičák. Vida, to musím.

Dám si dvě rychlá na Klamovce a metelím domů. Sypu šuplata na koberec, hledám řidičák.

Evžen (mezihra)

Evžena jsem poznal u něj na terase. Kdosi mě k němu přivedl, zakecali jsme se, půjčil mi hrst CD, přišel jsem je vrátit, řekl jsem, že nechápu, jak to může poslouchat, znovu jsme se zakecali. Půjčil mi knihu o Mauthausenu, přišel jsem ji vrátit. Podotkl, že těch 186 schodů vyšel v kratásech a s lehkým báglem a i tak málem vypustil duši. Ptal jsem se ho, proč. Řekl: „Poněvadž to není zpráva vo tom, kam může člověk klesnout, ale vo tom, že se to děje a bude dít pokaždý, když se sejdou okolnosti. Tak jsem si potřeboval představit, jak mi bude, až potáhnu kolmo nahoru padesátikilovej butr.“

Postupně jsme se sblížili. Takové to sblížení po jistou mez. Jako když dva tanky otočí věže dozadu a vstřícně zvednou poklopy. Jednou za šest neděl jsme sedli na terasu a víceméně mlčky pozorovali město.

Spojovala nás vrozená sociopatie překovaná v smích. Z titulu obapolné plachosti jsme zpočátku komunikovali neandrtálskými skřeky, štěkáním, huhláním, kreténským drmolním. Imitovali zombie, Frankensteina, übersoldáta, nemohli se trefit do dveří. Šklebili se jako k smrti zděšení japonští rolníci.

Časem se to omrzelo – zkusili jsme normální rozhovor.

„Piča lasice, vůbec ted'ka nespim.“

„Taky moc ne, ale sny se mi zdaj.“

„Co dneska?“

„Dneska zrovna pitomosti – jmenoval jsem se Haxnksioudlis a napsal jsem během snu geniálně promakanou detektivku.“

„Mně se nic nezdá, jsem úplně vymletej.“

„Nejseš, čtu tvý editorially, jsou furt svěží.“

„Prcám je do voka.“

„Vůbec je ten váš podnikovej plátek pěkně kousavej, vražedně vtipný filmový recenze, drsněj humor. Že vám to šéfové nezatrhnou?“

„Poněvadž ho nečtou. Maj jenom informaci, že to lidi chtěj. Jo! Mně se vlastně na včerejšek zdálo, že jsem vysral živýho králíka a přemejšlel, jestli ho mám pustit, nebo sejmout. To má někde Jaspers, že podle vztahu k vlastnímu guánu se leccos pozná. Někdo nekoukne na svůj bobek, jak je rok dlouhej – nezajímá ho. Jinej s vobsedantní pravidelností studuje, co z něj vylezlo.“

„Jeden známej se do tý míry neumí rozloučit se svejma exkrementama, že z nich vyrábí takový krátkodechý výtvarný objekty.“

„Jaký?“

„Medvědí panna, Školní jídelna, Věštírna, Hovnověj květ, Chvilě pro Hedu, Dračí hangár, Chateau Jaromír, Poslušná manželka, Žofín last minute, Maxiúleva – miniúprava, Dopis Knížákovi, Trojka s devatenáctkou a jiný.“

„Pičadrát – můžu to použít do našeho plátku?“

„Klidně.“

Ponejvíc jsme ale, jak říkám, kušovali a mysleli každý na své. Z bytu za našimi zády duněly jeho zamilované odrhovačky – Dope, xKore, Maztek, Ry Legit. Postupně jsem jim uvykl. Staly se součástí mlčení.

S Evženem není třeba být ve střehu. Naprosto neinvazivní povaha. Když se chystá něco říct, dlouho se drbe, kráká jako sup, tůká si na čelo, pochechtává se. Skeptická mánička sečtělá Patočkou, Rezkem, Sloterdijkem, Foucaultem. Přemýšlivý mandarín se slabostí pro brutal dubstep.

Konec našim sezením činívala Jolana, jeho žena, když přišla z háku. Jakmile klaply dveře, v nichž se zjevila nejistě se usmíva-

jící blond žirafa, Evžen uťal akustické inferno, vstal, začal chodit, strkat sklenice do myčky a říkat všedním tónem věty týkající se praktických věcí.

„Ahoj, ty už vod nás zase odcházíš?“ říkávala s rutinní lítostí, když jsem si zavazoval tkaničky.

Fungují totiž jako dvojbytosť. Když jsou spolu, zapadnou do sebe beze zbytku. Vytvoří jednotnou mysl. Nepotřebují třetího, respektive druhého.

Host je intenzivně ujišťován o možnosti zůstat, dát si pivo, džus, jemně perlivou, natáhnout si nohy. A zároveň má jako na talíři, nakolik pouhou přítomností narušuje prašnou intimitu čtvrtedního odpoledne.

Jedenkrát přijel do Prahy na návštěvu Evženův otec. Urobiť revíziu mozgového trustu, jak říkal. Od okamžiku, co vstoupil, nepřestal mluvit. Šlachovitý nosatý sedmdesátník nám držel přednášku, jak žít, jíst, pít, jak kšeftovat, jak dát ochutnat a nedat nažrat. Měl živý styl. Parodoval, držel si prst u čela, houkal, koulel očima, mazaně se chichotal. Prskavým šepotem nám vyzradil záměr privatizovat část vodního díla Gabčíkovo a časem k němu přistavět plážový komplex Kubišovo. Ideu převzal ze synova fórku na comix-spaceport.cz, do kterého se vzdor armádě černých smajlíků zamiloval. Začal oťukávat, které firmy by mohla zajímat vize slovenského moře. Písek, lázně, kryté haly, solární energie, masáže, kurzy jachtingu.

Líčil, jak se dělá nejlepší calvados. V jeho podání šlo o mnoha-hodinový verbální boj o každý detail – předkvašování, kvašení, dokvašování.

Postupně jsme omdleli, propadli se do sebe. Když jsme se probrali, zjistili jsme, že zatím železný dědek u vedlejšího stolku natvrdo balí Evženovu ženu. Chlubí se jí zdravými hustými vlasy, nutí ji, aby si sáhla. Žádá, aby zkontrolovala pohmatem jeho břišní sval-

stvo. V jeho věku? Co? Vstává, dělá hmit, dotkne se prsty podlahy. Během gymnastiky dál hovoří. Zarudlá hlava nezdolného Slováka se chechtá, cení lesknoucí se chrup.

Evžen uštěpačně přihlíží. „Todleto dělá úplně s každou, chcípák,“ povídá.

S novým milénium zahájila Jolana profesní vzestup. Evžen makal, kde makal, dávno, ale jak byli propojení, když odstartovala ona, věnoval svoje srdce korporaci též. S jistým seabemrskáčským podtextem koupil trendy křusky s blikající podrážkou, oholil si hlavu, obarvil bradku. První kérka, první kov, kancelářská talk show od rána do večera, k tomu hromada rachoty.

Vyměnil jsem zbytek volnosti za automat na kolu, bagety, saláty a rozinkový šneky na chodbě. Ty šneci jsou ovšem skvělý: vláčný, plný pudingu, takový venku nekoupíš, napsal.

Zásadní událost byla kostka. Evžen oslovil architekta, jehož stavby delší čas sledoval. Zakonzervované uměle zrezavělé pláty, traverzy, nýtované spoje. Nechal si navrhnout domek. Výsledek mi poslal mailem. Zahrádka jako dlaň, kvetoucí stromy, keře, uprostřed kterých stojí hranatý černý obelisk bez oken. Hotová hrobka. Na střeše ovšem svěží trávníček.

Víš, že černá vstřebává nejvíc slunečního záření? odepsal jsem.

Podplášťový chlazení je vyřešený, kundamrdák. Ty se chceš hlavně zeptat, kde to má vokna, vokna to má, ale vizuálně zakrytý takovejma položaluziema. Když už mám mít domek jako každá píča, tak ať je aspoň zvenku jinej, ne?

Jo, akorát možná vaše holčička bude ve škole známá jako Anička z kostky.

A nebudou k nám chtít chodit její spolužáci, hehe. A k její ségře, kterou zrovna čekáme, taky ne.

K takový vitalitě ti nemůžu než gratulovat.

Mrdka je mor.

O pokračující stavbě mě průběžně informoval. Dlažba, parkety, příčky, rámy, úvazníky, plynový kotel. Sám to měl z fotek. Neměl čas jezdit kontrolovat, jak věc probíhá. Zaměstnavatel mu cpal horem dolem lunch, brunch, afterparty, bazén, relax, posilovnu, aby ho ani nenapadlo jezdit ztrácet čas jinač.

Za rok mi beze slov poslal sérii snímků hotového díla. Uprostřed hromad vybagrované hlíny kdesi v Průhonicích trčela prachem zašedlá antracitová kostka bez oken. O trávniku na střeše si mohla nechat zdát.

Hezký, odepsal jsem.

Prcat ježka dynamitem, odpověděl. Neroste tu bodlák, kopřiva, nic. Na střeše místo trávy kundí hlen. Přesto se příští tejden stěhujem.

Mockrát jsem mu slíbil návštěvu. Probírali jsme termíny, podrobnosti, okolnosti, možnosti. Dobírali se konkrétních dat. Přičemž oba víme, že jsou to jen frky. Nicméně si aspoň píšeme. Polohistoriky, výkřiky, blafy. Občas trocha nostalgie. Kdo kam zmizel. Kam se poděli ti, co nezmizeli.

Jak se má Hákáč? ptá se. Ten už by se mnou určitě nešel ani na čaj, protože jsem píčák, co má v mozku nablito.

Asi by i šel, jenže leží osmej rok na gauči a spřádá teorie vo tom, jak to bylo v devětaosmdesátym, vo nacistickejch létajících talířích, toulá se v lepších časech, zná všesky český vrahy jménem, sní o anti-gravitační děložce a podobně. K tomu žere tuny krůtích žaludků.

Na půl roku bych přischnul ke kanapi i bez žaludků, to ti říkám!

Já taky, himl!

Ďyt' seš doma, ne?

Nemám kanape.

Tak si ňáký kup, kundamrdák!

To bych z něj pak už nevstal. Neměls hele kdysi v bytě po matce na dveřích namalovanýho Ježíše, co má místo hlavy lebku?

Byl tam, ale lebku myslim neměl.

Dyt's ho sám maloval, ne?

Právě – to bych si pamatoval.

Ty vole, já tam tu lebku, když zavřu voči, vidim. Sedim v houpací židli, piju kafe a čumim na ní.

Kunda z ryby, neměl žádnou lebku.

Měl.

Hele, už si vzpomínám, žádná lebka – byl prostě hlavou dolu.

Jo, to by mohlo bejt.

Hraju ted' tajně doma se sluchátkama Doom 3, když všichni spěj. To je jediný, co už mám ze života, piča prdel!

Jaký to je?

Rychlý, skvělá grafika. Samej voheň, tma. Někam vlezíš a než se stačíš rozkoukat, je z tebe rosol na zdi. Dobrej level je návštěva pekla, tam musíš dávat bacha, skoro nic nevidíš. Šlapeš do prázdna, zvedá se ti kufr, kolem tebe se cukaj krvavý torza, znáš to.

Neznám – já zamrz u agenta Blaskowicze.

Tam bych se hrozně rád vrátil, ale jak vlezu do novýho rozhraní, zpátky to nejde, ani kdybych chtěl stokrát víc, než chci.

S tím nemám problém. Jenom chvíli trvá, než se člověk prolomí zpátky do těch placatejch kulis, dvourozměrnejch zdí, primitivního digi rastru.

Právě! Nemám čas! Potřebuju, aby to lítalo!

Pondělí

Dvaadvacítka mě veze do táhlého kopce. Oblaka visí na mléčně kalném nebi jako mikrotenové pytle. Zlatě odkvétající lípy se drobně tetelí.

Připadá mi, že jsem tu nebyl pětadvacet let, což je venkoncem možné. Přesto poznávám každý roh, každý dům. Liborova ulice – tady jsme bydleli s Betynou, možná spíš s Rendou. Lehávali jsme ve spacáku, obtočeni kolem kuchyňských kamen, kde žhnulo pár briket. Zapomenutá voda v umyvadle se přes noc změnila v ledový balvan.

Cedule čínského bistra hlásí rudým písmem: *Plošné slevy na Všechna Naše Španělská vína.*

Zelenou bář svaté Markéty tísni ze všech stran procovské krovy kláštera.

Cítím cosi křehkého, zbořitelného, otřesně přítomného. Natolik známého, že pro to chybí pojem. Prach mumifikovaných mršin třicetileté války, práchnivým česnekem čpící pot baroka. Mikročástice bytí. Stačí nasát vzduch, aby člověku vybuchla v kostní dřeni historie lidského rodu.

Vozem prochází objemný, dofialova napuchlý revizor. Pohlédne na mě, jde dál. Jízdenku mám. Třeba to ví. Nebo možná jen vidí, jak mi je. Nemá zapotřebí se bavit s hustě opocným epileptikem.

Pitvor se klepe v seatu. Má hladce oholenou dlouhou tvář. Fakír zmizel, nastoupil člověk s čelistí nepostrádající zappovské rysy.

Sotva sednu, startuje. „Vůbec jsem nespál,“ drmolí. „Mám v sobě šest káfi, ženšen, šitake, lapačo, kalcium, guaranu, aconitum, enervit, adrenalin, efedrin, spoustu Venga drinků, stejně jsem zpomalenej

na nulu. Nad ránem jsem dal čtvrthodinku – měl jsem sen, že svý máti vyčítám, že mě rodila v Bubenči.“

„Tam je porodnice?“

„Zřejmě.“

„Mě myslim vyklopila na Karlově.“

„To nevíš?“

„Neptal jsem se.“

„Ani já.“

„Tobě to řekli. Proč ses ptal, jestli řídím, když řídíš ty?“

„Pro případ, že to zpátky nezvládnou.“

„To jo.“

„Měls někdy dobrou ženskou?“

„Ted' mám.“

„Takovou, s kterou bys chtěl bejt v poslední vteřině? Kterou bys chtěl vobjímat, uklidňovat, chránit, eventuálně ji doprovázet tím pověstným tunelem se světlem na konci? Udělat pro ní cokoliv, ustát to za ní?“

„Proč tak bizarní příklad?“

„Bizarní čím? Loni jsem letěl ze Sevilly s tou svojí těsně poté, co jsme se navždycky rozešli. V airbusu jsme se smířili, vzápětí vodošlo náký těsnění, šli jsme fofrem dolu, pilot zvlád přistání ve stavu nouze, jedinej zraněnej byl nákej Ind, co se hrůzou zavřel na hajzlu. Ale bylo to vo fous. Je krize, chybí servis, letadla padaj. Vod tý chvíle vim, že s jinou nechci bejt. Navíc čekáme rodinu – jsme blbci.“

„Asi jo.“

„Víš co – vystup a jed' domu. Nebudu ti to mít za zlý.“

„Nejde vo tebe.“

„Vo mě nejde, jde vo tebe. Ne? No jak chceš. Nastínim ti postup. Vezem zásilku jednomu chlapovi, měl by bejt doma sám. Zaparkujem, pomůžeš mi do jeho baráku hodit bednu, vo který ví a čeká na ní.“

„Co mu vezem?“

„Eště žes mi to připomněl – ne jemu, ale sobě vezem firemní kombinézy, nebudem tolik nápadný. Ty si rovnou navlíknem.“

Zašmejdí k uschlému větrolámku při odpočívadle. Soukáme se do zeleno-rudých montérek, na hlavy kšiltovky téhož designu. Nad námi pořád to vysoké slepé nebe. Slunce jako by dneska ani nevyšlo.

Nasedáme, jedeme.

„Co mu teda vezem?“

„Termovizi kombinovanou s noktovizorem za pětadesát litrů. Jsme dovozní služba.“

„K čemu termovizi za pětadesát litrů?“

„Určená pro lov a security, jedno z toho.“

„Jaks zjistil, že jí má objednanou?“

„Neni složitý, povim pak.“

„To na něj jako zazvoníme?“

„Jo.“

„Co dál?“

„Ty nic, počkáš. Já zahraju komedii, budu improvizovat, sám nevím, jak dopadne.“

„Jak můžu pomoci, kdybys něco poslal?“

„Když něco poseru, nepomůžeš mi. Mám prosbu – dej mi tři minuty, musím si to srovnat.“

Mlčíme tři minuty.

„Cos chtěl – když něco poseru. Když něco poseru, zmiz.“

„Jak se to dovím?“

„To ti teď neřeknu.“

„Ňák ti, člověče, přestávám věřit.“

„Taky si nevěřím, ale ty mi věř – vim přesně, co chci dělat. Akorát nemám sílu ti to v tuhle chvíli vykládat.“

„Nestornujem to radši?“

„Můžeš.“

„My voba.“

„Já ne.“

„Chceš mu předat petici, rozbít hubu – co?“

„Řeknu včas, jo?“

„Jak chceš. Doufám, že seš při smyslech.“

„Jestli to znamená, že jsem tady, tak naprosto. Ted' pozor – zahybám tudy, kousek po dvouproudovce, hasičárna, nákupní centrum, druhá vodbočka doleva.“

„Navrhni si vlastní mikinu.“

„Cože?“

„Stálo na megaboardu, kterej jsme minuli.“

Hrabeme se serpentunami do stráně. Nahoře pláň osídlená futuristicky pojatými suburbiiemi. Drahými sériovými hnízdy. Znáám to tady. Před léty tu stála zděná kaple uprostřed zpustlého ořechového sadu. Muldy, díry, molitany, v travinách vyválené plácky. Ted' je tu hladká holá stráně.

Blížíme se k areálu. Vjíždíme na parkoviště plné obyčejných aut. Offroady s kouřovými skly jsou nejspíš v norách.

„Bydlí kus támhle nahoře, nemůžeme mu stavět před barákem. Takže tu krabici potáhnem baj voko dvě stě metrů.“

Podává mi sluneční brýle, sám už jedny má. Připadám si jako v 3D klipu.

Vytahujeme bednu. Chytáme ji za tuhé plastové pásy, jimiž je stažena. S funěním ji neseme k bráně šťastného bydlení.

Za ní se bělají rezidence. Zahrady, keře. Při obrubníku čerstvě přejetý ježek.

Jsou chvíle, kdy má jeden vhled do druhého, až je mu nanic. Vidím do něj jak do sklenice. Týden nemyslel na nic jiného. Dopracoval se k nějaké představě. Ví, co chce. Neví však, jestli ta představa nezmizí,

jakmile tam vlezeme. Pokouší se vyřadit autopilota. Je nervní, až mi z něj drnčí bránice.

Na mléčné báni nad námi se konečně líhne miniaturní bledé slunce. Ne větší než balónek se svítiplynem. Příšerně těžká termovize, ale to se mi možná zdá. Nešikovně asynchronně ji neseme vzhůru chodníkem.

„Třetí zleva, ten modrej,“ sípne kolega.

„Modrý jsou všechny.“

„Proto říkám třetí zleva.“

„Co chceš dělat?“

„Zazvoním, ty mi s ní pomůžeš dovnitř. Pak mě tam necháš. Pudeš ke vchodu, ale zůstaň vevnitř. Pohlídej, jestli někdo nejde. Kdyžtak houkni, písni, co já vim. Musíme improvizovat.“

„Já doufal, že máš plán.“

„Vod jistý fáze – akorát není jistý, jestli a kdy nastane.“

„Hned jsem klidnější.“

„Mlč a dělej.“

„Co je v tý bedně?“

„Ččč.“

„Co když tam bude víc lidí?“

„Nebud' posranej.“

To jsem onehdy zaslechl. Slyšel jsem to mockrát, ale tohle bylo ve filmu. *Co když tam budou lidi – nebud' posranej.* To řekl Moritz Bleibtrau v roli Baadera studentíkovi, co chtěl vyrobit směšně slabou nálož.

Byli to kreténi. Rozmazlení psychopati. Na publiku závislí klauni. Klaunovi když se dost netleská, umí způsobit peklo. Když se tleská, tak taky. Nabalí se to, jsou mrtví, těmi se zdůvodní další mrtví. Naprostá pitomost.

Zvoníme. Připadám si jako v české komedii z roku 72. Horší verze Jiřího Líra. Koktavý podrždrát, kterému řeknou: Až do tebe štouchnu, vlez tam a řekneš to a to. Zároveň mi úzkost rve střeva, což mi nepřekáží, jsem zvyklý. Průběh žití mě vyučil.

„Jo!“ křikne mluvítka.

„Jsme tady se zásilkou, pane doktore.“

„Jo!“

Kovová dvířka bzuknou, drcnem do nich.

Dveře prosklené verandy otevírá muž. Dokonale kulatý obličej, korektní sestřih, střední věk. „Pojďte, poďte,“ říká. Hledí na bednu, ne na nás. Má zornice jako afghánský chrt – úplně bez obsahu. Úplně ne – jsou podlité bohorovnou slzou. Nesnaž se mě nasrat, říkají.

Šoupeme bednu předsíní, potom chodbou. Muž jde před námi.

„Jedeme, jedeme,“ říká.

Spáry mezi malachitovými kamennými dlaždicemi tečou vzad. Přetáhneme břemeno přes práh haly.

„Hotovo, díky,“ rovná se Pitvor, „papíry vyřídím, počkej venku.“

Stojím na verandě, obklopen ze tří stran žlutými luxfery. Světlo zvenčí je náhle ostré, sálavé. Sluneční hvězda žhne. Vedro. U dveří stojí na vysoké tenké noze elektrický větrák. Nesmysl ho zapínat. Nemám u sebe občanku, napadá mě. Tam by mohlo stát, kde jsem se narodil.

Nic se neděje. Ticho. Tlumený hovor. Ten to ticho násobí. Možná rádio, televize.

Sundávám brýle. Pět minut, deset, nevím. Žádný zvuk. Nic. Co se děje? Studují termovizi, pijí preso?

Mám dost – jdu tam.

V chodbě se srazím s Pitvorem. Tváří se věčně. Bedna tam zůstala, chlap taky. Jdeme pryč. Kráčíme z kopce. Nasedáme.

„Nech mě řídit, zklidní mě to,“ říká.

„Tak jed.“

„Kam?“

„Zpátky dolů, doprava kolem hasičárny, pak nevim.“

„Potřebuju auták někde nechat, nebudu ho potřebovat.“

„V Praze?“

„Někde dál, stranou.“

„Co Stará Boleslav, znám tam pustý parkoviště.“

„Ó ká. Není to můj auto. Znáš tam někoho, u koho by šlo přespat?“

„Blbost, musíme zpátky do Prahy.“

„Proč?“

„To nevim.“

„Taky nevim. Nocleh mimo podle mě nemůže škodit. Krom toho to potřebuju vydejchat.“

„Bydlí tam známá, u který by snad přespat šlo.“

Přibrzdí, předklání se, hledí dopředu. Sedí a civí. Stojíme. Od světa nás odděluje iluze předního skla.

„Vystup a běž,“ zadrmlí.

„Leda hovno – chci vědět, v čem jedem.“

„Věta jak z běčkového trháku. Seš si jistej, že je lepší, abys to věděl?“

„Zabils ho?“

„Chtěl jsem. Jenže jak jsme tam vlezli, nejradši bych se votočil a šel. Pozdě, už to nešlo. Pak to proberem. Teď pokračujem, musíme si přehodit hadry.“

Na odpočívadle pod tímtěž zuboženým lesíkem stahujeme montérky, rukavice, házíme je do popelnic, navlékáme trika, gatě, sedáme, jedeme.

Parkujeme v omšelém koutě Staré Boleslavi. Opouštíme plac plný mrtvých škodovek, dacií.

Stojíme, rozhlížíme se. Podél slepé zdi nekonečná řada fungl nových TOI TOI budek. Všude samá díra, výkop, vyrvané zbytky zdymadel nebo čeho. Domy, na nichž není znát, zda se rozpadají, nebo se teprve staví. V dohledu několik dvojic, pár opuštěnců. U obrubníku opět převálcovaný ježek. Vypadá, jako by křičel. Nad pouličním býlím poletuje dvojice bělásků.

Kolega zkoumá auták.

„Dobrá?“ ptám se.

„Ani trochu. Z biomateriálu, co jsme tam po sobě nechali, se dá vydedukovat jméno tvý babičky za svobodna včetně údaje, jakej typ žloutenky prodělala. Dobrá je, že ten plecháč s velkou pravděpodobností někdo votočí a vrátí do oběhu.“

„Někomu patří, ne?“

„Patřil.“

„Panák by bodnul.“

„Do putyky nemůžem, pod' k tý tvý známý. Jestli nevdá, zvolíná okliku, uvítal bych, kdybych moh chvilí jen tak jít.“

Bereme to bahnitým lesíkem k řece. Vázname, kloužeme, přeskakujeme, motáme se v kopřivách. Z bláta vzlíná pach nafty.

„Husova alej – to mi vyhovuje,“ říká. „Co je to za ženskou?“

„Tichá holka, povoláním lékárnice, patří jí barák ze sedumnáctého století. Skoro furt se tam scházej lidi, chlastaj, žvaněj, přespěj, zůstanou na snídani – nekonečnej provoz.“

„To zní dobře, mohla by mít hlt něčeho.“

„Bude mít, akorát nevíme, jestli tam vůbec je.“

Jdeme kolem plechem obehnaného přecladiště. Kráčíme podél líně tekoucího blátivě hnědého proudu. Říční keře vydechují syrový chlad. Mezi traverzami pojízdných jeřábů prolétávají rorýsi.

Pitvor si zapaluje. Vtáhne kouř, vydechne dým. Škvára chrastí. Vše, co nás obklopuje, je odporne skutečné.

Aniž se ptám, zničehonic spustí. Monotónně, nezadržitelně, překotně. Míchá časy, místa. Nějakou dobu trvá, než začnu vnímat smysl.

„Nebylo uplně lehký dostat se do jeho korespondence. Tam jsem zjistil, že má objednanou tu termovizi s termínem dodání den po nás. Musel jsem to risknout. Zavolal jsem mu, že jí můžeme dodat i dřív, pokud by chtěl, a von řek pondělí ráno. Taková píčovina – zkomolil jsem jméno firmy, neřek číslo objednávky, nic, a von rovnou řek, že jo.“

„Kdys mu volal?“

„V pátek.“

„Jaks moh teda předem vědět, že v pondělí?“

„Dáš si limit a splníš ho, jedno jak. Ty to tak nemáš? Já jo. Dáme teda bednu na zem, ty jdeš pryč. Řežu pásky řezákem. Von říká, ať toho nechám, nemá čas. Chce dodejku, potvrzení. Chová se ke mně jako k hovnu, protože tak se chová ke každému. Nemělo by mi to tím pádem vadit, ale vadí. Netušim, proč. Člověk je hypotéza, v praxi potkáš jenom monstra. Netvrdim, že jsem lepší než von. Základ je soudnost, jenže ta často stojí na chybnym vodhadu. Jo! Chce papíry, dodejku. Furt to vopakuje. Tvrdnou mu rysy, je nepříjemnej. Já řežu, musim to votevřít. Von bere mobil, roluje. To neni dobrý. Nebylo to dobrý. Tyhle hned volaj někoho, kdo tě skřípne. Tak jsem ho praštil.“

„Čim?“

„Lvem.“

„Lvem?“

„Sochou lva – stála na polici. Padnul do křesla, koukal na mě. Najednou byl nák divně klidnej. Vypadalo to, že částečně vnímá. To nebylo nejhorší. Nejhorší bylo, že bylo nutný to dotáhnout, a já nevěděl, jak.“

„Co bylo v bedně?“

„Cé ó dvě. Udělal to muj profesor fyziologie, jmenoval se Štefl. Vzal kostku oxidu uhličitýho, dal do krabice, do který udělal díru

pro hlavu, tu zakryl, počkal, pak jí tam strčil. Napsal fyziologický skripta – měl asi dost jasnou představu, jak to funguje.“

„Jak?“

„Usneš, pak to utlumí dechový centrum. Acidóza, konec. Tenhle Štefl nás kdysi nutil nalepit švába na špendlík. Šváb, když nemá dotyk se zemí, začne automaticky mávat křídly. Nezastaví.“

„Jak dlouho?“

„Dokud nechcípne.“

„Co je oxid uhličitý?“

„Suchej led.“

Míjíme hromadu betonových jehlanů. Od řeky zní ptačí skřek. Proti nebi se chvějí křivé komíny. Na protějším břehu tlačí dvě ženy kočárky. Hledí naším směrem.

Vybaví se mi scéna z filmu Pudr a benzín, jak se Voskovec s Werichem zamotávají do lana: *Ted' jako upadneme. Pic ho! Proším, už jsme zamotaný...*

Naslouchám přívalu slov. Všechno, co říká, ke mně přichází jakoby z druhé strany, z luhů za řekou.

„Klasickej vyšší šíbr. Státní zástupce – dobrej tip, tos řek myslim ty. Dlouho jsem stahoval dostupný info. Ani se nemusíš snažit – za pár minut máš každýho z nich jak na talíři. Na základě vobyč tiskovejch materiálů diagnostikuješ grázla, jehož hlavní hobby je vymačkat z každýho chuť k životu. Do tý chvíle jsem myslel, že justiční mafie je novinářská poezie. Ne. Klidně to přiznávaj, dávaj hovory médiím. Jsou si tak jistý, že se skoro nekontrolujou. Pro sichr jsem se na něho přeptal známýho, co dělá na soudu. Jeho názor – neprůstřelná svině, co dává souhlas k vymáhačkám, exekucím a podobnejm kšeftům, zač asi.“

„Proč zrovna tohohle?“

„K podobnému se před časem dostala s poměrně řešitelným problémem moje máti. A von jí, stručně řečeno, existenčně zničil. K metodám těchhle sviní patří tvrdej nátlak, matka byla labilní. Přišla vo veškerý úspory, to se jí nestalo poprvý, zažila krachů víc, měla praxi. Tohle ale z nějakýho důvodu nezvládla. Když na ní podal po jejím odvolání proti jeho postupu trestní oznámení, načudila to autem do zdi. Pro ženskou dost atypickej způsob.“

„Hm.“

„Díky, žes neřek, že tě to mrzí.“

„Ten známej, co ses ho ptal – nespojí si to?“

„Nevolal jsem já. Stát nic nenamítá, poslanci spěj, policii je lepší vynechat, takže co? Takovejhle hajzl si to zaslouží. Aspoň se modlim, aby to tak bylo.“

Ženy z protějšího břehu zmizely. V dále se vlní hřívý topolů. Vím, že bych měl mít názor. Zaujmout stanovisko. Nedaří se. Každé se hned rozpadne v atomy důvodů, nedůvodů. Všechno mi přijde rovnocenné, nehodnotitelné. Provoz na státovce, zaprášení fanoušci na hřišti, tlustí chlapi vyložení v oknech, ptáci nad lesem, srny v lukách, střemhlav poletující mouchy, my dva. Všichni to dřív nebo později odsereme.

„Proberme rizika,“ říká. „Pokud nejsme na videu – kamery tam někde bejt musely, tyhle je mívaj, nejslabší článek je auták. Jestli vodtud' zejtra v klidu zmizíme, může trvat, než se k němu dohrabou. Další kritickej úsek je trasa parkoviště – dům.“

„Jakej dům?“

„Ten jeho, jakej jinej. Je skoro nemožný, aby nás cestou tam někdo nezahlíd.“

„Dva chlapi s bednou – nenápadný.“

„Naopak, jasnej pachatel.“

Dřepneme jako na povel na betonový pražec ležící podél úvozu. Cítím v sobě ohavnou prázdnotu.

Pitvor si svírá rukama bránici, škrábe si zappovskou sanici. Nepřestává hovořit: „Vevnitř jsem se choval chaoticky, to přiznávám, ale vážnou chybu jsem neudělal. Jestli jsme na záznamu, jsme v hajzlu, to je ložený. Kamera je svině. Je ale šance, že jí zapíná až při vodjezdu. Snažil jsem se hejbat co nejmíň, pokud možno nemluvit. Řek jsem dvě tři slova, víc ne. Chyba byla, pokud byla, jinde. Dřív. Pozdní dotaz – máš někde nákej zářez? Autonehody, psychiatr, chlast, drogy, alimenty?“

„Sem se lek, že řekneš rokenrol.“

„Humor voceňuju, rád bych opětoval. Máš – nemáš?“

„Nic mimořádnýho.“

„Taky ne.“

„Co záznam hovoru, jaks mu volal?“

„Nevolal jsem já.“

„Kdo?“

„Provozní tabu.“

„Taky mohly bejt kamery v tý ulici.“

„Mohly.“

„Támhle je ten dům.“

„Vypadá jak z německý pohádky.“

„Jestli je někdo doma, budeš muset přestat žvanit.“

„Porad' mi jak. Jsem v šoku – s tím jsem počítal, ale nemoh jsem tušit, že se projeví takovouhle průtrží. Jestli tam někdo bude, vynasnažim se držet pec. Kdyby to nešlo, puđu si ven zapálit a dám pecku čelem do švestky, osvědčená metoda.“

„Co to dělá?“

„Lehkej votřes mozku – srovnám se, nahodim běžnej ksicht a zavřu hubu.“

Zvoníme. Otevírá nám válcovitá pětatřicátnice s pomněnkovým zrakem. Bez okolků nás zve. Nediví se, neptá.

Sedíme v kuchyni. Kamarádka na nás hledí malinkýma očkama a usmívá se jako bohorodička. Krájí makovec, dolévá bushmillsku,

kteřou jsme, netušíce odkud, přinesli. Sobě též. Cudně ukazuje na kredenc. Stojí tam dvě sotva načaté láhve jamesona.

„Kde se tu berete?“ nadhodí.

„Tak, na blind,“ odpovídám.

Spokojí se s tím. Podobný důvod slýchá často. Načež jí vykládám topornou intonací studené nesmysly. Shluky zhovadilých pazvuků. Je na to zvyklá. Ti, kdo se usmívají a mlčí, je ve mně automaticky generují.

Pitvor kouří jednu od druhé. Saje do sebe dým, jako by chtěl nahodit tryskový motor a odletět.

Močím do proděravělé míchačky v koutě zahrady. Kupy hvězd prskají v trhlinách mezi mračny. Vápenitý vzduch pálí na patře. Kocour mě kráká za nohavici, vypelichaný pes mi hledí do očí.

Chodím zahradou zdobenou suchým býlím, drátěnkami, pytli s vápnem, střepy z talířů.

Hlavou mi kmitne dávný obraz – stavím v Buštěhradě, kilometr od Lidic, na zahradě tank. Překližka, prkna, cihly, lešenářské trubky. Děda Háva, zuřivý bolševik, bývalý havíř, mi nadšeně pomáhá. Domnívá se, že stavíme ruský. Daří se nám však skvělý Tygr. Děda odchází do hospody, načež tank horečně pokrývám rezavo-šedo-zeleňými fleky. Na věž maluji háknkrajc. Zdá se mi to málo – přidám velké bílé SS. Jde kolem souseď, dlouho hledí přes plot. Druhý den musí naši na výbor. Když se vrátí, dostanu beze slova na prdel. Tank děda nahonem překrývá plachtou, po setmění ho likviduje krumpáčem. Je slyšet až do obýváku, jak se sípavě nadechuje.

Píšu Káje, že jsem se zasekl. Že se vrátím zítra.

Ano, muj, odpovídá. Byla jsem na gyndě, něco mi našel, možná puďu na operaci.

To bude nějaká banalita, ničeho se neboj. Jsem s tebou.

Díky, muj. Jsem ráda, že tě mám.

Jdu ven. Pryč. Do tmy. Tápu soutěskou mezi kamenně páchnoucími zdmi. Ústí na náměstíčko s temným kostelem. Kšefty zavřené, kasino bliká, listí šustí, policie svítí.

Vracím se k rozložitě křivé barabizně. V záři pouliční lampy se rýsují polámané trosky ovocných stromků. Vrhají uhlově temné stíny do nitra zahrady.

Pitvor stojí pod stříškou, zapaluje si.

„Pálí mě žáha,“ hlásím.

„Mně je blbě komplet,“ odpovídá. „Naštěstí mě čeká tolik stěhování, zařizování a práce, že se z toho vojebu. Todle ale nezmizí, nevím jak to říct. V nejhorším nasadím hypersoldáta.“

„Übersoldáta.“

„Je to přesně v rovnováze. Zároveň si za tím stojím i nestojím. Neudělal jsem někde botu? Nevším sis něčeho?“

„Ne.“

„Tebe se to nemusí týkat – máš image Brouka Pytlíka, sociálně neviditelnej, věkově off – seš v suchu. Já doufám taky, matčina kauza je sice někde zanesená, ale takovejch jsou statisíce.“

„Cože?“

„Začnu vmluvou – nepočítal jsem s tím, že tam ráno budeš. Byl jsem si jistej, žeš to vzal jako možnost se vodpoutat. Byl to von, co matce zavařil, jo. Chtěl jsem to provést sám. Ale víš co?“

„Co.“

„Kdyby ses neobjevil, vzdal bych to. Dal jsem ti klasickou dvacetiminutovku, pak bych to votočil domu. Abys rozuměl – mně toho šmejda není líto, já mám strach, jestli jsem něco neposral. Jak stran provedení, tak dostatečnosti důvodu. Někdo ve mně se rozhod. Byl těžkej jak svině, vysportovanej. Snažil jsem se myslet na mámu, to nepomohlo. Měl jsem rukavice? Měl. Jestli žije, jsem v hajzlu já, ty ne. Nemáš zolpidem, xanax?“

„Nemám, zeptáme se.“

„Tak jo. To víš, že Olga Hepnarová strašně ráda házela sekerkou a nožem?“

„Ne.“

„Na webu je ke stažení dokument vo chlapovi, co s ní žil půl roku předtim, než to udělala. Natočil Tomáš Weinreb, je to na uložto.cz, stojí za vidění. Promiň, že tě tak zavaluju. Eště ti řeknu historku, jak jsem byl před lety na festivalu ve Varech, omylem jsem se přimotal na náoku VIP trachtaci. Stojim v hale jak čurák. Následně se vodněkud vynoří moje holka a představuje mi neskutečně vrásčitého dědka. Je výrazně zábavnej, kecáme vo všem možnym. Smějeme se. Osloví mě křestním jménem. Já předtim jeho jméno přeslech, tak ho žádám za prominutí, ptám se, jak že se vlastně jmenuje. Robert Redford, povídá. A mně vytanul Butch Cassidy a Sundance Kid, já ten film zbožňuju, a zpotil jsem se ti vod hlavy k patě trémou. Už ze mě nevytáh slovo, po vhodný pauze se taktně vodpoutal. Sorry, že tak kecám, nedokážu to zastavit, to už jsem taky říkal. Jdu zkusit zabrat. Víš, co eště?“

„Ne.“

„Žil jsem s Evženovou ženou tři roky před nim, skvělá ženská, ctižádostivá, ale autentická. Klame tělem – vevnitř je dítě, který se neumí bránit. To mě dodělalo, jak se na ní podepsala ta právně korektní procedura.“

„Aha.“

„Nic lepšího bych na tvým místě neřek. Víš, co eště – jak jsme seděli před tejdnem v tom baru a já si šel zavolat, volal jsem zrovna jí, jestli je v pořádku. Skoro nemohla mluvit, je pod těžkejma tlumidlama. Víš, co eště? Auto, kterym jsme jeli, patřilo mý máti, to už jsem myslim říkal.“

„Takys říkal, že to s nim naprala do zdi.“

„To bylo služební, tohle soukromý. Snad ho někdo votočí, je tu samej zloděj, co říkáš?“

„V Silicon Valley ne?“

„Tam vodtud' ta zlodějina přímo pramení, dřív šla z Ruska, to je to samý. Rusko je ve skutečnosti součást Spojenejch států – los Estados Unidos. Moc neni záruka řádu, protože každej její držitel okamžitě zpychne, zešílí, začne hrabat, překročí mantinely. Měl by se člověk bránit, ne?“

„Měl by.“

„Jenže jak.“

„Poslyš.“

„Slyším.“

„Zabils ho teda?“

„Už jsem řek – nevím. Strhnul jsem fólii z předem připravený díry v bedně, do tý jsem mu nacpal hlavu, tu jsem přikryl. Přesně tam zapadla. Vevnitř byl blok suchýho ledu, teoreticky to musí fungovat. Divný to takhle říct. Eště divnější to udělat. Ale já to udělal a ty ses ptal.“

Zírám do tmy dvora.

„Seru magi strachy,“ dodává.

„Ted' už i já.“

„Konečně v tom nejsem sám.“

„Co budem dělat?“

„Nic, už jsme udělali. A já ti to všechno nablil do ucha, promiň. Nikomu dalšímu vo tom totiž celej zbytek života nesmim říct ani slovo.“

„Nepudem zkusit zabrat?“

„Pudem, ale nezaberem.“

Kanape pode mnou je prodchnuto cigaretovým kouřem, cementovým prachem, moučkovým cukrem, chlapským pižmem, holčičinou, myšinou. Svět mě tíží na prsou jako náhrobní deska. Přitom ležím na břiše. Snažím se nemyslet. Sliny mi vržou v dásních. Dát pecku čelem do švestky, tušil jsem to – cvok. Vedle toho racionální, inteligentní, excentrický, lehce labilní, občas přezíravý,

v rámci možností přátelský tvor. Z gruntu poctivější jedinec než já. Kluk, co má odvahu vstoupit do zamořené strojozny vztahů, něco tam opravit, vylézt a odejít. Zatímco já čekám venku.

Elektrické hodiny cvakají. Kája, Ká-jik, Kája, Ká-jik. Ááá, syčí harpyje. My tě varovaly! Rvááá! Ted' to máš! Lítáš v tom, chááá! Jsi náš!

Ráno je Pitvor pryč. Hostitelka říká, že neví, kdy odešel. Jdu na vlak. Hostitelka namítá, že bus je rychlejší. Vlak je vlak, odtuším. Vyroším matný úsměv, otočím se a jdu.

Vracím se do zlomené metropole plné nejhoršího ksindlu, jinam nelze. Můj software funguje jenom tam – ve věčně rozrytém hnízdě plném vybydlených bloků, zoufalých novostaveb, zčernalých paneláků, olovnatých par, kolejí, drátů, rachotu, skřípotu, nepřestajného drnčení.

Přesouvám se do času a místa, kde jsem byl ještě předevcírem doma. Ted' je mi cizí. Jsem tu nový. Budu se tu muset naučit znovu žít. A hned od začátku je to víc než na hraně.

Skutečná událost

Po zdi lezou drobounké mušky. Visí na ní pár obrazů, pokojový teploměr, plakát s Minem Tanakou, police narvaná knihami, zasklená pakobyлька.

Občas se to se mnou zhoupne. Snad to se mnou nešlehne, říkám si. I když – proč ne. Pár vteřin a šlus. Konec trápení. Hlavně ne tady v bytě. Když tak musím ven.

Z druhé strany MUDr. Vondráček někde líčí, jak to seklo s doktorem před kolegy – bývalými studenty, jimž kdysi na fakultě často a rád přednášel o masivní výduťi aorty. Šlo o jeho oblíbené téma. Měl pro ni termín „milosrdná smrt“. A najednou lezl po zemi bolestí, dráсал si krk, říčel, že ho to trhá.

Ledaže to nebyl Vondráček. Spousta doktorů píše, aby jim z toho, co vidí jako lékaři, neruplo v bedně.

Rozhrnu závěs, hledím ven. Jehlany města trčí z husté mlhy. Pontony domů kotví jeden vedle druhého.

Projedu zpravodajské servery. Mléčná dráha se podle všeho srazí s Andromedou. Dalajláma soudí, že člověk nemůže být šťastný, pokud se kvůli němu někdo trápí. Těž si myslí, že peníze nepřinášejí štěstí. Experiment se škrty selhal. Polreich paroduje Babicu – umřete smíchy.

Soudce Miroslav Troníček pravděpodobně nezemřel násilnou smrtí. Policie nemá jasno v přesné příčině. Jelikož tělo zemřelého

neslo na první pohled prvky násilné smrti, policie začala vyšetřovat případ jako podezření z vraždy.

Na snímku člověk v taláru s utahanou oslí tváří.

Kdepak tenhle. Taková tiplice. Přesto mi stojí pot na zádech.

Co vlastně hledám? Víím, co proběhlo? Pitvor dle svých slov omráčil chlapa, pak ho údajně položil na bednu, poté jsme utíkali. Napadený možná právě diktuje náš popis. Jeden vyšší, mladší, druhý menší, starší.

Roluju dál. *Ve své vile v Jinonicích byl nalezen mrtev státní zástupce JUDr. Pěchánek, známý z kauz Miříčka, Babák a dalších. Policie odmítá sdělit podrobnosti. Nevylučuje zavinění cizí osobou.*

Vedle titulku fotka. Korektní ježek, kulatá tvář. Cítím, jak mnou projíždí vlna chladu. Jak mi blokuje rozum. Vstanu, zase si sednu. Koukám na něj.

Zoomuji v mapě. Křižovatka, větrolam, parkoviště, ulice. Přepnu na fotomapu, chodník, dům, vchod. Ano. Průzračné luxfery, za nimiž jako by někdo stál – asi věšák. Jeden tam totiž byl, takový ten soustružený, starožitný. V příkrém neladu se zbytkem interiéru.

Podle novinářů běžný případ. Vyřizování účtů v podnikatelsko-politické sféře pokračuje.

Jednoznačně popírám, že by šlo o nějaké vyřizování, tvrdí žena s věcnými rýhami kolem úst, s netečným supím pohledem. My měli vždy veškerá aktiva v pořádku, nebyl důvod. Děkuji, to je vše.

Pitvor měl pravdu. Tihle by se měli naučit bát. Jenže na to nám dlabou. Nefiltrovaná realita za nimi do těch jejich rezidencí nesmí. Tam smí jen zrcadla, v nichž se ta stvoření ráda shlížejí. Kriminální elita zachvácená bezbřehou ješitností, sebeláskou. Pragmatická, bezcitná, patologicky žravá zvěř.

Řehtám se zblízka do očí drobné vietnamské paní. Je to náš rituál, ona se úplně rozpadá smíchy, když mi markuje dvě láhve. Prská do dlaní jak malá. Štěbetá ptačí řečí.

Při otvírání přetřhnu špunt. Doluju ho nůžkami. Je to k ničemu. K ničemu. Plivnutí do řeky. Lapsus. Chyba. Omyl.

Aktuálně.cz: Německá teroristka je po 25 letech volná. Členka RAF Brigitte Mohnhaupt nezemře ve vězení, i když byla odsouzena k doživotí. Právě dnes byla příslušnice extremistické skupiny propuštěna na svobodu.

Datum – 25. 3. 2007 – aha. Brigitte jsem zadal čistě ze zvyku. Podílela se v sedmasedmdesátém na vraždě Hannse Martina Schleyera a Jürgena Ponta. Tou dobou u nás pár intelektuálů smolilo Chartu, pár stovek nejodvážnějších ji podepsalo, orgány na ně udělaly bububu a byl klid.

Dopadena o pět let později. Spolu s Christianem Klarem a Adelheid Schulz fasuje doživotí. Ti dva sedí dál. Proti jejich propuštění protestují příbuzní obětí.

Platilo před pěti lety, dnes už jsou venku i oni.

Sfouknu prach z knih, znovu jimi listuju. Žádnou jsem totiž pořádně nedočetl. Nevím, jak to dopadlo.

Nová generace RAF se poučila – nenechávali stopy, jezdili v nenápadných autech, měli běžná zaměstnání, chovali se normálně. Míra brutálních atentátů, vražd a únosů překročila všechny meze. Země žila v hrůze. Do policie tekly peníze na boj s terorizmem.

Nikdy to neskončí, vzkazovali světu po každém novém extempore. Přesto jednoho dne osm členů tvrdého jádra oznamuje, že to balí. Mají toho dost, hledají bezpečný exil. Přejí si socialistickou zemi ve třetím světě. Zvažují Angolu, Mosambik.

Zařizuje to jistá Inge Viettová, která se rok předtím na letišti Schönefeld náhodou seznámila s majorem východoněmecké Státní bezpečnosti. Poklábosili, dali káfičko. Pár měsíců poté je tatáž Inge se dvěma spolubojovnicemi zatčena při tranzitní cestě Československem. Soudruh z východního Berlína ihned přispěchá na pomoc.

Načež se Inge setká s majorem československé StB a jeho kolegy z Hlavního oddělení Ministerstva pro státní bezpečnost NDR. Končíme, řekne jim, chceme do Afriky. Soudruzi se zamyslí a řeknou: V Africe budete zbytečně nápadní, nebylo by lepší přijmout pozvání k nám?

A tak vyměnili Německo za Německo. Východ jim poskytl bezpečný exil, novou identitu.

Dál žili řadovým životem, nudným, všedním. Chodili do práce, studovali, zalévali kytky.

V den pádu berlínské zdi jsou však jedním vrzem pozatýkáni, uvěznění a bezodkladně souzeni.

Východoněmecká tajná policie mezitím udržovala kontakt i s aktivními členy RAF. Občas jim nabídla ozdravný pobyt, pár týdnů klidu. Sem tam je proškolila v explozivních náložích, naučila je střílet s pancéřovkou RPG. I u toho asistovala česká StB. Konkrétně její důstojníci učili Christiana Klara a dalších šest členů zacházet s erpégéčkem, se kterým pak Klar picnul po mercedesu amerického generála. Měl to ukrutně rád, srší mu to z očí.

Bolševizmus. Přes nejotřesnější zkušenosti s jeho podstatou k němu hromada lidí dál inklinuje, poněvadž se nestihli vybabrat z tradičního konceptu nebe – peklo – ráj.

Guerilla na západě pokračovala. Pumové útoky, vraždy. 1985, 1986, 1989, 1991, 1993. Definitivně to vzdali až v dubnu 1998. Skončili strohým konstatováním, že ozbrojený boj nebyl to pravé, protože neměl vyhlídky na úspěch.

Otevřu schránku, klinkají zprávy. První opatřena příznakem: *Dear Jan, zdravím a ozývám se vám tentokrát bez předstihu, zda byste se nechtěl zúčastnit festivalu povídky v Oslu.*

Dear Sigrid, odpovídám. Děkuji velmi za pozvání, přiletím moc rád.

Budeme se tedy těšit, ubytování a cestu hradíme, zbytek si domluvíte s p. Kopáčem z ministerstva kultury.

Ještě jednou děkuji, píšu. PS: Bylo by prosím možné zajistit ubytování pro dva s tím, že druhé samozřejmě uhradím?

Neměl by být problém.

Děkuji velmi, odpovídám.

„Jela bys se mnou do Osla?“ hulákám na Káju.

„Chceš mě vzít s sebou? To je teda skutečná událost!“ odpovídá z koupelny.

„A co – pojeděš?“

„Spíš poletíme, ne?“

„Nevadí ti, že tam bude lejt?“

„Koupíme si deštník.“

Dear Jan, s radostí Vám sděluji, že ubytování nebude problém. *S detaily se obraťte na p. Krouteníka, správce budov přímo na místě. Děkujeme a těšíme se.*

Dear Sigrid, odepisuji, děkuji ještě jednou a těším se též.

„Šestadvacátýho v devět ráno Ruzyň!“ křičím.

„Hurá,“ odpovídá byt.

Druhá je od Evžena. *Hehé, už zase bydlíme v kostce! Fotrův právník intervenoval, poplatky jak svině, nekonečný tahanice se slizkejma institucema, ale bydlíme! Já už skoro nevěřil, že tady v tý kurvárně může něco dopadnout dobře. Tak to někdy zapijem, vlastně do kostky se ti asi chtít nebude. Taky mám novou kěrku, Bulhar mi konečně překryl tu zkurvenou pandu, udělal z ní lebku. Jak ty?*

Jak já, říkám si, jak já. Co já? Napíšu mu pak.

Třetí z neznámé adresy. *Jestli máš pocit, že si nepamatuješ, co se poslední dobou dělo, nejsi sám. Tvuj pocit je v pořádku.*

Věděl jsem, že hodí sondu. Taky bych to neustál.

Odepisuji: Z 11 zaměstnání a 3 manželství si nepamatuju jedinej detail. Zato vidím přímo před sebou, jak jsem v 8 letech někde vyšmelil německou helmu, nakreslil na ní lebku a hnáty a jezdil v ní na kole po Jarově.

Co z toho?

Dvojka z chování.

Dneska bys nevzbudil větší pozornost.

Ta helma je doted' někde ve sklepě.

Zajdi tam, návštěva sklepa je svatá. Jsou tam červoři, ndrigitkové, bičnatci a jiný potvory a v rohu ležej špačky v nějaký skvrně po něčem, co dávno uschlo. Pamatuju si bílou almaru s květovaným závěsem a na ní bílej satelit, děda leží na kanapi, hladí kocoura. Někdy těsně po válce se dostal v pohraničí do palby, detaily neznám, pak ležel pár měsíců na psychiatrii, nikdy neřek proč. Neměl rád židy, ale kamarádil se s nima. Takovej český produkt – hodnej, ale nesmiřitelněj. Proč vo něm píšu? Nevím. Eště jsem se, jak vidíš, z ukecanosti nedostal. V podstatě nedokážu přestat mluvit. Některý kolegové to vítaj, jiný mě nenáviděj.

Píšu odpověď: Dědův brácha taky ležel na psychině, za povstání utek z terezínský karantény, šel pěšky do Prahy a tam po něm stříleli, poněvadž měl na sobě kabát po nějakým Němci.

Vylízal se z toho?

Dožil jako bankovní úředník. Co ty?

Jsem v jiným světě. Je tady český bar, v něm sedá jistě K., asi mu budou brát nohu, včera si na džíně nakreslil křídou, odkud bude pryč. Ale je víc v klidu než já. Taky se mi stalo, že mě chlápek přišpendlil v parku k zemi bouchačkou, tlačil mi s ní na zavřený levý voko. Říkal jsem si, že bych měl bejt posranej, ale v tý trávě mi to přišlo takový nijaký až nudný. Napiš něco, ať nepíšu jenom já.

Nemám co, žiju furt ve stejný řece.

Co děláš v tuhle chvíli?

Hraju hod rakví – viz link. Plyn přidáš tukáním pravou šipkou, brzdíš mezerníkem, musíš hodit co nejdál.

To ti před časem poslal E., ne? My házeli denně, než nám došlo, že na kraviny tohohle kalibru není čas.

Vrátili mu kostku, to víš?

Nevim, ale přeju mu to. Vyšel z toho nejlíp. Co ty?

Ani špatný, ani dobrý.

Jo, to je i muj stav. Sedím v práci s klukem, co montuje vážkám na hlavu minikamery a sleduje, jak lověj mouchy. Vony je nelověj přímo – spočítaj si, kam moucha za určitej čas dolítne, a tam si pro ní přiletěj. Mouchy bojujou, zařazujou do repertoáru různý nepravděpodobný zatačky, aby zmátly know-how. Vážky jsou ale dravý, šrotuje jim to rychlejc. Stejný jako u lidí – kdo se zvládne včas přizpůsobit, je úspěšnější. Žije dýl.

Jde vo to, jak.

Vo to jde především. Pozdravuj E.

Budu.

Snažím se o rovnováhu. Většinou se daří. Není to, pravda, rovnováha, o kterou bych stál. Má jiné parametry. Omílá situace, kontexty, výroky, dojmy, nápady, úkony, činy a jejich důsledky tak dlouho, až dojde k jejich zapracování do řídkého těsta každodennosti.

Způsoby, jak mírnit bolest, patří naštěstí k oblíbeným koníčkům lidstva. Hodně zmůže obyčejný rozum. Ten dokáže překroutit, zakamuflovat, účelově přerovnat a zdeformovat kdeco. Stačí přestat mu bránit.

Bezťak se blíží moment, kdy praskne, že jsem neexistoval. Že jsem si sám sebe vycucal z prstu. Manipuloval s přízrakem, který mluvil, smrkal, produkoval názory, dával si ragú, jezdil vlakem, smál se, hulákal, mlčel, nafukoval se, plasknul, šedivěl.

Všechno jsem si víceméně vymyslel. Nebyl jsem v Norsku, ne-jsem spisovatel, neznám žádného Pitvora. Což neznamená, že by nebylo dobré, aby pár činitelů v téhle zemi dostalo pořádně přes držku. Jenže to se buď nestane, nebo to jako vždy schytají ti, kdo jsou k tomu účelu vydržováni, placeni. Aby byli na ráně, až začnou lítat třísky.

Normální lidi nemají šanci. O žádnou ani nestojí. Zvykli si nechat věci běžet, jak běží.

Chtělo by to změnu. Malou, ale nevratnou. Aspoň jednu Mohnhauptovou, aspoň jednoho Baadera.

Takoví u nás však nejsou. Snad je to tak lepší – shnít v klidu. Pokud se tohle dá nazvat klidem. Určitě dá. Kdyby vyšly plány, co s námi měly svého času dospělé mocnosti, byli bychom teď dílem fuč, dílem na Sibiři. Naučili bychom se vzdorovat nepřízni podmínek, tím pádem vzdorovat obecně. Vzdor je diskutabilní forma. Když je, rdousí šmahem vinné i nevinné. Když chybí, jsou široké skupiny obyvatel vydány napospas hře okolností.

Zhloupli bychom arci. Zprimitivněli, odnaučili se myslet. Čeština by zanikla. Mluvili bychom hrubou směsí místních dialektů.

To se venkoncem podařilo i tak. Stačí chvíli poslouchat ten řev zdola z ulice. A to je teprve pět.

„Nech už toho t'ukání a pod' na vzduch,“ hučí Kája. „Dáme lehkou polovečeři, koupíme lístky do Dejvickýho, někoho navštívíme nebo budem courat po nábřeží a tydle věci, c'óo?“

„Tak jo,“ říkám.

Scházíme po schodech. Důkladná prvorepubliková vrata bouchnou. Šplháme na Letnou, ke Stalinovi. Je podzim. Suché lístky zkroucené do ruliček se s tichým chrastěním kutálejí podél obrubníků.

Emil Hakl
Skutečná událost

Ilustrace na obálce [local_doctor/Shutterstock.com](https://www.shutterstock.com)
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 20. 8. 2021

ISBN 978-80-274-1749-0 (epub)
ISBN 978-80-274-1750-6 (pdf)
ISBN 978-80-274-1751-3 (prc)